IRIS
SCIENCE FICTION
9

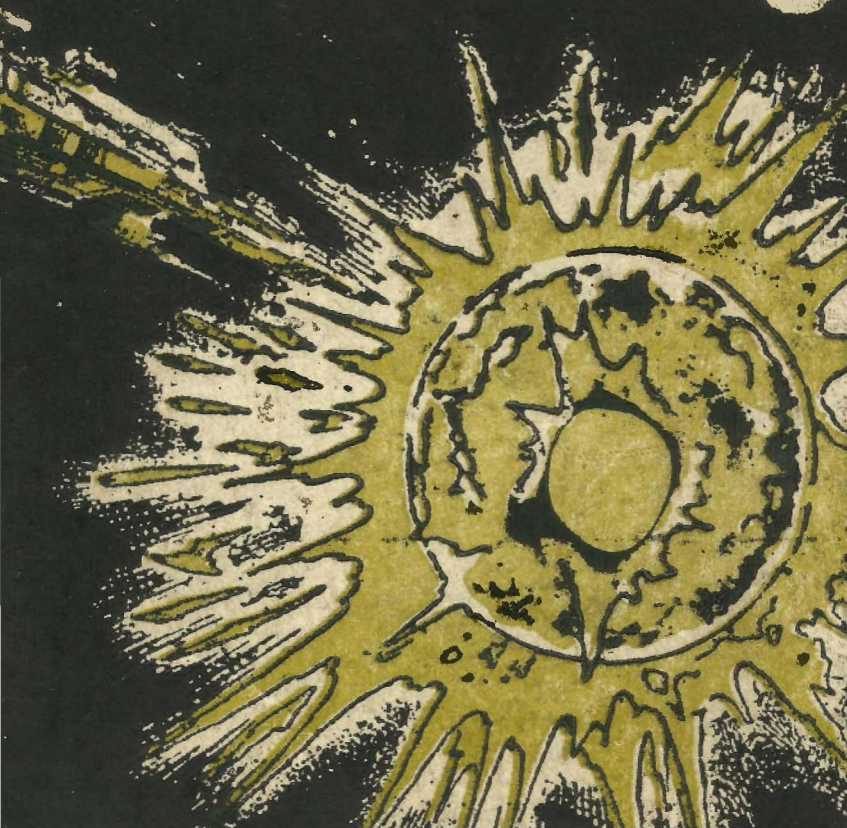

ÎN EXCLUSIVITATE:
DAVID BRIN

SF AMERICAN

GREGORY
BENFORD

SF

DONALD A.
WOLLHEIM

ROBERT
SILVERBERG

CUPRINS :

Editorial ; DILEMA SF/„sci-fi" 3

Medalion : DAVID BRIN 5

MESAJ DE LA DAVID BRIN 6

OCHII ACEIA 9

INIMA COMETEI (fragment de roman) 26

Mihnea Columbeanu : **UCENICIA LUI WILHELM** 56

Richard D. Nolane : **MĂȘTI** 68

Donald A. Wollheim : **DĂRUIEȘTE-I IADUL** 78

Michael Moorcock : **LA REVEDERE, MIRANDA** 84

Robert Silverberg { **ACUM +n** / **ACUM —n** } 87

Enigmele Terrei : **PAȘI PE NISIPUL TIMPULUI** 111

Revista revistelor 121

Revista cărților 123

Plan editorial IRIS 125

Cartea prin poștă 127

La realizarea acestui număr au participat :

Redactare : MIHNEA COLUMBEANU, SORIN ȘTEFĂNESCU

Copertă și grafică : VALENTIN TĂNASE, FLORIN CONSTANTIN

Traducători : CORNELIA ALEXOI, MIHNEA COLUMBEANU, I. D. JURCAN, CRISTIAN LĂZĂRESCU, STELIAN LUCA

Fotografii : DANIEL MĂGIRESCU

Iris SCIENCE-FICTION nr. 9 ... Unde sînt celelalte opt numere ? Primele cinci au purtat titlul romanului pe care-l conțineau : FEBRA ; următoarele trei au preluat alt titlu : MÎNCĂTORII DE ZIDURI. Succesul de care s-au bucurat, atît cele două romane ale lui Serge Brussolo, cît și restul subiectelor găzduite de paginile broșurilor, ne-a convins că merită să ameliorăm formula de apariție. În paralel, am încercat să asigurăm un preț de comercializare accesibil (128 de pagini de lectură cu numai 35 lei exemplarul). Ne-am străduit de asemeni să obținem colaborarea unor celebrități ale sf-ului astfel încît cititorul să simtă cît mai bine *pulsul* de pe plan mondial al momentului ... În acest număr David Brin.

Sorin Ștefănescu

DILEMA SF/„sci-fi"

„A face SF" în epoca de tristă, înseamnă a iriga Sahara cu paharul. Pentru că ... și deoarece ... și fiindcă ...

Aceeași îndeletnicire, în epoca de liniște, implică o dilemă (cel puțin) ireconciliabilă : sau sinucidere, sau sf-ucidere.

De ce sinucidere ? Pentru că, pentru că, pentru că : tot ce înseamnă f(icțiune) — cu sau fără „s" — a cedat brusc și impetuos locul în favoarea informației politice, dezvăluirii senzaționale, dosarelor securității, raportului 13—15 iunie, can-can-ului, bîrfei, etc., etc. ; cei „ț" % stupid-people brucanieni, cîtă toleranță or mai avea pentru ficțiune, concep „literatură de metrou" la nivelul „curtezanelor celebre", al „spionilor", „teroriștilor" și „detectivilor" de cea mai pulp-istă factură ; posibilitatea de a „vopsi gardul" (citește : a tipări pe hîrtie de calitate, a tehnoredacta atrăgător, a folosi cu precădere policromia, ilustrația

limpede reprodusă, grafica elevată), în condițiile actualelor prețuri și mai ales ale timpului tehnologic, înseamnă a avea ambiția de-al întrece chiar și pe Don Quijote. Pe scurt, a tipări 32 de pagini pe hîrtie de ambalaj cu două fotografii neclare și o copertă amorfă, a include în ele proză intelectuală, rafinată speculativ și obligînd la eforturile mintale substanțiale și a vinde totul cu 20—25 lei, înseamnă a-ți asigura, eventual, acoperirea investiției — și un bacșiș de-o bere la cutie.

Sau : a-ți asigura *vînzarea,* deci pepetuitatea publicației, creșterea tirajului, beneficiu neînghițit total de impozit, adică *prosperitatea* (indiferent în ce scop final) = a răspunde gustului publicului ; a face nu SF, ci „sci-fi" preparînd un ghiveci subțire dar indigest din care nu trebuie să lipsească mutanții cît mai monștruoși, violența cea mai viscerală, suspense-ul cel mai superficial (ajunge sau n-ajunge să apese pe butonul care ... ?), navele hiperluminice, mantalele antineutrinice, pistolul laser (de obicei încăpînd ușor în poșetuța de damă), și alte accesorii ale western-ului sau ale picarescului transmutate în federația galactică. Adică, a reitera *sf-uciderea* comisă, în „anii de aur", de sci-fi"-stul Hugo Gernsback și ale sale „Amazing Stories".

Și totuși ... *SF-ul* românesc (și *cultura* românească SF) va exista. Speranța acestui viitor este *anima* magazinului IRIS SCIENCE-FICTION. Încercăm să străbătem prezentul păstrînd linia mediană dintre SF și „sci-fi". Cît de „ușor" e, se poate deduce. Credem că „mediana" în cauză e, mai degrabă, o sinusoidă; vom include în fiecare număr atît proze „mai" pretențioase, menite să înceapă

fundamentarea unei culturi SF, (în cazul de față, fragmentul din romanul lui Brin), cît și lucrări „mai" ușurele, păstrînd desigur rigorile unui SF de calitate, spre a satisface și gusturile în formare (de pildă, nostimul joc temporal din „Acum + n ..." de Silverberg). O carte de vizită, deocamdată foarte sumară, a lui Moorcock, o fabulă moralizatoare în tonuri grave de Donald Wollheim, un interludiu horror semnat Richard D. Nolane) și o insolită extrapolare cu dus-întors din literatura română actuală. Le încununează punctul de vedere al SF-istului despre SF (în acest număr, în exclusivitate, David Brin) și, desigur, un nou episod din „documentul" privind enigmele Terrei.

Avem dorința și ambiția ca „IRIS SCIENCE-FICTION magazin" să fie unul dintre promotorii publicisticii SF valoroase în România. Și convingerea că, prin fiecare număr, va mulțumi majoritatea categoriilor de cititori.

Mihnea Columbeanu

DAVID BRIN

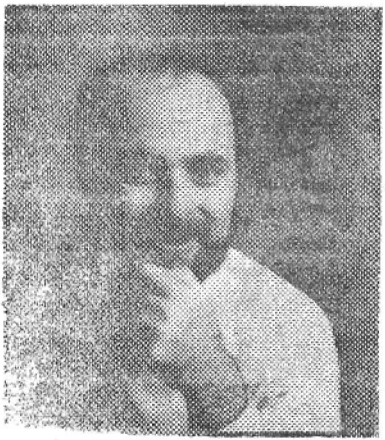

David Brin s-a născut în 1950 la Glendale, în sudul Californiei. A lucrat ca inginer la Hughes Aircraft Co. și a urmat la Caltech și Universitatea California (San Diego), unde și-a desăvîrșit studiile asupra cometelor și asteroizilor. Consilier N.A.S.A., Dr. Brin este în prezent consultant la California Space Institute, secție a U.C.S.D., efectuînd studii de avangardă cu privire la navetele și știința spațială. Predă deasemenea la universitate, fizica și, ocazional, scrisul creator.

Doctor în astrofizică și filozofie, este unul dintre cei mai valoroși scriitori de S.F. ai Noului Val American. Romanul său *Startide Rising* a cîștigat premiile **Hugo** și **Nebula**, iar povestirea *„The Crystal Spheres"*, premiul **Hugo**. Printre celelalte romane ale sale se numără *Sundiner*, *The Practice Effect*, *The Postman* și *The Uplight War*.

Romanul *Heart of the Comet* (Inima cometei), scris în colaborare cu Gregory Benford, se află în pregătire la Editura „IRIS".

MESAJ DE LA

DAVID BRIN

Există un cuvînt în limba chineză ... „Chung Kuo" ... care înseamnă „Regat Central". Timp de mai bine de două mii de ani, Imperiul Chinez a fost centrul civilizației omenești. Dacă extratereștrii ar fi vrut să ia contact cu planeta noastră în acea perioadă, fără îndoială că ar fi aterizat în China.

În secolul XV, flote chineze cu tunuri de fier au navigat pînă în Arabia și Africa. Dacă ar fi continuat, astăzi am vorbi cu toții chinezește.

În schimb, birocrația Imperială a tras concluzia că restul lumii pur și simplu nu era interesant. Nici un alt loc nu oferea ceva de care China să după lipsă. Așa că au lăsat corăbiile să putrezească și au înmormîntat documentele în Biblioteca Imperială. Și, după un secol și jumătate, au sosit portughezii. Acești apuseni păroși erau barbari din toate punctele de vedere. Se simțeau intimidați de chinezi și nu aveau nici un fel de avantaje tehnologice. Manifestau însă *dorința* să învețe.

Așa se întîmplă adesea. Cei din vîrf se lenevesc. Cei ce urcă sînt animați de motivații și cîștigă forță.

Chinezii *aveau dreptate* să se considere Regatul Central ... mijlocul lumii. Dar în cele din urmă au plătit un preț cumplit.

De ce am amintit de toate astea? Pentru că mă simt frustrat. Ca american ... californian ...

Am crescut în *Chung Kuo*-ul zilelor noastre. Acest lucru a însemnat multe beneficii. Dar și pedepse.

Bunicul meu vorbea curent douăsprezece limbi. Mulți americani au mari talente ascunse la limbile străine, pentru că strămoșii noștri au fost oameni ce călătoreau de bună voie în locuri depărtate. Știu că am moștenit ceva din talentul bunicului. Și totuși, nu prea vorbesc alte limbi în afară de engleză. Mă *joc* cu ele, dar sînt prea leneș ca să le învăț serios. Mă mulțumesc cu speranța că alții vor învăța engleza.

Sufăr de *boala Chung Kuo*.

Oh, californienii au o altă versiune a bolii decît au avut chinezii Imperiali. De exemplu, noi *iubim* „străinătatea" ... diferențele, diversitatea ... Lunea seara putem consuma mîncare italinească. Marțea, bucătăria Thai sau Indiană. Miercurea poate fi seara sushi. Și dacă extratereștrii ar ateriza vreodată în *California*, înainte de toate i-am întreba : „Aveți ceva rețete noi ?"

Există multă lipsă de înțelegere despre și între națiunile lumii. În anii '60, scriitorul francez Servan-Schreiber a scris o carte intitulată **„Provocarea americană"**, plîngîndu-se că ingenuitatea industrială și puterea comercială americană copleșeau Europa. Părea că dezechilibrul negustoresc între Europa și America avea să rezulte curînd în trecerea tuturor pămînturilor și companiilor europene în proprietatea americanilor.

(Asta nu vă amintește de nimic ?)

Atunci, însă, America a intrat într-o nouă fază. Am început să realizăm faptul că aveam destule bogății ca să ne relaxăm puțin și poate să ne bucurăm un pic de viață. Nu ne-am folosit de marea avere a a-

nilor '50 și '60 ca să cumpărăm lumea ci în schimb pentru a cumpăra lucruri din lume. Între timp, am devenit obsedați de problemele interne ale societății noastre. Am intrat în adolescență și am dobîndit obsesia **diversității.**

Astăzi, Japonia e cea care uimește lumea. Lucruri fascinante se petrec în Japonia. Țara își ocupă locul printre națiunile și popoarele care vor schimba lumea. Intelectualii onești de azi scriu cărți despre ingenuitatea industrială și puterea comercială japoneză. Se tem că dezechilibrul negustoresc va duce la cumpărarea tuturor pămînturilor și companiilor de către japonezi.

Asta-mi amintește de ceva. Și sînt silit să zîmbesc. Oamenii tind să presupună că lucrurile vor continua exact ca pînă acum. Uită că noile generații își iau agende noi. Ceea ce-l preocupa pe tată nu-l preocupă și pe fiu . . . nu dacă tatăl a reușit ! Fiul își va asuma noi sarcini. Obsesia tatălui va deveni **ipoteza** fiului. Acesta își va găsi **noi** obsesii. Și dacă reușește în privința lor, copiii lui le vor lua pur și simplu ca fiind garantate.

E timpul să vedem ce noi regiuni devin pămîntul cu muncitori îndîrjiți care vor vinde bunuri de înaltă calitate la prețuri joase **japonezilor !**

Am o bănuială secretă privind identitatea lor.

David Brin, 1990
Copyright :
Pentru traducerea în românește, ed. IRIS, 1991.

ÎN PREMIERĂ

OCHII ACEIA

(THOSE EYES)

Notă

Aceasta este o premieră absolută. Povestirea de față a fost scrisă în anul 1990 și oferită spre publicare Editurii „IRIS"

DAVID BRIN

„... Deci vreți să vorbim despre farfurii zburătoare? Grozav. Mă temeam de asta.

Mi se întîmplă ori de cîte ori Talkback Larry mă șantajează să vă fiu doică, insomniacilor, în timp cel o șterge la Rimini. Așteaptă de la mine să expun chestiuni despre astronomie și spațiul cosmic timp de două săptămîni ... știți, găuri negre și alte alea? Se pare însă că întotdeauna trebuie să petrecem prima noapte ciorovăindu-ne despre păcătoasele de O.Z.N.-uri.

... Acuma, nu vă agitați ... Mda, nu-s decît un Savant Tipic Turn-de-Fildeș, Gata Să Reprime Gîndirea Neconvențională. Cum zici tu, amice. Ai cumva vreo nevoie onorabilă, închipuindu-te ca vreun rebel liber-pansist împotriva unui stabiliment îngust la minte?

Ei bine — surpriză! Și eu am visat la contactul cu viața extraterestră. De fapt, sînt implicat în cercetări chiar acum ...

Așa e, S.E.T.I. ... **Search for Extra-Terrestrial Intelligence ...** *Și, nu,* **nu** *e același lucru cu goana după O.Z.N.-uri! Nu cred că Pămîntul a fost vizitat vreodată de orice care să pară cît de cît inteligent ...*

Da, domnule. Pariez că ai sertare pline de cazuri istorice, și poate o experiență personală, sau două? Am știut eu. Am auzit o groază pe vremea cînd unii dintre noi încercau să studieze aceste **fenomene**.. *Am petrecut luni de zile cu fiecare caz, numai ca să descopăr că era un balon meteorologic, sau avion, sau fulger globular ...*

Hm, mhm ... Ei bine, am văzut fulgere globulare de-aproape, băiete. M-am ales cu o cicatrice pe nas și mi s-a

topit binoclul, atîta de aproape. Așa că nu te-apuca să-mi spui că nu-i decît un mit, la fel cu aiurisitele tale de farfurii zburătoare!"

*

Ne începem lucrările astă seară în Anglia, lîngă Avebury, împletind fire de grîu galben în cochete inele plate. E o muncă fericită, jocul cu lasso-uri de lumină peste marea de grîne. Acestea vor fi niște cercuri frumoase. Mîine, oamenii vor cugeta la fotografiile din ziarele de dimineață și-și vor pune întrebări.

Deasupra capetelor noastre, se înalță strălucitoare barca electrică, scăldată în văpaia aprobatoare a Maicei Luna. Nava cea lucioasă poartă o aură pîlpîitoare menită s-o facă lunecoasă în ochii muritorilor.

A fi văzuți e dezirabil. Dar nu-i prea bine.

Fyrfalcon strigă: „Țineți marginile drepte! Faceți fiecare inel perfect! Să-i lăsăm pe oamenii de știință să flecărească despre **fenomene naturale**. Vom avea noi credincioși după munca acestei nopți!"

Cîndva, ar fi putut fi numit „Rege". Ne adaptăm, însă, timpurilor în schimbare. „Da, Căpitane!" strigăm și ne grăbim.

Gryffinloch, Ascultătoarea noastră, exclamă de pe prăjina ei:

„Sîntem discutați la radioul uman! V-ar place s-ascultați cu toții?"

Strigăm a încuviințare veselă. Cît de mult disprețuim tehnologia Omului, are totuși un gust de ironie delicioasă atunci cînd ne slujește scopurile.

*

„Să-ți satisfacem a doua întrebare, domnule interlocutor. Sînt oare entuziaștii O.Z.N.-urilor chiar atît de diferiți de noi, astronomii, cu telescoapele noastre, sondînd după semne de viață care simțim că trebuie să se afle acolo, undeva R Ambele grupuri tînjesc să descopere ceva ciudat și minunat de nou.

Ne despărțim însă cînd vine vorba despre dovezi. Știința ne învață să așteptăm — să cerem — mai mult de-

cît mistere miraculoase și-atîta tot. La ce bun un puzzle care nu poate fi dezlegat?

Am bunăvoința de-a avea răbdare. Dar n-o să mă opresc pentru a-i cere universului să fie logic!"

★

Băiatul conduce mai repede decît vrea de fapt, luînd curbe strînse cu un sentiment de nepăsător abandon, numai ca s-o impresioneze pe fata de lîngă el.

N-are nevoie să dea bice în halul ăsta; fata e gata. S-a hotărît încă de cînd abia se lăsase noaptea. Acum rîde, simulînd nonșalanța în timp ce stîlpii drumului îi zboară pe-alături și inima îi gonește nebună.

Decapotabila urcă sub lumina opalescentă a lunii. Genunchiul gol al fetei atinge mîna băiatului, făcîndu-l să încurce vitezele. Tușește, luptîndu-se cu impulsuri mai străvechi decît însăși specia lui, rotind volanul în ultima clipă înainte ca mașina să zboare peste margine.

Le simt excitația. El e pe jumătate orbit de poftă. Ea, de nerăbdare.

Nu-și dau seama de apropierea noastră.

Ajungînd lîngă o faleză mai retrasă, pune frîna și se întoarce spre ea. Fata îl tachinează în joacă, scurt, în feluri menite să-l înfierbînteze. Nici urmă de ambiguitatea sau complexitate.

Dăm tîrcoale pe dinapoia lor, privind, bucurîndu-ne de acest profte simple, sincere. Dînd înapoi, depășim marginea falezei, apoi lunecăm de-a lungul feței acesteia pînă exact sub ei.

Ne punem în funcțiune toate văpăile pulsînde pentru a ne face misiunea cît mai impresionantă! Începem să ne înălțăm.

Nimeni nu le va crede povestea. Dar în noaptea asta se va fi semănat mai mult de-un singur soi de sămînță.

★

„Aici se aplică o zicătoare: „Absența dovezilor nu înseamnă dovada absenței." Cîtă vreme proiectul **S.E.T.I.** *n-a prins nici un semnal verificat dinspre puținele stele*

către care ne-am îndreptat atenţia pînă acum, asta nu dovedeşte că acolo nu-i nimeni !

... Mda, sigur. Acelaşi lucru s-ar putea aplica şi la O.Z.N.-uri, dacă insistaţi.

Dar în timp ce **S.E.T.I.** *trebuie să parcurgă un cosmos vast în căutarea surselor radio — exemplu real de căutare a acelor în căpiţele de fîn — e mult mai greu să explicăm absenţa oricărei dovezi decente a farfuriilor zburătoare aici, pe Pămînt. E o planetă mică, la urma urmei. Dacă extratereştrii s-au învîrtit pe-aici atît de mult pe cît zic unii, nu-i curios că n-au lăsat niciodată oarecare artifacte evidente pe care să le examinăm ? De pildă, echivalentul marţian al unei sticle de coca-cola ?"*

★

Acum zburăm peste Canada de est, în patrulare a coastei ... creind singularităţi temporare, microscopice, în case alese la întîmplare pentru a înghiţi portofele, chei de maşină, contracte de lucru acasă. Între timp, cîţiva dintre noi înaintează spre a invada visurile femeilor şi bărbaţilor adormiţi, aceştia fiind cei mai susceptibili.

Gryffinloch desfăşoară spectacolul vorbăriei radio în fundal, în timp ce lucrăm. Rîdem de savantul ăla idiot care vorbeşte despre „artifacte extraterestre". Ce presupuneri tîmpite ! Doar nu facem lucruri din materie solidă, nemaleabilă !

N-am ţinut niciodată o sticlă de coca-cola. Nu putem atinge ceea ce-a fost făurit în flacără. Pînă şi aceşti bebeluşi umani pe care-i furăm, ca să-i creştem ca fiind ai noştri, găsesc dureros focul latent din sticlă şi metal.

Oamenii şi-au clădit mîndra lor civilizaţie nouă împrejurul acestor lucruri. Dar de ce, cînd ne aveau pe noi ? Poate hrăni fierul aşa cum o facem noi ? Furnizăm o căldură diferită. A noastră înfierbîntă inima.

★

„Da, da ... Pentru acei dintre dumneavoastră care nu citesc **„The Enquirer"** *acea întrebare a unui interlocutor cerîndu-mi părerea despre una dintre cele mai faimoase poveşti O.Z.N. — despre o navă care se presupune că s-a*

prăbușit în New Mexico, imediat după Al Doilea Război Mondial. „Au" studiat epava într-un hangar la Baza Air Force Wright-Paterson timp de patruzeci de ani.

Acuma, nu-i asta o știre care să fiarbă sîngele cetățenilor onești ? Iarăși guvernul cel mare și rău, care ține secrete față de noi !

Dar stați, să presupunem că avem rămășițe din vreo navă-cercetaș prima-ntîi cu propulsie hiperspațială, din Algerdeberon Șaisprezece. Vedeți cumva **dumneavoastră** *ceva produse tehnologice care să pară c-ar fi venit din spațiul cosmic, scurgîndu-se din Ohio ? Vreau să zic, în afară de balizele de control ale supermarket-urilor — de-astea garantez eu.*

Ei haide, ne-ar fi oare balanța plăților în starea-n care e, dacă ...

A, da ? Totul se ține strict secret ? Okay, uite o a doua întrebare. Pur și simplu **cine** *vă-nchipuiți că a studiat în secret epava în tot acest timp ?*

... Ingineri guvernamentali ? Hm-hmm. Ai **întîlnit** *vreodată un inginer, băiatu' ? Să știi că nu-s niște automate fără față că-n cine știe ce film prost. Cel puțin majoritatea nu sînt. Sînt americani inteligenți ca mine și ca tine, cu neveste, soți, copii ...*

Cîte mii de oameni or fi lucrat la nava aia nepămînteană din '48 și pîn-acum ? Mulți or fi ieșit de-atunci la pensie. Imaginați-vi-i pe toți babalîcii ăștia jucînd golf, fremătînd de hobby-uri, luînd parte la sporiri de fonduri la Rotary ... și-n tot timpul ăsta reprimîndu-și nevoia de-a trînti povestea secolului ?

Chiar **toți** *? În Amercia* **zilelor noastre** *? Fii serios, prietene. Hai să lăsăm bazaconiile-astea cu Hangarul 18 și să ne-ntoarcem la O.Z.N.-uri, unde cel puțin este ceva care să merite discutat !"*

*

Tare-aș avea chef să plonjez pînă-jos și să-i arăt savantului ăluia de la radio ce-i aia „dovadă". O să-i fac laptele din fața ușii să se prindă și-o să-i dau coșmașuri.

O să-mi fac de cap cu lucrurile din casă. O să . . .

N-am să fac nimic. Numărul nostru e prea mic zilele astea, fără a ne mai asuma și riscuri sinucigașe. N-am nici un chef să văd nava asta aurie a noastră evaporîndu-se ca roua într-o dimineață de vară. Fyrfalcon a decretat, numai pe cei receptivi trebuie să-i lăsăm să ne vadă. Pe cei pliabili, ale căror minți încă mai pot fi modelate în **modurile** străvechi.

Privesc la peisajul nud, plin de cratere, al lunii. Casa **refugiului**, a exilului nostru. Chiar și-acolo, ne-au urmat, acești Oameni Noi. O peliculă de vapori ectoplasmici e tot ce rămîne acolo unde unii de-ai noștri au băgat odată **spaima-n** exploratorii lor. Am învățat o lecție aspră în ziua aceea — că astronauții nu sînt ca argonauții din vechime.

Ochii lor erau încărcați de aura aceea nebună, *sceptică*, și nimeni nu-i poate face față.

*

„. . .Se pare că următorul nostru interlocutor vrea să vorbim despre așa-numiții Vizitatori Străvechi. În regulă. Accept. Hai să-i luăm deoparte pe acei „zei" și faimoasele lor care.

Ooh, i-au învățat pe egiptenii antici să construiască piramide ! Și, pe legea mea, i-au pus pe indienii peruvieni să scrijelească desene pe un platou stîncos. Pentru a ajuta navele spațiale să găsească locurile de aterizare, nu ? Cred că ideea e prea puțin plauzabilă, pînă veți întreba . . . de ce ?

De ce să **vrea** *cineva asemenea „puncte de aterizare" ridicole, cînd puteau avea ceva mai bun ? De ce să nu fi deschis un mic colegiu comercial și să-i învețe pe* ***străm***oșii noștri *cum se toarnă* **cimentul** *? Cîteva cursuri de electronică, și-am fi putut fabrica lămpi cu arc și radaruri care să le ghideze farfuriile prin orice, de la ploaie la lăcuste !*

. . . Ce ? Erau aici ca să ne-ajute ? Ei bine mii de mulțumiri, vouă, zei extratereștri ! Mulțumim pentru că ați

menționat toaletele la care se trage apa, Tipografiile, democrația, sau teoria microbiană a bolilor!

Mulțumim că nu ne-ați învățat ecologia, așa c-a trebuit să ruinăm jumate din planetă pînă ne-am prins! La naiba, dacă cineva ne-nvăța doar să fabricăm simple **lentile** *de sticlă, am fi putut face noi restul. Cîtă ignoranță și mizerie ar fi fost evitate!*

Vreți să puneți inovațiile omenești, ca arhitectura și poezia, fizica și empatia, pe seama extratereștrilor? Eu zic că-i insultați pe bieții noștri strămoși, care s-au tîrît din mîl, alunecînd doi pași pentru fiecare chinuitor pas înainte, pînă să putem fi în cele din urmă gata să ne curățim urmele și să privim universul în ochi. Nu, prietene. Dacă au existat paleoastronauți, noi nu le datorăm nimic!

... Ce spui? ... Ei bine, și ție la fel, amice ... Nu, las-o baltă. Nu vreau să mai vorbim. Du-te să adori zei stelari și băgăcioși, dacă ții cu tot dinadinsul. Următorul interlocutor, vă rog."

★

Deși abia dacă-i înțelegem principiile, sîntem de acord cu această inovație, radioul. E ca străvechiul foc de tabără, bun pentru bîrfe și povești de necrezut.

Dar astă-seară tipul mă scoate din minți. Vocea lui jumulește curenții de aer cu degete de logică mai tăioasă ca sticla, mai arzătoare ca fierul. Întreabă de ce nu i-am învățat la ruri *folositoare*, pe vremea cînd oamenii erau ca niște copii în mîinile noastre!

Ingrat nenorocit! Ce sînt fleacurile de genul lentilelor, pe lîngă ceea ce le-am dăruit odată oamenilor? Vivacitate! Mister! Groază! Faceți o singură noapte să pară a dura o sută de ani, și ce le mai pasă unor sărmani țărani despre simple molime sau pestilență?

Trebuie să luptăm contra acestei nebunii înainte ca noua cîndire să-i ducă pe oameni dincolo de putința noastră de-a-i atinge. Înainte de-a învăța să se descurce întru totul fără noi.

Căpitanul nostru e prea prudent. Mă strecor într-o barcă mai mică și curînd găsesc un călător singuratic pe

un drum pustiu. Lumina mea îl năucește și îi infiltrez în minte halucinații cu călătorii spre stele îndepărtate. Studiază cu interes „harta stelară" pe care i-o arăt și memorează anumite expresii comune, convins că sînt secrete ale universului. Nu e nevoie de originalitate. Le-am mai livrat credincioșilor asemenea platitudini cu mult înainte încă de-a apare mijloacele de informare ale unei Noi Ere pentru a ajuta la răspîndirea lor.

Adorația îi umple ochii în timp ce mă retrag. E o noapte bună, plină de vechea vrajă. Precum în alte vremi, o zbughesc înainte, însămînțînd planeta verde cu mistere de care e mare nevoie.

Vom lupta cu această molimă care-i jefuiește pe oameni de dreptul lor nativ. Le vom satisface această cea mai adîncă foame.

Care e și a noastră.

★

„... Nu, e-n regulă, Doamnă. Sînt încă dispus să discut despre O.Z.N.-uri. Oricum seara e ratată.

Totuși, o să vă surprind spunînd că, în calitate de om de știință, nu pot declara cu onestitate că O.Z.N.-urile sînt absolut contra-dovedite. Accept improbabila posibilitate că se petrece ceva bizar. Poate că există acolo animăluțe stranii care dau iama-n jos să zdrăngăne semnele de circulație și să provoace pene de curent. Poate că într-adevăr răpesc oameni și-i iau în plimbări de plăcere prin cosmos.

Dar în acest caz, dintre toți cei care pretind că au întîlnit făpturi din stele, de ce nici unul nu a anunțat vreodată ceva adevărat și neambiguu încă necunoscut de către știință?

★

Revin în marea noastră barcă cerească în timp ce urmează o traiectorie argintie pe deasupra acestui loc pe care odinioară l-am numit „acasă". Acum planeta mișună de omenire, cinstită, nesățioasă. Nesățioasă, dar să știe, numai, ce obișnuiam să le dăruim strămoșilor lor... Ce le-am da din nou, dacă ne-ar îngădui-o.

„A îngădui ?" Mi-e rușine de gîndurile mele. Ce drept au viermii să „îngăduie" ceva ? A existat o vreme cînd oamenii își fereau ochii și tremurau de frică.

Acum partea înnoptată a planetei împrăștie o aură de lumini ale orașelor. Pînă și pădurile protejate colcăie de campinguri și exploratori. Pare că au trecut ere de cînd noi, cei feerici, n-am mai auzit de frații noștri, care obișnuiau să sălășluiască în locurile ascunse ale Pămîntului. De mult, au fugit dinaintea ochiilor **moderni ai oamenilor,** sau au fost anihilați.

Mă întreb — s-ar putea ca oamenii să fie supărați pe noi din vreun motiv ?

★

„Dar mai e un al doilea răspuns, mai bun, pentru toată această afacere O.Z.N.

Să admitem șansa redusă ca unele dintre aceste cazuri să poată fi într-adevăr semnalări de omuleți argintii călărind astronave. Răspunsul meu ? Tot nu putem admite contactul cu Viața Inteligentă !

★

Uitați-vă cum se comportă ! *Bîzîie șoferi de camion, mutilează animale de fermă, calcă în formă de cercuri plantațiile de porumb, răpesc oameni și le înfing ace în creieri . . . E ăsta un mod de acțiune propriu ființelor inteligente ?'*

★

În viața mea n-am auzit pe cineva să pună așa problema.

Poate că unii dintre voi, n mod subconștient, **sînteți** puțin supărați pe noi.

Dar n-o facem decît spre binele vostru.

★

. Mai rău ca orice la tipii ăștia cu O.Z.N.-urile — dacă există într-adevăr : refuză să intre în contact.

. . . Cum ? Spuneți că se tem de noi ? care abia am reușit s-ajungem pe micuța și pîrlita noastră de lună, și-acuma nici n-am mai putea-o face dac-am încerca ? **Noi** *îi speriem pe străinii din stele ? Hm-hmm. Iar eu mă tem de broaștele țestoase de la grădina zoologică !"*

Dar ne temem într-adevăr de tine, înțelept al științei. Premisele tale sînt strîmbe. Te-aș învăța eu. Dar de-aș încerca, m-ai arde pe locul unde mă aflu.

*

Uite ce e, domnule interlocutor. Hai să-ncercăm un experiment. Presupui că băieții ăștia E. T. sînt al naibii de isteți, da? De fapt, probabil că-mi interceptează vocea în acest moment. După atîta vreme, tipi atît de deștepți trebuie să se descurce cu limba noastră, corect?

Grozav. Atunci, încetez să mai vorbesc un minut publicului uman și mă întorc în schimb spre acești ascultători secreți de-acolo din cer.

Alo, omuleți verzi ascultîndu-mi glasul în navele voastre trăsnite! Am de gînd să v-arunc o provocare. Pregătiți creioanele spațiale pen'că o să vă dau telefonul Laboratorului de Propulsie cu Reacție din Pasadena, California. Puteți suna prin oricare din sateliții de comunicații de pe cer. Precis sînteți destul de isteți ca s-o faceți?

Gata, deci? Codul regional e 818. Apoi 354-6160. Ați notat?

Bun așa, cînd prindeți centrala la L.P.R., cereți **linia specială alfa** *a prietenului meu Dr. Michael Klein. Ați reținut? o să dați peste-un robot telefonic, da' nu-i problemă. Ca să dovediți că nu sînteți vreun stricat de* **om** *din cei ce-ascultă-acum — vrun bețiv sáu prostănac cu mîncărici de farse — vreau să descrieți la telefon vreo demonstsrație pe care-o s-o faceți pe cer mîine noapte!*

Cricul vostru trebuie să fie vizibil din Pasadena la zece p.m., și de origine extraterestră clară. Puteți să faceți unul din craterele lunii purpuriu, sau ceva tot atîta de măreț. Mike promite că verifică zilnic mesajele, și-o să pună pe cineva să se uite la ora fixată.

Normal, dacă ieșiți cu ceva impresionant de **nepămintean**, *puteți paria c-o să așteptăm lîngă telefon să ne sunați iarăși!*

*

Cîtă îndrăzneală! Nicicînd pîn-acum vreunul dintre oamenii ăștia demenți, de stil nou, nu ne-a sfidat cu atîta

nerușinare. Cuprinși de mînie, ne vedem de treabă. Jumătate din vite sînt decimate iar restul aduse într-o stare de panică turbată înainte ca Fyrfalcon să comande oprirea. Privim în jos la neobișnuita mutilare. Fermierul ce stăpînește cireada asta nu va fi surprins sau înspăimîntat de vizita noastră, ci furios.

Blestemat să fii, om al logicii, om de știință! De ne-ar sta în putere, am dărîma turnurile ce-ți poartă vocea. Sateliții voștri ar ploua precum stelele căzătoare! Cu siguranță am pune capăt sunetului văicărelilor tale.

Dar ne stă în fire să ascultăm, cînd se vorbește despre noi. Așa a fost de-a pururi. Așa va fi cîtă vreme ne va dăinui neamul.

*

„Aceasta mi-e provocarea, argintiilor. Înfăptuiți o demonstrație convingătoare în cer, iar **L.P.R.***-ul va face restul pentru voi! Mike o să aranjeze cu vizele diplomatice, locurile de aterizare, polițaii-de-nchiriat, presa, poantele de varietăți . . . tot ce poftiți. Orice pentru a face Primul Contact o experiență plăcută și confortabilă pentru voi.*

Vrem să fim gazde grațioase. Să ne împrietenim. Să vă arătăm orașul. E cea mai generoasă ofertă pe care ar putea-o pretinde un oaspete onest.

Dar dacă nimeni nu-mi răspunde la provocare? Ce-ar însemna asta, domnule interlocutor?

Ei bine, s-ar putea să-nsemne că **O.Z.N.***-urile sînt un mit!*

Pe de altă parte, poate că există totuși, și se țin la distanță, dînd cu piciorul sincerei mele oferte. În care caz am stabilit cel puțin ce sînt! Nu-s altceva decît niște ticăloși nesimțiți cărora le place să ne zăpăcească de cap. Și tot ce am a le spune e: cărați-vă de pe cerul nostru, bulangiilor! Lăsați-ne-n pace, ca să putem să ne vedem de căutarea cuiva cu care să merite să stăm de vorbă!

Hm. Și cu acest prilej, inginerul Ed semnalează că e timpul pentru stația **I. D.** *Scuze, Ed. Se pare că m-am lă-*

sat dus de val. Dar la ora 3 a.m. nu-mi închipui că **F.C.C.**-*ul ascultă mai mult decît o fac căcănarii din farfuriile zburătoare ..."*

*

Maestrul nostru de Vise, Sylphshank, şi-a făcut de lucru în seara astă cu minţile înceţoşate de somn. Vorbeşte despre o femeie care moţăia în timp ce asculta emisiunea. În vreme ce era susceptabilă, Sylphshank î-a proiectat o imagine-vis a propriei lui feţe ! Femeia tocmai s-a trezit cu o idee de spaimă, şi formează, agitată, numărul staţiei.

Delicios ! Asta ar trebui să-l irite pe savantul ăla nărod. Poate că atunci cînd ea va fi terminat o s-o facem iar, şi iar, pînă cînd individul, în cele din urmă, se va preda.

O luăm spre California, cămin al cîtorva dintre cei mai buni prieteni şi aprigi duşmani ai noştri. Aici trebuie să fim atenţi.

Unul dintre substituţii noştri — născut uman — se foloseşte de o lampă cu actelienă, furată, pentru a arde urme de „jeturi de racheţă" şi „dîre de aterizare" pe un platou de lîngă San Diego. Un cult al credincioşilor a sanctificat acest teren cu crezul lor. Îi răsplătim adesea cu asemenea semne.

Barca noastră mare şi cu prova prelungă pluteşte pe deasupra mărăcinişului, insubstanţială ca gîndul. De unde cîndva coca ei şlefuită ar fi fost invincibilă, acum trebuie s-o protejăm de ochii aceia.

*

Okay, ne-am întors. Profesor Don Liang, ţinîndu-i locul lui Talkback Larry care tocmai şi-a luat o binemeritată recreaţie faţă de voi, insomniaci, maniaci. Vreţi să vorbim despre astronomie ? Găuri negre ? Univers ? Sînt omul vostru. Hai să mai recepţionăm un apel.

Da, Doamnă ? ... Oh, fir-ar să fie, credeam c-am epuizat subiectul.

... Ce ? ... Hmm. Acum c-o menţionaţi, asta pune lucrurile într-o lumină diferită. Pare straniu că aceşti oa-

meni ai farfuriilor sînt atît de des înfăşiţaţi în anumite feluri. Frunţi netede, bombate. Ochi mari. Degete lungi ...

Trebuie c-a sunat familiar. Uitaţi-vă la pretinsul lor comportament — joacă feste, oferă semi-adevăruri mistice, nu dau niciodată ochii cu oameni cinstiţi ...

Da doamnă, cred c-aţi dat peste ceva. Oamenii din farfurii sînt elfi!'

★

Barca-de-ter se leagănă. Glasul e mai puternic ca oricînd, zguduindu-ne concentrarea.

Patru adolescenţi clipesc, captivaţi de lumina ce străluceşte peste chipurile lor întoarse-n sus. I-am prins frumuşel în cursă, dar distracţia ne slăbeşte strînsoarea. Griffinloch murmură alarmată:

— N-ar fi trebuit să-ncercăm atît de mulţi odată.

— Glasul ne-a zăpăcit, răspunde Fyrfalcon. Aveţi grijă ...

— Se trezeşte unul! strig.

Trei dintre acele chipuri tinere prezintă încă acelaşi extaz, continuînd să stea necritice, acceptînd. Al patrulea însă — un stîngaci copil-femeie — aruncă altfel de aură. În timp ce se ridică, ochii i se îngustează iar gura formează cuvinte. Cuplat cu mintea ei, îi simt efortul de-a vedea. Cu adevărat a **vedea!**

La ce mă uit? cugetă. **Păi ... arată transparent ca şi cum nici n-ar fi cu-adevărat acolo de ...**

— Fugiţi! zbiară Fyfalcon în timp ce sîntem orbiţi de căutătura aceea ucigătoare.

★

,E tîrziu, dar hai să urmăm concepţia acestui interlocutor şi să vedem unde duce.

Odată, legendele spun că elfii, pitici şi trolli îşi împărţeau lumea noastră ... toate acele creaturi spirituale pline de culoare cu care înaintaşii noştri îşi speriau copiii ca să ocolească pădurea.

Soţia mea e antropolog, şi am citit amîndoi poveştile pentru copii pe care le-a colecţionat din toată lumea, multe din ele amuzante, emoţionante, inspiratoare chiar.

Dar după un timp începi să observi — puține dintre aceste vechi personaje magice erau persoane pe care să-i vrei ca vecini! Uneori frumoase și fascinante, făpturile din basme acționează deasemenea meschin, tiranic și îngrozitor de zgîrcit în a-și împărți înțelepciunea cu bietele ființe omenești. Întotdeauna au trăit despărțite, la hotarul necunoscutului. În zilele de demult asta însemna chiar în afara luminii focului.

Apoi s-a schimbat ceva. Omenirea a început să lărgească cercul, și toate aceste fantaste fiare de legendă au pălit la rîndul lor. Yeti și Bigfoot. Elfi și monștri din lacuri. Întotdeauna se spunea despre ei că era **chiar** *lîngă bătaia lanternei, apoi a proiectoarelor, apoi a sonarului și a fotografiei aeriene ...*

Acum, poate că asta se datorează faptului că n-au fost niciodată născociri ale imaginațiilor noastre hiperfertile. Totuși, pot susține și o altă posibilitate.

Închipuiți-vă că asemenea creaturi au existat cu adevărat, cîndva, comportîndu-se ca spiridușii din legendă. Dar la un anumit punct am început să ne lepădăm de ei, cucerindu-ne ignoranța, alungîndu-i ca să ne lase să ne vedem de viețile noastre ...

★

Împrăștiați, navigînd pe fragmente din barca noastră sfărîmată, ne strigăm unul pe altul prin spațiu.

Noi, supraviețuitorii.

De-acum, adolescenții aceia se freacă la ochi, deja convinși că au avut halucinații. Asta se-ntîmplă atunci cînd oamenii ne văd într-un anume fel. Cu **scepticism.**

Acum plutim ca frunzele, ca niște fuioare de ceață. Poate că vînturile lumii ne vor reuni pe unii dintre noi ca s-o luăm de la început. Oricum, între timp, nu pot decît să mă uit și să-mi amintesc.

Acum cîțiva ani am avut un plan să punem capăt acestei ciume a rațiunii. Am răpit bebeluși umani și i-am dus într-o insulă din sud. Totodată, înapoi în lumea oamenilor, am cauzat „incidente" și alarme false pe ecranele radar, încercînd să declanșăm acel război final. Fie ca ge-

niul lor dement să se consume în propriu-i foc, ne spuneam. De obicei era atît de uşor să provocăm război între oameni.

Dar de astă dată lucrurile au stat altfel. Poate din cauza noului mod de gîndire, sau poate pur şi simplu au simţit prăpăstia. Au evitat războiul. Pe noi ne-a cuprins deznădejdea.

O asemenea deznădejde încît am uitat de cei de pe insulă. Cînd în sfîrşit i-am controlat, toţi copiii muriseră.

Atît de plăpînde făpturi, oamenii.

Cum de nişte fiinţe aşa de fragile au devenit atît de puternice ?

*

Afară e întuneric şi vîntul s-a întetit. Hai să ducem povestea asta cu fantome cît putem de departe.

Vorbeam despre cum par croii basmelor să pîlpîie întotdeauna imediat lîngă limita luminii, a văzului nostru. De vreme ce Pămîntul e acum destul de bine, explorat, puţinele legende rămase vorbesc despre pustiurile arctice, abisurile cele mai adînci ... şi spaţiul cosmic.

Nu pot să cred că lucrul de care se tem aceste făpturi stranii ar fi armele noastre ... Aţi văzut vreodată un vînător venind acasă cu o piele de elf pe umăr ?

Mă mai bate-un gînd ... ce-ar fi dacă totul s-ar datora unei schimbări în noi înşine ? Dacă omul modern distruge personajele de basm pur şi simplu apropiindu-se prea mult de ele ! ?

... Rîdeţi ? Bun. Oricum, nu-i decît o imagine. Astăzi, bobocii-cercetaşi aleargă iscodind în colţurile de pădure pe care bunicii lor le-ar fi lăsat, superstiţioşi, în pace. V-aţi întrebat vreodată de ce ? De ce această schimbare ?

Poate să nu fie decît curiozitate.

Sau poate că-l vînează pe **duşmanul natural al speciei noastre.** *Poate că de-asta-i căutăm în realitate pe Nessie şi Yeti, hăituindu-i în colţurile îndepărtate ale Pămîntului. Sau de ce-i împingem în spaţiul cosmic !*

Poate că ceva înlăuntrul nostru își aduce aminte cum am fost tratați de către prietenii noștri fermecați. În mod subconștient, ceea ce căutăm e răzbunarea!

★

Monștri. Izgoniți de pe propria noastră planetă lovită de blestem, de către acești îngrozitori monștri cu ochi plați.

Experimentul a scăpat de sub control. Acum s-au întors împotriva noastră.

Cum aș vrea să nu-i fi creat niciodată!

★

Timpul a trecut, fetelor și băieți. Oricum i-oți numi — elfi sau extratereștri cu O.Z.N.-uri — indiferent că există sau nu sînt decît doar un alt vis fantezist pe care l-am inventat — nu văd nici un motiv să le mai acordăm din timpul nostru.

Mîine noapte vom trece la lucruri mai interesante ... Big Bang-ul, stelele neutronice, și căutarea noastră după viață inteligentă autentică aflată acolo sus.

Pînă atunci, prieteni, noapte bună. Și bună dimineața.

Octombrie 1990

Traducere de Mihnea Columbeanu

© David Brin, 1990

© pentru traducerea în românește, ed. IRIS, 1991

FRAGMENT DE ROMAN

INIMA COMETEI

—

GRIGORY BENFORD **DAVID BRIN**

Două dintre cele mai formidabile talente ale science-fiction-ului, Gregory Benford, laureat al *Premiului Nebula* și autor al operelor **TIMESCAPE** și **ARTIFACT**, și David Brin, prezentat în acest număr al revistei noastre, își unesc forțele în creerea unei uimitoare viziuni asupra viitorului : —

HEART OF THE COMET

În anul 1986, Cometa Halley a revenit pe cerul nostru pentru prima oară în mai bine de șaptezeci și cinci de ani. **INIMA COMETEI** *este povestea următoarei vizite a lui Halley, la jumătatea secolului XXI, și a unei cutezătoare misiuni de explorare și colonizare a acestui hoinar acoperit de gheață. E captivanta saga a unui grup multinațional de exilați care descoperă uluitorul secret al cometei — secret ce amenință însăși supraviețuirea lor.*

CARL

Începu cu un șuierat puternic, ascuțit.

Carl lucra la potrivirea unei țevi — înjurînd mîzga verde care o făcea alunecoasă — cînd auzi sunetul, la început doar un vaier strident, îndepărtat. Era la mare distanță în Puțul 3, lîngă ecluza de suprafață, și presupuse că nota persistentă, unică, provenea de la cineva lucrînd mai în interior, spre Central.

Era singur, pentru că stăteau atît de prost cu mîna de lucru umană. Carl lucrase cu unul dintre mecanicii reprogramați ai Virginiei, lucru pe care însă îl evita pe cît posibil. Îi perturba munca atunci cînd robotul vorbea în cadența ei caracteristică.

Proximii deșteptați urmau să se „dezghețe" în marțea următoare, și spera ca asta să ajute la muncile zilnice. Depunerea era vîscoasă, împuțită și persistentă ; o detesta.

Și fibrele astea blestemate care se prind de conductele de aerisire. Poate că Jim Vidor are dreptate, ar trebui să-l scot pe Saul din carantină, să le studieze mai îndeaproape.

Dacă ar fi avut cu el un partener, poate era mai puțin meditativ și ar fi auzit mai devreme sunetul. Acesta continuă în timp ce Carl strîngea joncțiunea cu cheia fixă, *rrrrrrttt rrrrttt rrrrttt*-ul sculei trimițîndu-i vibrații pînă în umeri.

Carl înalță capul. Simți un curent de aer.

Exista întotdeauna o circulație a aerului în spațiu, provocată de servoventilatoare atunci cînd diferențele de temperatură nu asigurau suficientă convecție. Dar nu atît de departe de Central, nu o adiere ușoară ca fulgul, dar continuă, pe la urechi.

Se opri, ascultă. Aceeași notă stabilă. Venea de jos, din partea inferioară a puțului, dinspre Central.

Apoi, urechile îi pocniră.

Își înfășură instrumentele și împinse, totul într-o mișcare lină, de descolăcire. Un impuls din reactoare, și plonjă spre interior. Fosforul puncta puțul cu băltoace de lumină galben-verzuie la fiecare sută de metri ; automat, se folosea de ele pentru a-și măsura viteza, ferindu-se să prindă o velocitate pe care n-ar fi fost în stare s-o frîneze. Pete de clisă verde acopereau pe alocuri fosforul, crescînd pe baza slabei energii pe care o sustrăgeau.

Trecu pe lîngă tuneluri orientate orizontal, 3B, 3C și 3D, dar sunetul nu provenea din ele. Apropiindu-se de 3E încetini, pentru că șuieratul se întețea și un curent absorbant încerca să-l tragă în jos. Carl nu putuse suferi niciodată zgomotele înalte, iar acesta era acum ascuțit, iritant. Căuta o cusătură desfăcută în izolare, dar nu era deloc pregătit pentru ceea ce-i fu dat să găsească.

Viermi ! Icni, ca lovit în cap.

Arătări purpurii, ca niște șerpi, scurgîndu-se, zvîrcolindu-se. Umezi, lucioși, unduind încet, încercuind intrarea în 3E. Era ca o gură vie chemînd cu un sfîșietor vaier de sirenă, vîntul gemînd, trăgînd și sugîndu-l spre cilii purpurii ce-l întîmpinau flexîndu-se nerăbdători, jinduind și întinzîndu-se spre el . . .

Bîjbîi la jeturi și pulsă tare din ele, înapoi. Curentul se învîrteji pe lîngă el, aruncîndu-i aiurea firele cu instrumente, smulgîndu-i fesul de lînă din cap, ciufulindu-i părul. Se răsuci și apucă un mîner de pe peretele puțului. Acum zgomotul era asurzitor și știa că-i va lua mințile.

Ce dracu' . . . !

Își deschise smucit buzunarul de urgență și pescui din el o cască de plastifolie. Îi trebui un lung moment s-o fixeze în gura etanșă a costumului de piele. *N-am mai practicat de mult instrucția d-asta.*

Se prinse. Trase de inelul buteliei marcate INUNDĂ. Balonul se umflă cu un șuierat liniștitor. Îi oferea oarecare izolație sonoră, dar nu mult. Nu îndeajuns.

— La Puțul Trei, Tunelul E, transmise pe canalul de urgență. Trei E, Trei E, Trei, E. E de rău. Toată zona din jurul gulerului e ruptă.

O voce slabă strigă în osteofon :

„. . . poți petici cu spray - spumă ? E pe drum."

— Mă-ndoiesc. Ceva . . . ceva a pătruns înăuntru. Sigur nu e o simplă ruptură.

Își mușcă buza. Nu știa cum să-i descrie. Echipei îi trebuiau cîteva minute ca s-ajungă acolo, iar puțul pierdea torente de aer.

Creaturile . . . purpurii . . . trebuie să fi intrat printr-o crevasă ce duce la suprafață.

Se lansă de-a curmezișul puțului. Vîntul îl împinse cîțiva metri pînă lovi latura opusă și reuși să agațe o clamă temporară în izolație. Se apucă de ea și privi la cel mai apropiat dintre viermii purpurii răsucindu-se și pulsînd, pîrîiașe de sudoare ocru scurgîndu-i-se din vîrful ascuțit. Curentul sufla de pe el stropii, sugîndu-i înapoi în gaura căscată care încercuia baza viermelui.

Oribila făptură se umfla, se contracta, se umfla iar — de fiecare dată forțînd și mai larg izolația, strecurîndu-se tot mai mult în puț. Cel mai apropiat avea cel puțin un metru lungime și creștea vizibil, convulsionîndu-se într-o lentă succesiune chinuită de umflări și contracții. În bot îi lucea ceva părînd cristale de fier nativ.

Aleargă după clisa verde, realiză Carl, în timp ce viermii se înghesuiau în straturile de cultură asemănătoare mușchiului aflate la îndemîna lor. Păreau s-o absoarbă direct. **Pasc chestia aia ! Și sug fibrele din aer.**

Carl numără, împrejurul colierului de aluminiu și oțel al intrării 3E, treisprezece. Manevră un fir, și furtuna urlîndă îl aspiră în jos, spre una din arătările fără ochi, cu sudoare slinoasă.

Carl strînse din dinți. Acum respira aer comprimat, dar ar fi putut să jure că le simțea **mirosul** - indigest, greu, umed, ca al frunzelor în descompunere, putrede.

Își desprinse haveza laser, reglă pe maximum și trase într-unul. Raza tăie o linie roșie și subțire direct prin el... fără nici un efect notabil.

Ținu următoarea săgeată ceva mai mult și reteză făptura la cîțiva centimetri deasupra bazei. Vapori roșii-purpurii se răsfirară în vînt. Capătul se bălăbăni și căzu într-o parte, apoi se îndepărtă rostogolindu-se încet.

Din rană se mai scurse puțin fluid, după care peste ea prinse să se aștearnă o peliculă subțire. Sub ochii lui Carl, ființei începu să-i crească o crustă tot mai groasă. Noua substanță avea o pieliță bogată, purpuriu-lucioasă, ca o vînătă. Apoi începu să se arunce în afară, lateral, din nou în afară — înainte, în puț, întreruptă doar temporar de către rană.

Carl simți părul făcîndu-i-se măciucă de-a lungul cefei.

„... — o chiar acum? Repet, nu te pot prinde, vreau să știu..."

Restul se pierdu. Carl nu vedea pe nimeni în puț. Unde erau?

Își scoase pistolul de peticit din teaca de pe gamba stîngă. Era destinat lucrărilor mărunte, dar nu-i venea în minte nimic altceva.

Pentru a se apropia, mai desfășură un metru de coardă apoi se retrase iute văzînd că făptura înmugurindă se agita în direcția lui. Putea să-l simtă? Fără ochi sau orice alte organe vizibile? Poate, căldura corporală! N-avea de gînd să riște.

Pistolul scuipă un cocoloș de gumă galbenă spre gaură. Aceasta se lăți peste deschizătură, întinzîndu-se cu repeziciune sub presiunea lungilor macromeri de a ocupa suprafața maximă de fixare. Absorbția o bombă înăuntru, dar petecul galben rezistă.

Timp de aproape un minut. Apoi viermele împunse în pelicula ce-i bara calea, se opinti, se flexă — și o desprin-

se. Vîntul trase de marginea liberă. Aceasta fîlfîia în gol ca un steag zdrențuit.

— O să ne trebuiască mijloacele mari, transmise Carl. Aduceți tot ce-avem.

... n-aud ... orice alte măsuri ... trebuie să fim siguri..."

— Da. Sigilați toate ecluzele. *Peste tot.*

„... nu înțe ... trimitem toate ..."

Dacă mi se termină sigilantul, ecluzele rămîn singura rezervă.

Și dacă dau greș, adăugă pentru sine, va trebui să trăim în costume.

Zece minute mai tîrziu, ipoteza nu mai părea atît de improbabilă.

Numai Lani, Samuelson și Conti erau disponibili pentru a ajuta pe loc ; echipajul se răspîndise rarefiat, pretutindeni. Lani era o sparcer-ă, rapidă și isteață, dar ceilalți doi fuseseră presați în munci pe care nu le cunoșteau.

Lucrau cît puteau de repede. Ciopîrțirea tentaculelor era simplă, dar și mai multe se împingeau înainte ca sigilantul să se poată întări. Carl și Samuelson descoperiră că, pentru a progresa cît de cît, trebuiau să se apropie de izolație, vîrînd vîrfurile în găuri și curățind toată zona, tăind complet pînă la stratul de gheață.

„Trebuie s-o tăiem de tot, " spuse Samuelson. Uriașul își linse nervos buzele. „Cea mai păcătoasă chestie pe care-am văzut-o-n viața mea."

— Fii atent acolo cu flacăra aia, ești aproape de gheață.

Carl trebuia să-l țină pe Samuelson cu o frînghie pentru a-l împiedica să fie aspirat drept peste gaură. Echipa montase un set de splinturi-suporți și corzi pentru a nu lăsa vîntul vuind să-i smulgă de pe pereții puțului. Acum, zbieretul ascuțit, reverberat, se estompa încet pe măsură ce aerul se epuiza în sfîrșit din Puțul 3.

— Nu te-apropia prea mult ! strigă Carl.

Prea tîrziu. Laserul mare, industrial, al lui Samuelson terminase cu materia purpurie, foarte bine — și lovi o vînă de gheață din bioxid de carbon, vaporizînd-o instantaneu. Un cheag de aburi erupse din gaură și-l catapultă pe Samuelson peste cap.

— Lani! Plesnește sigilantul ăla *acum*, transmise Carl. Dădu drumul corzii, lăsîndu-l pe Samuelson să se degajeze. Avea să fie o mizerie-ntreagă-n jur, peste fix o secundă.

Lani manevră la capătul unui pripon, ținînd firul șerpuitor în ambele mîini.

„Acuma."

Sigilant galben cleios stropi găurile curățite. Carl și Conti își fluturară laserele pe deasupra, la intensitate minimă, pentru a grăbi uscarea.

Lani parcurse circumferința 3E-ului, expulzînd straturi groase de clei galben peste rupturi. Ici și colo substanța se bulbuca sub presiune, dar femeia adăuga repede alta spre a întări bariera.

„Nu-i prevăzută să fie aplicată astfel," transmise Conti. „Prea gros. O să rămînem fără."

Samuelson reveni, escaladînd cu tălpile velcro pereții ca să li se-alăture.

„Orice chestie mai subțire ar crăpa imediat."

„N-a mai rămas nici un pic."

— Ține-ți clanța, spuse tăios Carl ; dacă lași un echipaj să și-o ia în cap, oamenii își pierd concentrarea și nu-și mai dau măsura maximă la lucru.

„Eu sînt gata," strigă Lani. Aburul se epuizase.

Neașteptata liniște era năucitoare. Carl se desprinse de perete, putînd pluti în voie, acum că torentul absorbant contenise. Abia dacă mai rămăsese puțină presiune atmosferică.

— Poate o să reziste.

„Ce naiba *a fost* asta?" transmise Samuelson.

„Ceva ce crește în gheață," răspunse Conti.

„Ei, haide, în *gheață?*" întrebă Samuelson sarcastic.

„Nicicum altfel nu e posibil," spuse categoric Conti. „Poate că intră prin crăpături? Prin vene de zăpadă mai moi? Asta nu-i nici o formă de viață terestră."

„Dar atît de *mari*, „intervenі Lani. „Ceea ce a găsit Saul erau mai mult microorganisme, corect?

„Mda." adăugă Conti. „Iar coca verde și fibrele nu te fugăresc, din cîte-am auzit." Samuelson rîse:

„Aștia-s mai mari, se vede."

— Și puternici. Sparg izolația, spuse Carl.

Stăteau suspendați în vidul aproape total, uitîndu-se unul la altul. Samuelson dădu o lovitură în perete și arătă deasupra, unde petele de fosfor se îndepărtau într-un V prelung, creat de către perspectivă.

„S-ar putea întîmpla oriunde-n puț."

— Au venit pe lîngă joncțiune, nu prin altă parte, clătină Carl din cap. Prin ce se distinge locul ăsta?

„Ceva în legătură cu colierul, în locul unde ia contact cu gheața? întrebă Conti.

— Va trebui să controlăm fiecare colier, fiecare intersecție.

„Al dracului de just," spuse Samuelson. „Și-am face bine și să strîngem toate bucățelele suflate în puțul ăsta."

— Bună idee, transmise Carl. Să ne-apucăm de treabă.

Se răspîndiră în puț și prin tunelurile vecine. Carl dragă mai multe ciosvîrte purpurii și le adună într-o pungă de plastic. Boțuri de gelatină pluteau libere sau se lipiseră de pereți. Erau cleioase și lăsau bale pe orice atingeau. Ținu un comentariu continuu către Central, descriindu-i lui Ma-

lenkov forma de viaţă. Saul Lintz intră pe fir, bombardîndu-l cu întrebări. N-avea idee cum să răspundă. Saul ceru mostre, imediat.

—Trebuie să ne decontaminăm toţi înainte de-a ne întoarce în orice zonă presurizată, de-asta sînt sigur.

„Mă rog, faceţi tot posibilul. Vă trimit nişte sticle pentru probe."

— Ţi le umplu. Nu lăsaţi pe nimeni în sectorul ăsta.

„Crezi că-i atît de periculos ?"

— Al naibii.

Închise şi-şi continuă căutarea. Echipa se împrăştiase în jur, controlînd intersecţiile să nu prezinte semne de bombare. Ceva îl sîcîia, dar n-avea timp să se oprească pentru a cugeta. Hălcile purpurii plutiseră în lung şi-n lat şi nu avea decît cîţiva oameni ca să le recupereze pe toate.

La tunelul ce mergea orizontal spre Central, Samuelson găsi un vîrf purpuriu ce tocmai ieşea prin plastaform. Îl chemă pe Conti şi amîndoi luară o probă.

Neglijenţi.

Cînd Carl ajunse acolo, cîteva minute mai tîrziu, cei doi îşi împroşcau cu petice trupurile, ţipînd de durere şi spaimă. Prin viziere, fiecare arăta alb la faţă, surprins, cu ochii mari alergîndu-i în toate părţile.

— Ce s-a-ntîmplat ?

„ Am cules bucata asta şi mi-a scăpat," spuse Samuelson. „Conti a înhăţat-o, şi i-a . . . mîncat prin mănuşă."

Un petec mare, stîngaci, se vedea pe mîna dreaptă a lui Conti.

— Presupun că ai măturat bucata cu braţul ? întrebă Carl.

„ Da, şi blestemata m-a-nţepat."

Chipul lui Conti se strîmbase într-o grimasă de durere închisă în sine.

„ E tot mai... rău."

— Samuelson, ia-l. Mergeți amîndoi la ecluza de urgență. Eu îl chem pe Malenkov și-i dau de veste că veniți.

„ C... ce crezi că... face ?" întrebă Conti.

Mănîncă, își spuse Carl, dar o ținu pentru sine.

— Du-te la doctor. Repede ! îi împinse el pe amîndoi spre interior.

In ora care urmă, Malenkov îi trimise rapoarte asupra conditiei celor doi. Fiinta purpurie mîncase prin fibra ce le acoperea costumele, probabil reactionînd ca față de o potențială hrană. „Poate că pur și simplu îi plac macromerii lungi," sugerase rusul. Odată ajunsă înăuntru, ardea pielea. Părți din ea ajunseră, probabil, în sînge. Conti și Samuelson acuzau o durere surdă, generală. Erau tranchilizați și ținuți sub observație.

Carl o preveni pe Lani și continuă să caute. După aproape o oră, îi veni brusc o idee.

— Saul ! Lintz ! Mă auzi ?

Contralegătura țăcăni, bîzîi, apoi :

„Da."

— Materia asta purpurie e ușoară, se mișcă fără greutate. Cea mai mare parte din ce-am tăiat a fost absorbită în găuri.

Vizualiză straturile alternative de material inert și vid care formau izolația peretilor. Dincolo de izolație se aflau doi centimetri de heliu, plini, meniți să separe peretele de gheață. Ofereau și o cale pentru vaporii de fierbere, pe unde să gonească spre suprafață și să elimine.

— Unde dă aerisirea puțului ăstuia ?

„ Liniile de vid ale Puțului Trei captează totul de la dormitorul întîi pînă la suprafață. Oricum, nu e departamentul meu. Mai bine întreabă-l pe Vidor."

— Nu, ascultă. Ne gîndim întotdeauna la vapori ca scăpînd în sus, just ? Vîntul pe care l-am avut aici, însă, era puternic.

„Da. Am pierdut mult aer."

— Problema e, șuvoiul ăla de aer era destul de puternic ca să fi suflat abur înăuntru.

„Poate. O să se scurgă destul de repede, deși, totuși... A, înțeleg. Te îngrijorează..."

— Just. Materia purpurie. A fost dusă de aer înapoi spre Central.

„ Într-acolo sînt caverne-depozit, și..."

— Exact.

Carl ezită, apoi se hotărî :

— Saul ! Trec peste Malenkov, pe timpul crizei. Din momentul ăsta, ești scos din carantină. Recrutează-l pe Quiverian și pe oricine mai găsești. Coborîți la Trei J. Voi biologii ați face bine să gîndiți rapid. Pariez că ființele-aste au intrat în dormitorul unu.

SAUL

Saul clipi obosit prin ceața unei doze duble de antihistamine în timp ce termina de șters ultimele urme verzi de pe marginile instalației de filtrare. *Retrogradat de la înalta știință la munca de jos,* își spuse ursuz. *Mămica spăla rufe ca să-și trimită băiețelul la facultate — pentru asta ?*

Desigur, adevărata lui „mămică" nu făcuse așa ceva. Fusese colonel în armata israeliană, eroină a eliberării Bagdadului în '09, și probabil ar fi aprobat ca intelectualul ei fiu să fie silit din cînd în cînd să pună mîna pe găleată și cîrpă.

Totuși, ironica fantezie îl amuza pe Saul, așa că și-o întreținu. Scrîșni din dinți și închise filtrul la loc. Treizeci de ani de instruire și o călătorie de o jumătate de miliard de mile în spațiu — totul, ca să ajungă un rîndaș. Îi confirma credința de durată că exista, într-adevăr, acel lucru numit progres.

Cel puțin criza prezentă părea să-l fi scos de pe lista celor decretați paria. Fiecare mînă era necesară pentru a lupta contra infestării cu forme de viață Halley-ene, și puțini făceau mutre cînd își trăgea, în răstimpuri, nasul.

Gata, în sfîrșit.

Saul își închise etanș buretele în găleată și-și scoase mănușile. Privi peste șirurile de sarcofage ca niște sicrie, brumate de frigul și condensarea internă, înfățișînd fiecare o formă vagă hibernînd înăuntru. Timp de două zile fusese aici, în camera înghețată, încercînd să mențină infestarea în afara coșciugelor.

Dincolo de șirurile celor adormiți, un banc de lucru era așternut cu bucățele de sticlă și componente electronice smulse dintr-o jumătate de duzină de panouri instrumentale eviscerate. O siluetă înaltă stătea aplecată peste toată harababura.

— Ai cam terminat cu lămpile-alea, Joao ? strigă Saul. I le-am promis lui Carl curînd.

Brazilianul cu fața măslinie clătină din cap și murmură amărît :

— N-am despachetat și montat decît patru becuri de cînd ai întrebat ultima oară, Saul. Lasă-mi timp !

Lui Quiverian îi displăcea vizibil să fie pedepsit la „munca de jos", aici în dormitorul 1, unde era rece și periculos. Saul fusese silit să coboare personal în Central și să-l scoată dintr-o lungă, dezlînată și interminabilă conversație cu un coleg planetolog de pe Pămînt. Pînă atunci, Joao se comportase de parcă ordinul de mobilizare totală n-ar fi avut de-a face cu el.

Prima sarcină constase în a parcurge fiecare palmă a sălii de dormit, catalogînd infestările. Urmaseră apoi ceasuri lungi și istovitoare de rîcîit, șters, dezinfectat. Gurile de aerisire se încărcaseră cu lichenoizi fibroși, aproape înecînd un rînd întreg de sarcofage. Cu excepția unei scurte perioade de somn, cei doi lucraseră non-stop aproape patruzeci de ore.

Slavă milostivului car că mecanicii Virginiei au raportat puține probleme în celelalte două dormitoare!

In sfîrșit, cînd Quiverian păruse ajuns în prag de rebeliune, Saul îi dăduse de lucru la asamblarea lămpilor cu hidrogen, treabă mai ușoară decît cocoșarea pe cîrpă.

— Dacă ești așa de-al dracului de grăbit, mîrîi Quiverian, de ce nu-l trezești pe puturosul de colo? Pune-l la treabă, să facă ceva mai folositor decît să sforăie și să-ncălzească toată peștera cu pătura lui electrică!

Saul privi spre silueta culcată a Tehnicianului Spațial Garner, zăcînd pe podeaua de fibrogarnisaj într-un colț întunecos. Garner fusese de serviciu timp de patru zile la rînd. Omul fura pur și simplu cîteva ore cu ochii-închiși înainte de-a reveni să intre încă o dată în bătălie. În comparație cu el, munca lui Joao aici fusese o vacanță.

— Lasă-l în pace, Joao. O să iau primele patru lămpi să le testez. Tu vezi-ți doar de treabă la celelalte.

Tăcu, apoi adăugă:

— Te rog numai, Joao, ai grijă, bine? Încearcă să nu mai spargi din becuri. Drumul e lung pînă la magazia cu rezerve.

Quiverian ridică din umeri.

— Intîi zici să mă grăbesc, pe urmă să am grijă. Hotărăște-te.

Saul își dădu seama că omul avea să-l bage-n pămînt dacă mai rămînea mult acolo.

— Fă, doar, tot ce poți.

Alese un set din lămpile fusiforme de balizare — menite să semnalizeze referințele de navigație/locație pentru astronauții ce lucrau pe lună sau pe asteroizi. Avea bănuiala că puteau fi utile, aici, pentru o altă destinație.

Vom vedea dacă-s bune de ceva împotriva unei forme de viață trăind în spațiu.

Se avîntă într-o alunecare joasă spre gura Tunelului J, o ieşire de culoarea chihlimbarului din marea sală unde se găsea dormitorul 1. În acel moment, locul era luminat feeric de lămpile cu intensitate redusă. Cotloanele boltite păreau mai adînci, mai misterioase, ca stranele într-un străvechi mormînt. Învelişul de fibră rotunjea colţurile, dar vasta cavernă era încă o gaură neregulată aflată adînc sub gheaţă. Nimeni nu zăbovea asupra celor cine ştie cîte tone suspendate deasupra, pe distanţa de-un kilometru sau chiar mai mult pînă la suprafaţă.

În centrul pardoselii, aruncînd umbre în lumina celor cîteva panouri fluorescente active, capătul anterior al remorcherului *Whipple* zăcea la confluenţa a cinci culoare de containere în formă de raclă — locurile individuale de odihnă a peste o sută de bărbaţi şi femei în hibernare.

Dacă pierdem bătălia asta, va mai vedea vreodată oricare din aceşti oameni lumina zilei? Vor mai respira, şi rîde, şi iubi?

Răzbate oare ceva din disperarea noastră, să le tulbure încetele vise? se întreabă Saul.

Înăuntru era întuneric ca într-un cavou. Şi mai era şi al dracului de frig.

Luminile fuseseră micşorate pentru a economisi energie. Pila cu fuziune fusese stinsă în urmă cu două săptămîni, cînd toţi oamenii, mai puţin paisprezece, fuseseră îngheţaţi, şi toată lumea se aştepta la o veghe lungă, liniştită şi plictisitoare. Acum nu mai exista mîna de lucru umană pentru supravegherea unui reactor activat complet. Fiecare om era necesar în pasaje, în coridoarele de serviciu sau la infirmerie.

Oricum, lumina era unul din elementele care-i atrăgeau pe licheni şi pe fiinţele purpurii. Asta, şi căldura, aerul, hrana...

Cred că nu întîmplător ne plac aceleași lucruri. Cea mai mare diferență e că Hallei-formele nu cunosc decît pentru scurt timp primăvara, la fiecare șaptezeci și cinci de ani sau cam atît, cînd valurile de căldură migrează în jos dinspre suprafața încălzită de soare. Sînt constituiți pentru a acționa, și a acționa repede, să profite de scurtul sezon.

Saul era încă derutat de abundența tipurilor — de complexitatea formelor ce se hrăneau cu culturile verzi, asemănătoare algelor. Violau doctrinele biologiei moderne prin simpla lor existență.

Era însă destul de practic pentru a înceta să mai murmure „Imposibil!" Mai tîrziu, putea încerca să descopere un răspuns. Pe moment, trebuia să găsească mijloacele de-a le opri.

Se descurcă ceva mai bine la manevrele în micro-G. Totuși, picioarele i se împiedicară unul de altul cînd acostă lîngă valva deschisă a Tunelului J.

Din fericire, nu existau decît puține intrări în dormitorul 1. Tunelul J era cel critic. La numai cîteva sute de iarzi într-acolo, și cu un nivel mai sus, Carl Osborn și istovita sa echipă rașchetau, frînți, variantele verzi ale formelor de viață Halley-ene, cărora spacer-ii se obișnuiseră să le spună „cocă"... încercînd să debaraseze un pasaj critic de nutrețul pe care-l păsteau oribilii viermi roșii.

Pînă acum, doze darnice din anumite antiseptice și ierbicide sintetice păruseră să facă figura... pînă acum, cel puțin. *Dar nu se puteau baza pe asta la nesfîrșit.*

Cu grijă, lăsă jos trei dintre lămpi și o amplasă pe cea de-a patra imediat după valva deschisă, în tunelul propriu-zis. Trebui să umble după fasungul potrivit, și îl găsi în cele din urmă, parțial ascuns sub un păienjeniș de fire multicolore. Pe acestea trebui să le mătură cu gheata înainte de-a putea fixa piesa și a potrivi cronometrul.

— Alo, probă, spuse lovind în micul microfon capilar ce ieșea de sub căciulița de lînă. Lintz caută contactul cu setul capilar al Spacer-ului Osborn, rog conectare pentru conversație.

Știa că erau mai multe căi economice de-a-i cere computerului principal să-l pună în legătură cu Carl — îi văzuse pe spacer-i ciripind instrucțiuni de căutare în mai puțin decît trebuia pentru un sughiț zdravăn — dar uitase protocoalele corecte. Astfel, cel puțin, era sigur că mașinile îl înțeleg.

Un pocnet surd, apoi șuierul unei unde purtătoare.

„Lintz, Osborn. Ce e, Saul ?"

După părerea lui, replica era cam săracă, pentru a nu spune mai mult. Dar așa erau spacer-ii. Conciziunea nu însemna neapărat ceva.

— Carl, Joao Quiverian și cu mine am terminat de controlat dormitorul unu. Douăzeci și trei de infestații distruse. Nu pot fi sigur că nu ne-au scăpat cîteva minore, dar sarcofagele nu par să mai fie în pericol imediat.

Saul își înăbuși senzația înțepătoare a unui strănut amenințător. Vorbi repede :

— Mi-am luat o oră și am urcat la suprafață să răscolesc prin corturile de depozitare, să văd dacă nu e ceva ce ne-ar putea folosi. Erau două duzini de lămpi semnalizatoare spațiale cu halogen-hidrogen care mi-au dat o idee. Cred că putem plasa cîteva la joncțiunile critice, fixîndu-le să scalde zona, la intervale, în lumină ultravioletă intensă. Cine știe ? S-ar putea să încetinească puțin fiarele.

Trecu un timp pînă ce Carl vorbi din nou :

„Sună rezonabil. Dar ar trebui să nu orbim sau să ardem pe nimeni."

— M-am gîndit la asta, încuviință Saul. Am adus jos ochelari și alifie de soare pentru echipe. La fel, am dezarticulat un tablou de control nefolosit al mecanicilor și am scos cîteva alarme de avarie de tipul cinci . . . știi, alea care fac *brr-ap ! brrr-ap !*

Unda purtătoare sosi din nou, brusc. Suna ca o tuse, pînă îşidădu seama că Osborn rîdea de imitaţia lui. Zîmbi.

— Oricum, alarma va începe înainte cu un minut de aprinderea fiecărei lămpi. Ambele vor funcţiona cinci minute pe oră.

„Destul de bine. Unde-o să le pui ?"

— La intrările fiecărui dormitor, imediat în afara Centralului, şi de-a lungul Puţului Unu. Nu-s sigur dacă avem destulă energie sau becuri pentru mai mult, aşa că...

„Bine, Saul," îl întrerupse Carl. „Dar vreau să le încerc pe altceva, mai întîi. O să-i trimit jos pe Vidor şi Ustinov să ia ochelarii şi-o jumătate de duzină de lămpi."

— Care-i treaba ?

Urmă o altă scurtă pauză. Apoi Carl i se destăinui :

„Ne pregătim să dezlănţuim un asalt asupra purpuriilor care au înconjurat uzina energetică. Poate ideea ta o s-ajute acolo."

— Ăă, fii sigur că şi eu spér.

„Mda. Oricum, mai lasă-l pe Garner cîteva minute, apoi trezeşte-l. Spune-i că trebuie să vină cu Vidor. O s-avem nevoie de toată lumea la treaba asta. Încheiat Osborn."

Unda purtătoare se întrerupse cu un pocnet. Saul stătu foarte ţeapăn un moment, clătinînd din cap.

Uzina energetică. Nici n-avem idee.

Nu era de mirare că Virginia fusese atît de laconică ultima oară cînd o sunase. Se simţise ca un adolescent tembel, întrebîndu-se dacă-l mai iubeşte, pentru că îi suflase un sărut grăbit şi-l îmbrîncise de pe fir.

Probabil că în acest moment avea mîinile pline, pregătind mecanicii să-l ajute pe Carl. Dacă oricare dintre cele douăsprezece conducte ce duceau în sau din reactor era înfundată cu materie organică, se putea declanşa o întrerupere automată. Ceea ce, la rîndul ei, putea însemna pentru toţi sfîrşitul.

Ar fi trebuit să supună lămpile unui scurt test înainte de-a-i trimite lui Carl un set. N-avea nici un sens să împovăreze omul cu un maldăr de echipament inutil dacă becurile nu făceau mai mult decît să le dăruiască Halleyformelor un bronz uniform. Își puse o pereche de ochelari și se aplecă să dea drumul cronometrului.

Bruscul *brrr-ap !* al mici alarme îl făcu să sară-n sus, cu toate că se aștepta la el. Se auzi apoi un pîc slab în timp ce lampa umplea dintr-o dată tunelul de chihlimbar cu o lumină tăioasă, actinică. Chiar cu ochelarii, Saul miji ochii și trebui să se întoarcă.

Cînd privi din nou, observă că se întîmpla ceva ciudat. Deodată, fiecare suprafață păru învăluită într-o *ceață* pîlpîitoare. Pereții înșiși păreau că se unduiesc și se tîrăsc, ca blana pe spinarea unei omizi. Mai întîi crezu că e o iluzie optică — efect al iluminării și al colorației aparte. Apoi înțelese.

Este Viață Halley-ană **pretutindeni** *! A impregnat învelișul de fibră, și acum fuge de lumina lămpii.*

Măruntele unduiri se retrăgeau în valuri. Nu departe, Saul văzu aerul începînd să se umple cu o pîclă de praf fin — organisme ucise, bănui — plutind desprinse de pereți și coborînd cu lentoare glacială spre podea. Încercînd să nu inhaleze, vîntură particule într-o pungă de monstre și închise etanș containerul.

Apoi, la fel de brusc pe cît erupsese în strălucire, lampa se stinse. Zgomotoasa alarmă tăcu fără nici un ecou și deodată totul fu semiobscuritate și liniște. Saul își scoase ochelarii, clipind în timp ce aștepta să i se șteargă petele de pe retină.

Osteofonul pîrîi, prinzînd viață.

„Lintz, Vidor. Ți-am văzut văpaia pînă jos la Puțul Trei, Doc. Acum putem intra, în siguranță ? Carl îl vrea pe Garner și lămpile alea imediat... ca ieri."

— Ăă, da. (Scutură din cap.) Lintz către Spacer Vidor. Avem lămpi, ochelari și cafea proaspătă pentru voi, băieți. Poftiți, fraților, poftiți.

Se răsuci și-și făcu vînt înapoi în sala neregulată, boltită. Prin laturile înghețate ale sarcofagelor, cei adormiți se vedeau tot doar ca niște simple siluete. Lămpile de control de pe fiecare raclă făceau ca mijlocul sălii cufundate în penumbră să scînteieze ca un fosforescent pom de Crăciun, sau o gigantică stea de mare licărind pe fundul oceanului.

Nouăzeci de pachete, așteptînd să fie deschise. Cîndva. Dacă reușim.

Deșteptarea amînată de mai multe ori a suplinitorilor de urgență atingea un stadiu critic în infirmerie, unde Nick Malenkov era, acum, singur. Un tehnician medical murise de pe urma mușcăturii unui purpuriu, iar Peltier, celălalt, sucombase cu-o zi înainte unei infecții furibunde. În ritmul acesta, era o întrebare bună dacă echipa „dezghețată" avea să mai găsească pe cineva viu care s-o salute la trezire.

Nu. Vom învinge. Trebuie.

Trecu de masa unde Joao Quiverian încă mai bombănea pentru sine, asamblînd lămpi și becuri cu viteza melcului. Mai tîrziu, Saul știa, avea să verifice el personal toate lămpile.

Se asigură că aparatul de cafea era plin, apoi își adună la un loc costumul spațial.

Vor avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține, chiar dacă Malenkov m-a declarat invalid. Poate să nu fiu în stare să lupt la fel de aprig și îndelungat ca tinerii ăștia, dar chiar și un alter hocker între două vîrste ca mine poate să țină o lampă și să apese o butelie de spray într-o luptă ca asta.

Curios lucru. Deși era obosit — și în perpetuă ceață de pe urma medicamentelor care-i mențineau descongestionate sinusurile — în unele privințe Saul nu se simțise niciodată mai bine. Digestia sa, de pildă — nu mai simțea junghiurile acelea slabe, iar articulațiile genunchilor nu mai vibrau și nu-l mai zgîriau cînd se mișca.

Lipsă de greutate și decalcifiere, decise . . . *sau poate pur și simplu cineva mă iubește iar. Niciodată, niciodată să nu subestimezi efectele stării de spirit.*

Aproape se opri s-o cheme și pe Virginia. Dar, desigur, urma să aibă prilejul de-a-i vorbi cînd li se va alătura celorlalți la uzina energetică. Ea avea să fie acolo, cel puțin ca surogat, controlînd pînă într-o duzină de mecanici, făcînd treaba a zece bărbați.

Poate-o să aibă șansa de-a-i trage cu ochiul unuia dintre obiectivele ei video, făcînd-o să zîmbească.

Tocmai pășise în interiorul costumului — și întindea mîna după tunica sa decorată cu o elice A.D.N. — cînd glasuri răsunînd dinspre intrare îi vestiră sosirea spacer-ilor.

Vidor și Ustinov țîșniră prin deschizătură în tandem grațios. Obosiți sau nu, mîndria nu le permitea să umble razant sau să se tîrască pe cablurile din pereți. Cei doi se răsuciră în aer și aterizară ghemuiți sincron la nu mai mult de doi metri în fața lui Saul.

— Unde-i Ted ? întrebă scurt Joseph Ustinov. Rusocanadianul bărbos reținu rapid direcția indicată de Saul și se îndreptă, pe lîngă lăzile de ambalaj stivuite, spre colțul obscur unde pătura electrică a Spacer-ului Garner era un glob radiant de căldură.

— E gata java aia, Doc ? îl întrebă Vidor pe Saul, rînjind. Tînărului alabamez părea să-i fi priit conflictul din ultima săptămînă. Zilele de luptă pe holuri îl smulseseră din deprimarea de-a fi fost cel care-l găsise pe Căpitanul Cruz căzut peste plasa-de-dormit, aproape mort.

— Sigur, Jim, îi întinse Saul un balon cu cafea neagră şi fierbinte, şi începu să umple un termos pentru Carl şi ceilalţi. Sînt sandwich-uri proaspete în punga aia. O să vă ajut să căraţi lămpile şi ochelarii, băieţi, şi-am să-i arăt lui Carl cum ...

Un zbieret pătrunzător, îngrozit, păru să închege aerul

Cafea fierbinte se împrăştie pulverizată în stropi sferici, ca urmare a întoarcerii lui Saul. De cealaltă parte a încăperii luminate difuz, Spacer-ul Ustinov se rostogolea prin aer, încă înălţîndu-se spre plafon şi hohotind, în timp ce cu o mînă agita un obiect în formă de măciucă.

Cineva sau ceva îl speriase făcîndu-l să sară în sus din răsputeri. Orice-o fi fost, îi scoase din minţi de spaimă, căci omul bîiguia fără şir, cu privirea pironită asupra lucrului pe care-l ţinea în mînă.

In timp ce Saul şi Vidor se holbau la el, Ustinov ţipă din nou şi-l azvîrli. Obiectul descrise o voltă prin aerul îngheţat, arcuită uşor în gravitaţia slabă a lui Halley, şi izbi o ladă de ambalaj la numai cîţiva metri de bancul de lucru al lui Joao Quiverian.

Cercetătorul brazilian sări înapoi, iniţial de uimire şi apoi cu repulsie, văzînd ceea ce ricoşase la îndemîna lui. Un bec delicat i se făcu pulbere în mîna stîngă.

Acolo, picurînd ocru pe planşeul acoperit cu fibră olive, zăcea un braţ omenesc dezmembrat. Lucru imposibil, groaznicul mădular părea să zvîcnească încă.

Fiinţe, îşi dădu seama Saul îngreţoşat, se tîrau din halca de carne şi os. Fiinţe purpurii.

Îl înşfăcă pe Vidor, încă holbat, de guler şi-l împinse spre echipamentul stivuit.

— Ia ochelari şi-o lampă ! îi spuse repede spacer-ului. Sînt singurele arme pe care le-avem ! Montează o extensie la ieşirea aia ! Repede !

De astă dată brazilianul nu mai discută. Vidor bîjbîia cu corzile legînd lămpile în timp ce Saul stoarse un șuvoi de cafea clocotită peste un purpuriu care era pe cale să dispară după un sarcofag. Un șuierat îi scăpă arătării în timp ce se retrăgea iarăși la loc deschis.

— Fir-ar să fie, Doc ! ocărî Vidor. Tre' să te-nvăț cum se leagă ca lumea nodurile !

Saul dădu să răspundă, cînd aruncă o privire peste umăr . . .

— Oh, la dracu', gemu. Mă-ntorc imediat.

— Un-te duci ? strigă Vidor.

De-acum, însă, zarurile erau aruncate. Saul se ghemuise și sărise în spațiu deschis.

Vidor era într-adevăr cel mai calificat pentru așa ceva. Pe moment, însă, se-ncîlcise în lămpi și corzi. Saul fusese cel care-l văzuse pe Ustinov începînd să cadă din nou, și-și dăduse seama că omul suspina încă și nu era conștient încotro se îndreaptă. Nici chiar gravitația lui Halley nu îngăduia explicații sau amînări.

Costumul lui Ustinov era mult mai sofisticat decît al lui Saul. Dar spacer-ul cu mintea rătăcită nu părea pe cale să-și folosească reactoarele, sau orice altceva, pentru a-și opri căderea spre resturile zdrențuite din pătura electrică a Tehnicianului Spațial Garner, acum colcăind de forme purpurii unduitoare.

Totul se desfășura cu încetinitorul, sau cel puțin așa i se părea lui Saul, care vorbi repede în emițător :

— Lintz caută pe Osborn și Herbert. Mayday ! Purpurii în dormitorul unu. Garner e mort. Mayday !

Cei doi pluteau unul spre altul, primul înălțîndu-se, al doilea coborînd cu viteză microscopic crescîndă pe fiecare moment ce trecea. Saul întoarse capul după o privire în jos spre ceea ce-l aștepta pe spacer-ul în cădere. Era mai mult decît putea suporta stomacul lui.

O, Doamne, ajută-mă s-o fac cum trebuie.

Dar nu. Saul își dădu seama că traiectoria sa era prea joasă ! Avea să treacă pe sub Ustinov ! Părea că nimic în lume nu l-ar mai fi putut opri pe acesta să cadă în masa cărnoasă, tot mai întinsă.

Deodată, ajunse în punctul de maximă apropiere pe care-l putea atinge.

— Ustinov, trezește-te ! strigă. Întinde-te !

Poate că omul înțelesese, sau doar avu un spasm. O gheată, însă, zvîcni și lovi dureros mîna întinsă a lui Saul. Căută ceva de ce să se-apuce, iar schimbul de inerție îl trimise de-a rostogolul. Caverna deveni un vîrtej în timp ce el se ținu două secunde, trei, după care fu azvîrlit de următoarea zvîrcolire a lui Ustinov.

A fost de-ajuns ? I-am abătut cursul ? Sau poate eu sînt în drum spre-ntîlnirea de-aproape cu-o hoardă de purpurii ?

Podeau urca spre el. Totul putea să *pară* că se-ntîmplă cu încetinitorul ; trebuia însă să aterizeze cu energia echivalentă decolării, iar pe aceasta o făcuse în grabă. Se lovi cu putere la umărul drept, făcînd să-i zboare aerul din plămîni într-o explozie de durere.

Se rostogoli pe mîini și genunchi. Îi trebui un moment ca să-și alunge amețeala învîrtejită, și încă unul pentru a-și recăpăta suflul. Apoi îl văzu pe Ustinov, zăcînd la nici doi metri de el, gemînd, scuturînd din cap, și nepărînd să fie conștient de tîrîtoarele mărunte care se zvîrcoleau spre căldura trupului său, la o distanță de numai cîteva palme.

Saul gîfîi, trăgînd aer în piept, și-și investi toată energia pe care-o mai avea în a se tîrî spre celălalt, disperat să ajungă primul. Se întinse, înhăță cutele izocostumului lui Ustinov și se opinti să-l tragă spre el.

— Nu te mai mișca, Dr. Lintz !

Era Vidor, care-l striga.

— Mai sînt doi, în spatele dumitale. Curentul păturii electrice trebuie că s-a-ntrerupt. Cei care nu-l mănîncă pe Garner se vîntură acum pe toată podeaua !

Saul nu mai cunoscuse niciodată o asemenea senzație față de o ființă vie — nici chiar pentru fanaticii care arseseră pînă-n temelii Tehnion-ul. În acel moment, însă, își dorea ca privirile să poată cu-adevărat ucide. Se uita cu ochi mari la oribilele arătări ce-l încercuiau din toate părțile, și știu ce înseamnă ura.

Îl strînse în brațe pe Ustinov, care dîrdîia.

Ce-a pățit ăsta ? Credeam că spacer-ii sînt plămădiți din terial mai rezistent.

Dumnezeule ! Pariez că l-au mușcat !

Ustinov nu era greu, firește, nu în gravitația lui Halley. Avea însă aproape aceeași *masă* pe care o avusese pe Pămînt, și asta făcea ca inerția și trupul mătăhălos al ruso-canadianului să fie greu de manevrat. Încă amețit și dezorientat, Saul știu că nu era pregătit să sară din loc ținînd povara aceea voluminoasă.

Oricum, era una din două. Salt sau aruncare. Se ghemui.

— Ți-l arunc ! Fii gata !

— Nu ! Stai ! Am o lampă aproape . . .

— Nu-i timp ! insistă Saul. Se destinse, împingînd cu toată puterea. Neajutoratul spacer îi zbură din brațe, plutind peste masa colcăitoare care erupsese din fibră în căutarea căldurii.

Era o aruncare bună, dar reculul îl catapultă înapoi. Întinse gîtul să privească. Neîndoielnic, avea să aterizeze între două din heterotrofele cărnoase și flămînde.

Ciudat, parte din el nu era atît alarmat, cît curios. Era prima sa șansă de-a privi îndeaproape, una dintre formele de viață de pe Halley mai evoluate, și nu marinată deja pentru disecție. Cea mai apropiată îl urmări legănînd un

bot gros mărginit de ace roșii, scînteietoare, din nichel-fier primordial. Nu avea *față*, ca atare. Putea însă simți privirea făpturii.

Mă depistează prin infraroșii, probabil.

Erau într-adevăr niște creaturi bizare. Deși poate cu nimic mai puțin stranii decît acei viermi care trăiesc în abisurile adînci, submarine, acasă pe Pămînt. Și ei locuiau în beznă totală, sub imense presiuni hidrostatice, trăind pe baza bacteriilor transformatoare de sulfuri ... Doamne, *Doamne, a Ta lucrare nu conține să mă umple de uimire ...*

Miraculos, da. Și misterios. Dar urîtul era urît, iar moartea, moarte.

Dibui la talie ceva cu care să arunce, să-și schimbe traiectoria, însă clemele centurii erau goale. Tot ce reuși fu să se înscrie într-o rotație stîngace, continuînd să plutească spre viermi.

Fără-ndoială, putea strivi oricîți cu mîinile goale, dar n-avea nici un chef să se încîlcească în ei dac-o putea evita, nu după ce Samuelson și Conti suferiseră asemenea chinuri de pe urma mușcăturilor lor otrăvitoare.

Saul se zbătu ca o pisică, aducîndu-și oarecum picioarele înainte. Gheata stîngă prinse solul iar dreapta împunse într-un unghi stîngaci pentru a compensa, lovind un orificiu unduitor, tivit cu pilitură. Simți un impact grețos, moale, în timp ce derapa și începea să se răstoarne iar.

— Sări, Saul !

Era singura șansă. Dar, pe cînd își flexa genunchii, durerea îi săgetă glezna stîngă, și piciorul cedă. Se abătu lateral pentru a evita să cadă într-o gloată de viermi cu boturile căscate — și, făcînd aceasta, își pierdu echilibrul.

Iluzia mișcării cu încetinitorul îl ajută, cînd aterizâ pe vîrfurile degetelor și, într-un fel, *umblă* pe podea în mîini — țopăind de pe un braț pe altul ca să evite bleste-

măţiile. N-avea nici o altă cale. Dacă se oprea ca să coteas-că sau să-şi adune puterile, îl prindeau.

În sfîrşit, în faţă i se arătă un fel de spaţiu deschis, unde putea flexa şi împinge cu adevărat...

— Saul ! strigă cineva. Închide ochii !

Auzi un zgomot puternic, scrîşnit.

O, grozav ! Tocmai cînd aveam nevoie să văd pe unde merg.

Strînse pleoapele în ultima clipă. Tot ce mai văzu fu o masă murdară, segmentată, de ţesut mov şi moale, întorcîndu-se spre căldura lui, repezind înainte o scînteiere circulară de pietre primordiale ascuţite.

Apoi lumea dispăru în strălucire. Saul ţipă iar braţele i se convulsionară împingîndu-l de pe podea, să plutească a cine ştie ce. Şi le petrecu peste ochi şi se ghemui ca o minge, sperînd să-l protejeze costumul spaţial atunci cînd va plonja din nou printre creaturile hămesite.

Clănţănitul gemu şi mai puternic, în contrapunct, o altă lampă alăturîndu-i-se celei dintîi sub un unghi nou. Strălucirea putea fi simţită prin piele, asemeni căldurii. Saul nu-şi putea deschide ochii nici măcar atîta cît să caute un adăpost faţă de raze, concepute astfel încît să fie vizibile prin mii de kilometri de spaţiu deschis, mai presus de licărul diamantin al stelelor.

Izbi din nou podeaua şi se rostogoli, oprindu-se în ceva dur. Încercă să stea încremenit, să nu mişte, şi-şi imagină că e un ţurţure.

„Saul ? Aici Virginia. Poţi să fii mai concret ? Care-i problema ? Dintr-o dată, toate obiectivele mele cu telecomandă din dormitorul unu s-au oprit."

O altă voce interveni :

„Lintz, Osborn. Sîntem pe drum. Patru, cu pulverizatoare şi lămpi. E.T.A. două sute de secunde."

Saul realiză că nu putuseră trece mai mult de cîteva minute de cînd raportase invazia purpurie. Timpul se dilatase. Venea cavaleria, dar avea el să reziste destul ca ajutorul să fie de vreun folos?

Deasupra sa, într-o parte, îl auzi pe Spacer-ul Vidor murmurînd surprins înjurături, apoi strigînd în microfonul său:

— Carl, Jim. U.V.-urile intense îi fac să se retragă. Se *dizolvă* dacă nu ies din lumină îndeajuns de repede.

Saul zăcea ghemuit ca o minge, dar respirația îi deveni mai ușoară. Dacă numai...

Se auzi un *poc* puternic, iar nivelul strălucirii orbitoare ce-i pătrundea prin pleoapele strînse scăzu brusc la jumătate. Urmară blesteme, apoi Vidor vorbi din nou:

— Unul din becuri tocmai a explodat, dar nu cred că mai contează. Sînt toți morți sau au fugit. Ține-te bine, Saul. Îți aduc o pereche de ochelari.

După un moment, Saul simți o mînă pe umăr, și o umbră acoperi strălucirea solară rămasă. Recunoscător, cu ochii încă închiși, sălță capul și-l ajută pe Vidor să-i potrivească acoperămîntul peste partea de sus a feței.

— Felicitări, Saul. Al dracului de bună armă.

Clipi printre lacrimi și pete entopice albastre, pentru a-l vedea pe tînărul spacer oferindu-i mîna. O întinse pe-a sa și acceptă ajutorul de-a se ridica în picioare.

— Uf, mulțumesc.

Își amintea însă cît de puține becuri aveau în inventar Trei se duseseră deja *Va trebui să venim cu trucuri mai bune ca ăsta. Nu putem lucra cu ochelari tot timpul, pe de-o parte...*

Cei doi își aleseră drumul în salturi joase pe lîngă cojii purpurii stafidite, spre o gaură calcinată în învelișul galben al planșeului, unde rămășițele Spacer-ului Garner se

rostogoliseră — împreună cu nefericit aleasa pătură electrică — într-o crevasă îngustă. Era un defect al cavernei, la care nimeni nu se gîndise cînd încăperea fusese selectată și acoperită.

— Nu sapă prin gheață solidă! oftă Vidor. Credeam că pot... că ne-ar putea lovi absolut de oriunde. Ce ușurare.

Saul privise doar, covîrșit, la amestecul de resturi omenești împrăștiate într-o crăpătură din gheață, cu margini abrupte. Tînărul Vidor era turnat din materie dură.

— Se mișcă prin vene de densitate scăzută, deci?

Vidor încuviință.

— Va trebui să mai căutăm de-astea și că le închidem prin topire. Știu cum s-o fac.

Virginia mi-a arătat ceva din sculpturile lui, își aminti Saul. Jim Vidor era meșter în materie de gheață. Dacă-și putea cineva închipui o cale de-a etanșeiza camerele, el era acela.

Se auzi sunet de voci de la intrarea Tunelului J. Spacer-ul se întoarse.

— Mai bine aș merge să le duc băieților niște ochelari, sau să sting lampa aia.

Saul îl urmă. Pentru sărmanul Garner oricum nu mai era nimic de făcut.

— Nu uita balsamul, strigă. Tu și cu mine o să ne-alegem cu niște arsuri urîte, după cît se pare.

In pofida durerii din gleznă și a tremurului unui aflux de adrenalină ce se stingea, se simțea *bine*. O parte atavică din el părea excitată de-a fi trecut prin ultimele cîteva minute, supraviețuind. *Acțiunea* avea părțile ei bune. Existau unele lucruri care nu se puteau obține într-un laborator.

Cu ochelarii pe ochi, Joao Quiverian părea cine știe ce creatură nocturnă uriașă.

— Ai face bine să te uiți la Ustinov, îi spuse el lui Saul. E-ntr-o stare destul de proastă.

— Merg să-mi iau trusa, încuviință Lintz.

— Dacă are-n el aceleași toxine care l-au atacat pe Conti . . .

— Sînt unele lucruri pe care le pot încerca. Dar trebuie să acționez repede. Ajută-mă, Joao.

Chiar dacă nu-l putem salva, sper că de data asta vom fi în stare să încetinim reacția chimică îndeajuns pentru a-l îngheța. Poate că într-o bună zi vom avea un antidot.

Unica lampă rămasă continua să ardă, însoțită de neîncetatul clănțănit al alărmei.

Sub lumina ei, Saul își culese geanta neagră și se întoarse din nou, după atît de mulți ani, la practica medicală.

Traducere de MIHNEA COLUMBEANU

UCENICIA LUI WIL HELM

SAU

„CUM AM ÎNCERCAT SĂ FILMĂM CEL DE-AL TREILEA REMAKE"

(jurnal sentimental de filmare, în 15 scrisori și cîteva zeci de parafraze)

Se dedică lui Woody Allen

MIHNEA COLUMBEANU

Dragă Lili,

Îți scriu într-o situație disperată. Dar cui să-mi mai plîng și eu amarul, dacă nu ție ? Ești singura făptură care mă înțelege.

Nici luna asta nu am de lucru. Trebuiau să intre în producție opt filme și au fost oprite toate. Știi cîți angajați sînt în situația de „lipsă sarcini" — și, implicit, lipsă salariu ? Trei milioane ! Nu știu cum o să mă descurc, dar îți dai seama, iubita mea, că încă nu poate fi nici vorbă de căsătorie. Ți-am promis o nuntă ca-n filme și înțeleg să mă țin de cuvînt — doar candidez la Institut, la regie film ! Iar tu ai tot dreptul să te visezi soție de regisor, nu de secund calificat la locul de muncă ! Așa că uite la ce m-am gîndit : pînă nu intru la facultate, nici nu ne logodim măcar ! Iar nunta ... Ei bine, nunta ne-o vom face din onorariu filmului meu de debut ca regisor prim ! Este că merită ?

Pînă una-alta, în privința traiului cel de toate zilele, ne-am pus speranțele într-o super-producție istorică, cu multă lume, figurație, armată, sute de roluri și echipă de

filmare extinsă, care e vorba să intre-n producție zilele astea. Sigur filmul nu va putea rezolve situația chiar pentru toți cei fără lucru, nici n-o să salveze studioul din falimentul cras ce-l paște, dar măcar o parte dintre noi tot au să reușească să-și cîștige existența și sper să mă număr și eu printre ei. Regisorul mi-a promis ieri că dacă i se dă lui filmul, mă ia secretar de platou. Tot e bine ...

A, să nu uit ! Filmul e un remake, s-au mai făcut două variante pînă acum, prima înainte de a ne naște noi, iar a doua era spanacul ăla la care ai plîns tu, acum cîțiva ani, de ciudă că am dat banii de pomană. Mă rog, asta e. Măcar al III-lea să iasă cît de cît ...

Cu drag,

Wilhelm

Draga mea Lili Marleen,

Victorie ! După o luptă cruntă și îndelungată, ieri s-a aprobat cel de-al III-lea Remake ! Însuși bătrînul Hindenburg l-a felicitat pe Adolf și i-a exprimat convingerea că scenariul a încăput în sfîrșit pe mîinile unui regisor talentat și energic, care să-l transpună cinematografic într-o variantă cu adevărat valoroasă, aruncînd în uitare eșecurile penibile de pînă acum. Adolf a răspuns că, după părerea lui, factorul esențial în realizarea unui film este spațiul. Spațiul de filmare, spațiul de depozitare a materialelor, spațiul de cazare pe timpul deplasărilor și desigur, un sediu de producție situat într-o poziție avantajoasă, comodă, ultracentrală, eventual pe Mendeleev, la îndemîna tuturor membrilor echipei. Nu degeaba a croșetat el ani de zile pullovere și mănuși pentru „Fondul Plastic", în tot acel timp nici gînd să fi stat degeaba ! Drept exemplificare, ne-a citit un fragment din cartea sa scrisă cînd nu lucra la nici un film, în care demonstrează că spațiul este, conform concepției lui regisoral-organizatorice, factorul vital, și a declarat că el, unul, nu are deloc de gînd să trateze cu menajamente problema, ducîndu-și lupta pînă la capăt, fie și de unul singur, dacă n-are în-

cotro. Un adevărat cineast, susține Adolf, trebuie să fie un om cu voință de fier și mînă forte, gata oricînd să sancționeze fără cruțare cea mai mică abatere de la prevederile regulamentului de ordine interioară. Se pare că referatele vor fi arma noastră nr. 1. În orice caz, cu un șef ca Adolf, mai că nu-ți ard palmele să te-apuci de filmat !Te țin la curent !

Al tău,

Wilhelm

Dragă Lili Marleen,

Fantastic ce putere de muncă poate avea Adolf ! Deabia am intrat în producție și lumea îmi pare deja cu totul alta ! A reușit să abțină un deviz în stare să-i lase mască pînă și pe magnații de la Hollywood, așa că o să avem o echipă, ceva ce n-a văzut studioul ! Pentru regisori secunzi (Hess, Bormann, Riebentropp și Rommel) opt asistenți de regie, zece șefi de producție și încă tot peatîția recuziteri-armurieri. Zeci de autovehicule, cinemobile, grupuri electrogene, camioane, autocare, autoblindate, microbuze, microblindate, turisme, și un număr impresionant de dube, avîndu-l ca șef de coloană pe Göring. Producător delegat ne-a venit Goebbels, iar de soluționarea problemei figurației se va ocupa Himmler. Director de film îl avem pe un băiat de origine sănătoasă și plin de ambiții, căruia unii, nu știu de ce, îi spun „Il Duce" și care și-a adus și ginerele pe post de șef de producție. Se pare că vom filma numai pe pelicul „Fuji-Yama". Trăiască cinematografia !

Cu dragoste,

Wilhelm
(Secretar de platou)

Dragă Lili Marleen,

Visul nostru s-a împlinit ! Studioul a suspendat activitatea tuturor celorlalte echipe, orientîndu-și toate forțele, cu mic, cu mare, întru realizarea celui de-al III-lea

remake! Au primit, în sfîrșit, de lucru, toți cei trei milioane de angajați cu „lipsă sarcini", restructurările s-a oprit, posturile vechi s-au deblocat ... Cine nu vrea să lucreze cu noi are toate șansele să zboare afară din studiou, iar scenariile celorlalte filme au fost arse public în fața intrării principale. Cu Adolf nu te joci!

Deocamdată nu-ți pot scrie mai mult, că mîine avem o inspecție dela C.F.I. și trebuie să mai lucrăm la articolele de calculație ale devizului.

Te sărut,

Wilhelm

Draga mea Lili Marleen,

Iată că s-au ivit și primele probleme. Nici nu-i de mirare, cu un film atît de ambițios! Einstein a citit scenariul și l-a făcut harcea-parcea, acuzîndu-l ca tendențios și considerîndu-i toate sensurile și ideile absolut relative, drept pentru care Adolf l-a întrebat de unde are el bani pentru experiențele lui și că o să aibă grijă să-i trîntească un referat de mai mare dragul la C.F.I. Cu toată stima ce i-o port lui Adolf, cred că s-a pripit procedînd astfel, nu de alta, dar Einstein n-a așteptat să i-o spună de două ori și-a și trecut bine-mersi gîrla. Tare mă tem că, avîndu-l alături, americanii or să ne dea clasă în materie de efecte speciale, mai ales că au la pirotehnie un meșter dibaci ca focu', îți scoate niște jocuri de artificii mai ceva ca la noi de 20 aprilie, unu' Ohmer, sau Oppenher, sau așa ceva — nu știu exact, că nu toată lumea are acces la documentațiile pe care ni le trimite Sorge din prospecție.

Între timp, am înregistrat progrese notabile la construcțiile de decor. Platourile subterane sînt gata și în curînd echipa de scenografie va da în primire și decorurile pentru „Casa Siegfried", pe Rin. La „Casa Buddenbroock" am renunțat că nu ne-am înțeles cu proprietarul — altul care n-are la suflet cinematografia! În schimb,

am mai făcut niște prospecții și am închiriat locuri de filmare în Cehoslovacia și în Austria, unde vom filma secvențe „Anschluss"-ului. Polonezii sau cam opus, dar am intrat tare-n ei și, în două săptămîni, au devenit cei mai serviabili colaborator. Se pare că i-au impresionat foarte tare cinemobilele — ei tot cu mijloace animale își asigurau transportul, săracii. Închipuiți, figurația poloneză, de bună voie și nesilită de nimeni, a început să curețe străzile unde vom filma cu propriile periuțe de dinți ! Ce oameni drăguți !

Al tău,

Wilhelm

Dragă Lili,

Mi s-a dat sarcina să mă ocup de soluționarea problemei figurației, sub directa îndrumare a lui Himmler. Am venit cu o propunere de îmbunătățire organizatorică care l-a entuziasmat, de-a dreptul, pe Adolf ; mi-a promis că, dacă o țin tot așa, am șanse să mă văd cît de curînd regisor secund. (Păi dac-am luat-o-n ritmul ăsta, e clar că n-are rost să-mi mai pierd vremea dînd la Institut). Iată despre ce este vorba : atît figuranții așa-ziși „profesioniști", cît și cei locali, vor fi cazați chiar la locul de filmare, în complexe special amenajate, cu tot confortul, a căror părăsire va fi posibilă numai cu aprobarea specială a Regisorului Secund și a Directorului de Film (care, între noi fie vorba, numai de asemenea aprobări nu se vor ocupa). Dar n-o să-i lăsăm pe ăia să hoinărească pe unde le vine, încurcîndu-ne filmarea !). Transportul figurației va fi asigurat cu trenuri speciale, supravegheate strict de șefi de producție, asistenți, forțe de ordine și cîini. Deocamdată am improvizat asemenea complexe în orașe, dar Himmler a și început un proiect de tabere și cămine speciale. În orice caz, sîntem prima echipă din istoria cinematografiei care a introdus cazare figurației. Sînt mîndru!

WILHELM

Draga mea Lili Marleen,

Azi e o zi mare ! Am dat primul tur de manivelă ! Aseară, la ședința de pregătire cu toată echipa, Adolf a ținut un spici greu de uitat ! Dar și băieții de la electrică, au scos din cinemobile tot ce-aveau și i-au aranjat o catedrală cu orgă de lumini antiaeriene ca-n discotecă la Kölnische Dom: Pe urmă s-a „udat" turul de manivelă cu un rînd de Pilsen de-au spart toate mesele pregătite pentru filmarea de-a doua zi și-am băut și eu un Bruderschaft cu Adolf și secunzii.

Iar azi-dimineață, cînd ne-au văzut apărînd la locul filmării, localnicii, închipuie-ți, ne-au întîmpinat cu flori ! (În special ucrainenii). Ba încă unii s-au grăbit să ni se alăture, fie și ca simpli zilieri ; cuvîntul de ordine era : „Bine c-a venit televiziunea și-i dă la telejurnal, poate-o s-o ducem și noi de-acum mai bine ! ..." (Ăștia nu prea știu deosebirea între televiziune și cinematografie). Una peste alta, prima zi de filmare a mers ca pe șenile. Am depășit metrajul util planificat cu cîteva sute de kilometri. Nesperat de puține victime.

Cu dragoste,

Wilhelm

Dragă Lili,

Francezii sînt un popor care detestă cinematografia ! Parcă nu ei ni i-ar fi dat pe Mélies. Lumière și Robespierre ! De-abia i-am convins să ne cedeze jumătate din teritoriu pentru filmări (și asta numai cu ajutorul Directorului Casei de Cultură a Sindicatelor din Vichy, un cadru foarte serviabil și atent). Și-așa, nu e zi să nu ne voaleze pelicula sau să ne bage petarde sub travelling exact în timp ce filmăm cîte-un cadou de 60 de metri ! Se duc aparatele înapoi, în bază, pe bandă rulantă, iar Nea Krupp de la aparatură nu-și mai vede capul de-atîtea depanări.

Și asta n-ar fi nimic, dar săptămîna viitoare plecăm în deplasare cu un calup de secvențe grele-ale naibii, pentru care ne trebuie utilaje, nu glumă! De-asta am și hotărît să rechiziționăm toată aparatura de filmare (și nu numai) din teritoriile închiriate. Mie mi-a revenit Luvrul.

Asistent regie,

Wilhelm

Lili dragă,

Filmarea de care-ți scriam data trecută a fost ceva de iad. Am filmat în oraș, pe străzi și prin case, și interior și exterior, cu șase aparate concomitent, în condițiile în care localnicii nu aveau nici măcar atîta suflet să ne lase-n casă pentru a pune și noi cîte un reflector la fereastră și ne pîndeau la colțuri să ne dea cu polonicu-n cap strigînd cît îi ținea gura „Smert filmisti!" Șeful de platou, Von Paulus, a vrut să suspende filmarea, dar Adolf l-a amenințat telegrafic că-l trimite la Animafilm pe tot restul zilelor. Colac peste pupăză, cinemobilul de costume și două autobuze cu actori s-au răsturnat în Volga unde le-a și prins înghețul, așa că mai pescuiește-le dacă poți! Pentru ca azi-dimineață, cînd îmi beam cafeaua în holul hotelului, să aflu că laboratorul ne-a rebutat tot materialul!

Wilhelm

Lili!

Hilfe! De cînd cu filmarea ratată de la Stalingrad, toate ne merg anapoda! Adolf a trimis jumătate din echipă la plimbare, iar pe cei rămași ne-a pus să filmăm în deplasare în niște condiții mizerabile! Am călătorit, din motive de economie de combustibil, cu camioane și trenuri de marfă, ne-au cazat în niște cămine de nefamiliști ca vai de lume, cu dormitoare comune, pe un frig de crăpau pietrele. Veneam seara de la filmare înghețați bocnă, adevărate cadavre ambulante, iar caloriferele, bineînțe-

les, sloi ! Ca să ne mai încălzim cît de cît, a trebuit să ardem figuraţia. I-am explicat lui Adolf că nu asta aşteptam de la filmul lui şi a făcut o criză de credeam că-l va lovi apoplexia. De, aşa-i cu regisorii ăştia autodidacţi ! După ce a zbierat fără portavoce trei sferturi de oră, a făcut ţăndări un decor valorînd aproape jumătate din devizul general şi a mîncat franjurile covorului persan veritabil închiriat de la R.M.G., m-a expediat în Africa de Nord, să mă satur de căldură pe toată viaţa. Şi cum pe acolo hîrtie nu se prea găseşte, nu ştiu cînd îţi mai scriu. Voi face, totuşi, tot posibilul.

Subsecretar de platou,
Wilhelm

Scumpa mea Lili Marleen,

Regisorul secund cu care lucrez acum, Rommel, are nişte idei foarte ciudate. Nu am avut încă ocazia să discutăm între patru ochi, dar cred că se îndoieşte profund de vocaţia cinematografică a lui Adolf. Mai ales de cînd cu dandanaua cu Directorul Filmului. A închiriat toată Roma, a oprit accesul vizitatorilor, deşi pe uşă scria clar „ORAŞ DESCHIS — orar de vizitare, cutare şi cutare", şi în două zile de filmare a devastat-o într-un asemenea hal, încît l-au spînzurat de picioare în piaţa publică împreună cu toţi şefii de producţie şi secretara de platou cu care trăia.

Dealtfel, nici nu-i de mirare că lucrurile merg alandulea, că e haos şi devizul se apropie vertiginos de fundul sacului, cînd toţi îşi fac de cap cum au chef, îşi aduc tot felul de mătuşi, cumetri şi vecini să joace-n film, pe contracte de actori ! Şi cum să n-o facă, de vreme ce însuşi Adolf a dat primul exemplu, făcîndu-i contract lui' Eva aia a lui, care nu se ştie ce hram poartă, nici n-a filmat o singură zi pînă acum. Cred că voi discuta mai îndeaproape problema cu Rommel.

Partea cea mai tîmpită e că nu mai poţi deschide o

revistă culturală fără să vezi filmul nostru luat în rîs și pe Adolf făcut albie de porci pe trei coloane de unu' Brecht, care încearcă să-l imite pe Ulieru. Iar studiourile occidentale Ars Amatoria au turnat un film dezgustător, care-l prezintă pe Adolf jucînd bambilici cu „Globul de aur", „Oscar"-ul și „Premiul Special ACIN". Ce nesimțire!

Trăim vremuri grele, iubita mea! Ține-mi pumnii!

W.

P.S. Dacă mă caută de la Gestapo, spune-le că-s pe teren.

Dragă Lili,

Dacă-ți spun prim ce-am trecut, n-o să-ți vină să crezi. Am scăpat ca prin urechile acului, pe cuvîntul meu. Dar să o luăm în ordine.

Ți-am spus, mi se pare, că îl cam suspectam pe Rommel de gînduri necorespunzătoare. Acum cîteva zile, Adolf a convocat o ședință în holul hotelului „Rastenburg", ca să discutăm despre mutarea sediului echipei la Zossen. Von Stauffenberg participa și el. La un moment dat a scos din servietă niște dări de seamă și, fără să vrea, a scăpat jos o mulțime de coli dactilografiate la o mașină englezească. Adolf a întrebat cu naivitate „Wass ist das?" și, înainte ca Von Stauffenberg să-și poată recupera hîrtiile, le-a ridicat și a aruncat o privire. Ce crezi că era acolo? O bombă! Un memoriu în care îl acuza pe Adolf de cîte-n lună și-n stele, că nu respectă scenariul aprobat, că încalcă Regulamentul de Ordine Interioră, că mănîncă toată recuzita consumabilă pentru secvențele de cofetărie, că are valută ascunsă, că decorul din Pădurea Neagră ar fi, de fapt, o viitoare reședință pentru Adolf și Eva la bătrînețe ... Nu spun că n-avea întrucîtva dreptate, dar așa se procedează, prin denunțuri și turnătorii? Ce atitudine demnă de un cineast e asta, de ce nu și-a spus oful deschis, camaraderește, într-o ședință, că oricum mai mult de ședințe și zile de pregătire avem parte, decît de filmări!

Bref, Adolf i-a dat pe toți pe mîna C.F.I.-ului. Și Rommel era printre ei! (Mă rog, în tot răul, și-un bine: a fost nevoit să renunțe la filmările din Africa, așa că am revenit în Europa; acum ne chinuim să terminăm filmările din Normandia înainte de deschiderea sezonului turistic).

Și cînd mă gîndesc că eram cît pe-aci să mă las sedus de propunerile lui Rommel! Dacă nu eram acolo să-l înghiotesc pe Von Stauffenberg cînd umbla în servietă ...

Regisor secund,

Wilhelm

Lili dragă, ne-am nenorocit!

Ți-am spus că nu poți pune nici o bază pe francezi! Alaltăieri, cînd să dăm primul „motor" la secvențele de pe plajă, ne-am trezit c-un potop de turiști din toată lumea, în special englezi și americani, care cu deltaplanul, care cu iahturile de plăcere și wind-surfing-urile, care au submarinele de agrement, și în cinci minute plaja viermuia de lume! Răsturnau decorurile, stăteau în blende, se uitau drept în aparat și făceau cu mîna ... Niște troglodiți, ce mai, bine-a zis Adolf că cinematografia e singura meserie superioară și toate celelalte trebuie stîrpite de pe suprafața pămîntului. Ne-am luptat cu ei cît ne-am luptat, cît a fost ziua de lungă, (practic, a fost ziua cea mai lungă de cînd filmăm), pînă ne-am dat seama că e inutil și-am pornit spre casă. Dar crezi că s-au potolit? Cu cățel, cu purcel, au luat-o după noi, știa cum te văd și în Răsărit se întîmplă la fel, așa că sîntem prinși între c-un aparat de filmat, nu mai scapi de ei! Și am auzit că două focuri. Ba încă, undeva, pe niște platouri unde se trăgeau secvențele cu Dracula, unii l-au ademenit pe Directorul Casei de Cultură, singurul care ne mai ajuta, în biroul Primului Secretar, i-au pus un sac în cap și l-au kidnappat ca-n filmele ale proaste americane, ca să se a-

puce să facă film pe cont propriu (adică, în cooproducție cu Mosfilm-ul !) Ce film o să iasă, nu știu, destul că au luat-o tare-ncoace, la bordul unui camion „Tatra". Le-am trimis în întîmpinare niște băieți de la producție, să-i rețină la un șpriț, la restaurantul „Budapesta", dar mira-mă-aș să rezolve ceva ! Mai ales că nici organele de ordine nu ne mai acordă ajutorul.

Disperatul tău

Wilhelm

Meine Liebe,

Gata, Kaputt. Praful și pulberea s-a ales de filmul nostru. Nici nu-i de mirare, cînd toată cinematografia colcăie de chiulangii, pungași și turnători. Închipuie-ți că pînă și consilierul nostru special, care avea grijă să ne trimită cele mai recente publicații străine, pentru documentare, pînă și el, Sorge, era vîndut ! Adolf, săracul, a luptat cît a putut, a renunțat și la exterioare, și la ultimele cadre de iarnă pe care le mai avea de tras, încercînd să salveze totuși fillmul doar cu filmări de platou, la „Berlin". Dar crezi a avut cu cine să se-nțeleagă ? Bormann a fugit cu un cinemobil de armament, pe Himmler l-au îmbătat, chiar la „Berlin" într-un séparé, uñii, pînă l-au convins să se dezică de Adolf, doar Goebbels a rămas alături de el (ăsta, da, producător delegat devotat regisorului !) și Eva, fată bună totuși, chit că n-avea nici în clin, nici în mînecă cu cinematografia. Ultimele zile le-au perecut pe platou, încercînd să mai facă niște planuri calendaristice și programe de filmare, pînă au venit C.F.I.-ul și fiscul și de-atunci nimeni nu i-a mai văzut. Vorba nu știu cui, „și-au dat foc la valiză". Eu mi-am dat demisia din studiou și încerc să găsesc de lucru în Sahia sau la Sudamericani, am auzit că au o cinematografie în plin avînt. Îți scriu de acolo.

Wilhelm

(liber profesionist, atestat A-III)

Mult iubita și adorata mea Lili Marleen,

A avut loc o vizionare la Nünberg și se pare că lucrurile nu stau chiar atît de rău. Delegații de la Hollywood, B.B.C. și Lenfilm au criticat drastic materialul, mergînd pînă la a începe să-l proiecteze prin toate cinematografele și rețele de televiziune din lume, drept pildă de *cum nu se face un film* — sincer să fiu, reclamă mai bună ca asta nici că se putea ! Mai ales că aici, în America de Sud, s-au găsit destui care totuși să-l aprecieze. Și cum, imediat după vizionare, Hollywood-ul și Mosfilmul s-au luat la ceartă pe spațiile de filmare și restul materialelor recuperate de la noi (și la ora asta încă se mai ceartă), cred că nu e totul pierdut. Sînt toate șansele să reluăm, cît de curînd, filmările — și cu mine ca regisor principal, înțelegi, Lili, după toată ucenicia mea sub Adolf, nu cred că aș mai avea ceva de învățat. Sînt gata să debutez ! ...

... Un singur lucru îmi lipsește ; abia acum îmi dau seama că al III-lea Remake a avut regisor, producător delegat, director, echipă, actori, tot ce vrei și ce nu vrei, numai pe un anume creator nu l-am văzut niciodată la față ! Abia aștept să debutez, dar nu-mi pot reține întrebarea care m-a muncit pe tot timpul filmărilor : *„Dom'le ... Cine le-o scrie ăstora scenariile ? ...*

1986—1988

MĂȘTI

RICHARD D. NOLANE

Ca în fiecare an, la Stockton, trecerea de la octombrie la noiembrie seamănă cu traversarea unui val: oriunde te duceai, era ca să te pomenești întotdeauna în apă pînă la genunchi ...

Ploaia încetase spre ora șapte seara, lăsînd stația Texaco a lui Mel Bronsky în postura nesigura a unei corăbii de beton și metal eșuată în mijlocul unei mări de noroi negru, cleios.

Șoseaua națională spre Donovan Beach părea că se pierde în neant, odată depășită uriașa băltoacă de lumină verde albăstrie depusă de cele patru felinare. Exact genul de noapte în care Mel se aștepta ca stația să se volatilizeze pur și simplu, dacă i-ar fi venit trăsnaia de-a stinge toaae luminile dintro dată ... Clienții, cel puțin, dispăruseră de mult din circulație ! Mel nu mai aștepta decît sosirea Chevrolet-ului lui Doug McKay pentru a-și încuia împuțita de ladă și a se duce în sfîrșit să se distreze la fata din Donovan Beach pe care Doug o pescuise la motelul bătrînului Franklyn. Doug îi dăduse de înțeles că era o afacere fantastică și că fata nu păruse ostilă ideii unei mici partide în trei pe timpul cît bătrînii ei se duceau să danseze bambula la niște amici pentru a le trece mai ușor plictiseala vacanței, în valuri de vin franțuzesc.

Mel se ridică și merse să scoată o cutie de bere din frigider. Se opri în treacăt lîngă o mică oglindă pătată, agățată în apropierea automatului de cafea. Chestie de văzut dacă mai avea formă omenească, după opt ore lălăite așteptînd ca vreun sezonist întîrziat să aibă geniala idee de-a veni după benzină. Oglinda acoperită cu urme de degete

ți înapoie imaginea obișnuită a unui tip asupra căruia berea și cei treizeci de ani zăboviseră deja într-un popas prelungit. Își văzu dublul trecîndu-și o mînă ezitantă prin păr și încercînd un zîmbet idiot. Dezgustat, înghiți o duș-că de bere și se întoarse să-și reia pînda la biroul său, de unde putea supraveghea drumul Stocktonului. O privire aruncată ceasului îi dădu de știre că Doug n-avea să mai întîrzie mult.

Și apoi, înainte spre mica vacanță binemeritată cu o puicuță al cărei dos surîzător valora din plin cît toți dovlecii din regiune!

Mel adoptase o tactică ce consta în aruncarea cîte unei priviri rapide spre drum, odată ajuns la sfîrșitul fiecărei pagini a comicsului pe care-l citea, distrat. Ceea ce se întîmpla cam din treizeci în treizeci de secunde. Totuși, cînd o văzu pe fată înaintînd precum un spectru, aceasta se găsea deja între primele două pompe de benzină.

Încruntată din sprîncene și-și împinse fotoliul înapoi. Ceva scîrțîia. Fata nu putea să fi făcut tot acel drum între două priviri aruncate de el spre șoseaua năpădită de noroi! Și nu-i era ușor să se autoconvingă că n-o observase înainte cu treizeci de secunde ...

Fata continuă să meargă cu pas întins în direcția biroului cu geamuri unde Mel avea aerul unui pește roșu mișcîndu-se în lichidul pal al luminii de neon. Părea destul de tînără — douăzeci, douăzeci și cinci de ani cel mult — și era îmbrăcată într-un impermeabil închis la cuî ioare care-i cobora pînă sub genunchi. Părul blond îi cădea pe umeri, încadrînd o față pe care Mel n-o distinse cu adevărat decît în momentul cînd intră.

— Salut! făcu ea cu un ușor surîs.

Mel se ridică stîngaci și aproape își răsturnă cutia de bere.

— Ăă ... salut, eu ...

— Sper că nu te deranjez?

— Nu, firește că nu! scutură Mel din cap. Ați rămas în pană, da?

— Cîtuși de puțin. Să zicem că mă plimb ...

Uluirea îi tăia glasul lui Mel, care abia atunci păru să vadă în amănunt trăsăturile fetei. Fu brusc stupefiat să constate cum semăna cu tîrîtura aia de Mary Levine care-i dăduse papucii pentru un reprezentant al I.B.M.-ului la Charleston. Aceleași trăsături a căror finețe nu însemna tot atîta originalitate, aceeași gură pofticioasă, aceiași ochi albaștri ca noaptea. Croiala dreaptă a impermeabilului nu ascundea complet formele ce se ghiceau generoase, iar Mel se simți dintr-o dată sigur că trupul ei nu putea fi decît o copie fidelă a celui al Mary-ei, acel corp care-i dădea senzația că regulează o manechină de la PLAY-BOY, ori de cîte ori avusese ocazia să se culce cu ea.

Și, ca să le pună capac la toate, domnișoara *se plimba!*

— Se pare că te surprinde, ... spuse fata, așezîndu-se pe colțul biroului cu o mișcare ce-i dezvălui o bună parte din coapsa stîngă.

Mel își drese glasul și acordă o scurtă privire jenată pielii catifelate neacoperite de nici un ciorap.

— Pentru că ți se pare normal să te plimbi pe-un timp ca ăsta! Mai mult, noaptea, și pe-o șosea unde-s mai puține tărăboanțe decît negri în Ku Klux Klan!

Fata își trecu vîrful ascuțit al limbii peste buze.

— Te scapă de întîlniri neplăcute, știi ... spuse, pe un ton rece-ironic. În plus, Baba Cloanța și cu mine sîntem bune prietene.

Mel găsi gluma suficient de reușită pentru a schița un surîs vag și-a începe să se destindă puțin. Fu o secundă tentat să-i ofere fetei un scaun dar se abținu în ultimul moment, dîndu-și seama că astfel ar pierde beneficiul acelei vederi în perspectivă asupra coapsei descoperite.

— Mă numesc Mel, Spu-

se, așezîndu-se la loc. Și dumneata ?

Ochii fetei se îngustară brusc, că și cum întrebarea lui Mel ar fi ascuns o insultă.

— Numele meu n-are nici o importanță și, în orice caz, nu ți-ar spune absolut nimic !

— A, bun ... spuse prostește Mel, incapabil să găsească o replică inteligentă pentru acest răspuns bizar.

— Puțini oameni lucrează într-o noapte ca asta, reluă deodată fata, cu chipul îmblînzit. Trebuie că te simți cam singur, nu ?

Mel respiră adînc. Un sentiment de greață se infiltrase din nou în el, fără a ști exact care-i putea fi cauza.

— Adevărul e că ... nu lucrez cu adevărat în momentul de față. De fapt, aștept un prieten care trebuie să treacă și să mă ia ca să continuăm week-end-ul la Donovan Beach.

— Minunat! exclamă fata părăsind colțul biroului. Chiar trebuia să ajung acolo. Crezi că m-ați putea lua cu voi ?

Mîna lui Mel prinse cutia de bere ; așteptă să înghită o gură din lichidul binefăcător pentru a răspunde.

— Fără-ndoială ... Nu văd de ce Doug ar refuza. Nu ... nu în fiecare zi întîlnești o tînără atît de fermecătoare, chiar dacă refuză să-și dea numele ... se aventură el deodată.

Un surîs larg lumină chipul fetei.

— Minunat ! repetă ea. Știam eu că bat la ușa potrivită venind aici. Ascultă, cred c-o să-ți fac un cadou ...

Lui Mel scena i se păru dintr-o dată incredibilă. Preț de-o secundă se întrebă dacă toate acele fantasmagorii de Halloween nu erau cumva pe cale să-l dezgheațe de-a binelea ... Instinctiv, ochii săi dădură ocol minusculului birou cu pereți leproși acoperiți de calendare vechi așa-zis erotice și îngălbenite de timp și fum. Iar cînd privirea i se opri din nou asupra fetei, avu o tresărire și gîtul i se usucă subit, nevenindu-i

să-şi creadă ochilor.

— Iată cadoul meu ... murmură fata terminînd să-şi deschidă impermeabilul.

Nu purta nimic pe dedesubt. *Nimic.*

Mel îşi simţi tot trupul crispîndu-se şi un val de foc inundîndu-i partea de jos a pîntecului. Fata îşi depărtase larg pulpanele impermeabilului, dezvăluind un piept impozant cu mari areole brune, şi coapse pline, aşa cum îi plăceau lui. Nici măcar nu remarcă inexistenţa buricului, căci ochii îi fură imediat hipnotizaţi de pubisul ras şi fanta absolut netă a sexului. Ani de fantasme îi reînviară în creierul supravoltat şi nu se putu abţine să întindă mîinile.

Gestul său spulberă instantaneu vraja, fata făcînd un pas înapoi şi închizîndu-şi dintr-o singură mişcare impermeabilul care se încheie singur la loc, ca prin farmec.

— ău ...

— Gata, ţi-ai primit cadoul.

Mel căuta un răspuns, cînd strălucirea a două faruri străpunse noaptea în direcţie dinspre Stockton. Fără nici o îndoială sosea Doug.

Aerul îngheţat al nopţii în făcu enorm de bine lui Mel, care abandonase precipitat biroul şi fata fără nume pentru a se îndrepta spre Chevrolet-ul Cheyene al lui Doug McKay, oprit între primele două pompe.

Caroseria tricoloră a uriaşei maşini de teren strălucea într-o sclipire bizară sub lumina felinarelor ce izolau staţia de pădure şi de cîmpiile noroioase. La telefon, Doug vorbise de o mică surpriză şi; în ciuda a ceea ce se întîmplase, Mel nu-şi putu reţine un surîs scurt la revederea dovleacului de plastic fixat pe capota Chevrolet-ului. Obiectul era iluminat pe dinăuntru cu ajutorul unui bec electric mare, şi raze gălbui îi ieşeau din ochii şi nasul triunghiular, ca şi prin tăietura dreaptă a gurii.

În acel moment, Doug ieşi din maşină şi Mel observă că purta o mască

grotească reprezentînd caricatura mutrei scîrboase a Doctorului Jerry Falwell. Pe bluzonul de piele neagră, la nivelul inimii, străluceau cele două picioare cu degetele mari în evantai ale templului baptist Sfîntul Toma.

— Frate! exclamă McKay punîndu-şi un deget pe reprezentarea urmelor lui Christ, Frate, ştii că SIDA e noua pedeapsă a lui Dumnezeu pentru sodomiţii ce nu folosesc glugile binecuvîntate ale Sfîntului Toma? Şi mai ştii şi că mîntuirea se află într-un magnific cur care tocmai se încălzeşte la cîţiva kilometri de-aici? Frate ...

— Încetează puţin cu mişcările, Doug! i-o reteză Mel.

Falwell-ul de carnaval înclină din cap, dezamăgit.

— Mereu băiat de viaţă, bătrînul meu Mel ... ăşti la ciclu, sau ce?

Mel indică din bărbie berchea erai tu! Mi-ai acvariul gălbui care-i servea drept birou:

— E o fată acolo, Doug, făcu el cu o voce ciudată.

Dr. Falwell se ridică şi aruncă o privire în direcţia biroului.

— Nu se poate, bătrîne ... E noul cadou al lui Texaco pentru pompiştii veseli?

— Ascultă, Doug, nici măcar nu ştiu cum o cheamă pe păpuşica aia, tot ce-ţi pot spune e că-i în pielea goală pe sub trenci şi că vrea foarte tare să meargă la Donovan cu noi! Înţelegi ce vreau să spun?

O profundă neîncredere îl imobiliză pe falsul Dr. Falwell.

— E ... *chiar* în pielea goală pe sub buleandra aia? Nu se poate, faci mişto de mine, ai?

— Doug, suspină Mel, tocmai mi-a făcut o demonstraţie, acu' un minut ... Are un şasiu ce ni se poate şi-mi bag mîna-n foc că-i o ţicnită care caută să şi-o tragă cu primu terchea-berchea ieşit în cale.

— Şi primul terchea-berchea erai tu! Mi-ai spus că vrea să meargă la Donovan, nu? Ei bine, de

acord, o ducem ! Cu puţină baftă, om reuşi s-o convingem să-şi petreacă vacanţa asta împuţită cu noi. În fond, cum spune un vechi proverb al Sfîntului Toma : ca să atingi beatitudinea, două perechi de buci ; valorează mai mult decît una singură ! Haide, s-o vedem mai de-aproape ...

Înainte de-a se îndrepta spre biroul staţiei, McKay îl obligă pe Mel să-şi pună o mască de-a lui Reagan şi amîndoi izbucniră în rîs uitîndu-se unul la altul.

Văzînd-o pe fată, lui McKay i se tăie respiraţia. Avu subit impresia că a dat în sfîrşit peste femeia viziunilor sale cele mai nebuneşti. Era o brunetă cu ochi verzi aşa cum îi plăceau lui, cu genul acela de faţă voluntară care-l făcea să înnebunească.

— El e prietenul meu Doug, spusse Mel închizînd după el uşa cu geam a biroului. E de acord să te ducem la Donovan Beach ... Dar ar dori să beneficieze şi el de micul cadou, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

Fata avu o scînteiere în ochi.

— Văd că ambianţa e sărbătorească ... Bineînţeles că Doug are şi el dreptul la micul lui cadou ! Dar va trebui să te întorci, Mel.

— Păi eu am mai ...

— Fă ce zice, bătrîne ! se enervă McKay. Tu ţi-ai primit porţia.

Mel mîrîi şi se întoarse fără chef. În spatele lui, fata îşi deschise impermeabilul iar Doug îi putu admira pieptul mic cu sîni în formă de mere. Absenţa buricului i se păru ciudată lui McKay, ai cărui ochi se aţintiră imediat spre triunghiul stufos de cîrlionţi negri ce ţîşnea dintre coapsele musculoase şi bronzate. Era într-adevăr stilul de gagică pentru care ar fi făcut şi zece kilometri mergînd în mîini.

După cîteva clipe, minunate privelişte dispăru, cînd fata îşi închise dintr-o singură mişcare impermeabilul.

— Poți să te-ntorci, spectacolul s-a terminat, articulă Doug cu greutate, în speranța de-a destinde atmosfera.

Mel ridică din umeri.

— Dacă n-ai nimic de făcut în timpul vacanțelor, ai putea eventual să rămîi cu noi la Donovan! îi spuse el pe neașteptate fetei. Mergem la o prietenă de-a lui Doug, și ...

— Dar bineînțeles, Mel! îl întrerupse fata. Absolut de acord!

Odată stinse toate luminile stației, se îndreptară spre Chevroletul pe botul căruia fața tăiată în dovleacul de plastic părea că-i privește cum vin. Mel deschise portiera din dreapta-față și o lăsă pe fată să urce la mijloc.

Doug porni motorul și aprinse farurile ale căror fascicule zburară să se spargă pe geamul murdar al biroului acum cufundat în beznă. Inseră o casetă în player-ul de bord, făcînd să se reverse în mașină! primele note din *Tariller-ul* lui Michael Jackson.

Cînd Chevrolet-ul se angajă pe drumul infestat de băltoace și șiroaie de noroi, fata își așeză mîinile pe șliturile celor doi bărbați și începu să le malaxeze prin pantaloni sexele deja întărite.

Îndărătul măștii sale de Reagan, Mel își spuse deodată că serata începea mai degrabă promițător.

Se înșela — cel puțin în ce-l privea pe el personal.

După doi kilometri de drum devenit infernal în urma ploii, fata încetă să se mai ocupe de el și-și concentră atențiile asupra lui Doug, căruia începu să-i vorbească dulce la ureche. Mel nu auzea ce-i spunea, dar masivul Chevrolet nu întîrzie să încetinească pentru a se angaja apoi pe un drum mocirlos unde cele patru roți cu dublă tracțiune aproape se înglodară de-a binelea.

Doug opri motorul și rămase acolo cu privirea în zidul negru al copacilor, pe cînd mîna fetei i se infiltra sub bluzon, agitînd cu o mișcare subterană degetele în evantai

al picioarelor lui Christ. Masca Doctorului Jerry Falwell căzu într-un imobilism plin de extaz, iar Mel nu se putu împiedica să remarce în ce măsură părea că se lipește de pielea lui Doug.

Fata își deschise impermeabilul și-și aplică trupul gol peste cel al lui Doug. Mel scoase un oftat, dîndu-și seamă că nu putea vedea absolut nimic din farmecele fetei, din locul unde se găsea. Aceasta își apropie gura de cea a măștii și o sărută cu lăcomie. Chipul de mucava al lui Dr. Falwell păru atunci să se topească de plăcere, făcîndu-se una cu cel al lui Doug.

Mel închise ochii și se lăsă să se cufunde în adîncul fotoliului, începînd să se blesteme că n-o aruncase afară pe afurisita asta de femei înainte ca Cheyenn-ul să-și facă apariția în stație.

În clipa aceea, o succesiune rapidă de imagini pline de sîni cu areole mari și brune și pubisuri rase defilă cu mare viteză pe dinăuntrul pleoapelor coborîte, un film lipsit de sens care măturâ din el orice rezistență.

Deschise brusc ochii.

La început, nu văzu nici o schimbare. În stînga sa, fata continua să se miște înainte și-napoi, provocîndu-i Doctorului Falwell *(Doamne, Doug, unde ești?)* o erecție pe care cu siguranță că n-o mai cunoscuse niciodată înainte. Noaptea continua să fie disperat de neagră și îndeajuns de noroioasă pentru ca nici chiar Baba Cloanță însăși să nu accepte să pună piciorul afară.

Atunci observă că dovleacul de plastic se întoarsese și-l privea.

Lui Mel i se tăie respirația. În timp ce-și îndrepta trupul pe scaun, fanta gurii dovleacului se arcui într-un rînjet veninos, și i se păru că lumina electrică sporea în intensitate, într-atît se aprinseră ochii goi ai mingii de plastic, cu o lucire demoniacă.

În acel moment Mel simți că fata se îndepărta de Doug. Reuși să-și desprindă privirea de cea a obiectului luminos, pentru a întoarce capul.

Fata îl privea cu același gen de surîs ca al celui afișat de dovleac. Ochii lui Mel oscilară o fracțiune de secundă și putu vedea că Jerry Falwell/Doug McKay zăcea inert pe scaunul său, cu capul căzut pe spate. Fără să-și dea seama, își duse mîinile la obraji.

Masca lui Reagan nu mai era acolo.

Degetele lui nu mai simțiră o piele ridată și bătrînă. Nu a sa, în nici un caz.

Fata continua să-l fixeze. Ca și dovleacul. Și cu același rictus. Brusc, o întrebare idiotă îi trecu prin minte :

— Porți o mască, nu-i așa ?

Fata înclină încet din cap, și fu sigur că dovleacul făcea la fel, în același timp.

— Da, Mel, port una. Tu, însă, nu mai porți ...

O piele ridată și bătrînă ...

Degetele lui Mel părăsiră obrazul.

— Dar ... Pentru Dumnezeu, cine ești ? *Ce ești?*

— E inutil să strigi așa. Am să-ți arăt adevărata mea față.

Fata prinse între degetul mare și arătător un mic colț de piele pe care Mel nu-l remarcase pînă atunci, o minusculă excrescență răsărind acolo unde maxilarul întîlnea lobul urechii. Apoi trase ușurel în sus, și fața ei croită pe măsură pentru a ațița fantasmele lui Mel păru să se boțească dintr-o dată ca o mască de ceară trecută prin flacără.

Cînd sfîrși, Mel constată că-și cufunda privirea într-un hău fără fund. O secundă crezu chiar că observă fantoma lui Doug, urlînd, chemîndu-l în ajutor.

Bucata de neant încadrată de șuvițe blonde se apropie foarte încet de fața lui, și simți buze înghețate și invizibile apăsîndu-i-le pe ale sale.

Ești al meu ... șopti o voce venită de nicăieri, în timp ce rînjetul de plastic al dovleacului se accentua, mai mult, și mai mult ...

Traducere de I. D. Jurcan
1985

DĂRUIEȘTE-I IADUL

DONALD A. WOLLHEIM

Nu merită să faci tîrguri cu diavolul. E un pungaș. E tot ceea ce se spune că e și ceva pe deasupra. Cărțile moderne îl arată ca pe un drăcușor roșu și zîmbăreț, curat și șmecher. Sau ca pe un negustoraș viclean, care te duce cu vorba, sau ca pe un escroc cu joben din zilele noastre. Călugării Evului Mediu îl cunoșteau mai bine. L-au înfățișat ca pe o fiară ; mirositoare, cu răsuflarea puturoasă, corupt o apariție scîrboasă.

Credeți-mă pe cuvînt. Așa e. O știu, fiindcă am fost destul de prost pentru a face un pact cu el. L-am văzut, am tratat cu el și de la început pînă la sfîrșit, n-a meritat cîtuși de puțin.

Era un caz de forță majoră și, aidoma celor înșelați de soartă, eram furios. Treburile nu-mi mergeau bine și era numai vina lor. A soției și a fiicei mele. Refuz să mă învinovățesc în ciuda a orice ar spune diavolul. Știu cînd am dreptate. Fiica mea fugise de acasă — asta a fost picătura care a făcut să se reverse paharul.

Fata fugise și avea doar șaisprezece ani și-mi furase banii, ca dealtfel și bijuteriile nevestei-mii. Nevastă-mea nu era tot atît de furioasă. A avut chiar curajul să-mi spună că bine mi-a făcut. Nu-l „înțelegeam pe copil."

De parcă ai avea ceva de înțeles la o fiică neascultătoare care nu-l ia în seamă pe taică-său, care își stabilește întîlniri după opt noaptea, care-și strecoară reviste în dormitor, care vorbește cu copiii sălbatici de vizavi și se duce în cofetării după lăsarea întunericului. Clar, trebuia s-o bat. Asta am început-o de cînd împlinise șapte ani. Trebuia să fiu tot mai sever cu ea. Bătaia e ruptă din rai — asta e zicala sub care am fost crescut și am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a o aplica. Dar fata era stricată — fără îndoială, din partea mamei — și a îndrăznit să încerce să fugă.

Am chemat poliția. N-o să las să fiu privit drept tatăl unei puștoaice sălbatice. Nevastă-mea a protestat, dar am pus-o la punct. Am lovit-o peste față s-o fac să tacă — a învățat ea mai de mult cine e stăpînul. Eu, așa cum e normal. Am încuiat-o în dormitor și mai tîrziu i-am dat o lecție folosind cureaua. Fața în jos și dezbrăcată. Femeile nu cunosc decît un stăpîn. Mama nu s-a plîns niciodată ; n-a cutezat, nici chiar atunci cînd era pe moarte după ce tata o azvîrlise în noaptea aceea pe scări.

Tata avea dreptate și eu am dreptate. Polițiștii mi-au adus fata a doua zi. I-am dat o lecție de n-o să mă uite. Pe urmă am aranjat să o trimit la un institut de corecție. Știți, un sanatoriu pentru copiii deranjați. Bine păzit, bine condus. Bineînțeles, i-au făcut din viață un iad, dar cum altfel să înveți un asemenea copil să asculte. Mai bine așa decît în public.

Le-am dat instrucțiuni și o plată suficient de generoasă pentru a-i întări — nu trebuia să iasă de acolo pînă nu se potolea, chit că ar fi trebuit aproape s-o omoare pentru asta. La insistența mea au ținut-o cîteva luni în cămașă de

forță ; în restul timpului, curele și centuri. Un tratament cu șocuri electrice a învățat-o minte. Doctorul spune că simulează nebunia, că urlă zi și noapte și că stă singură într-o celulă capitonată, încuiată. Și eu cred că se preface. E doar o fată neascultătoare ce trebuie să învețe cine-i stăpînul.

Cît despre nevastă-mea a îndrăznit să mă părăsească. A fugit pe fereastră în noaptea cînd i-am mituit pe doctori pentru a începe tratamentul cu șocuri. A fugit la asociatul meu și el, ticălosul, i-a venit în ajutor. A doua zi a avut curajul să mi-o spună. A spus că are impresia că eu sînt cel ce-ar trebui internat. Eu !

Evident, plănuia să-mi răpească soția. Și-mi dorea probabil și firma. Eram sigur de asta. Puteam s-o văd după felul cum se comporta. Îmi plănuia ruina la fel cum plănuise să-mi obțină nevasta.

De aceea, am hotărît să scap de el. Dar nemernicul își luase măsuri de precauție. Acționase primul. Obținuse o acuzație împotriva mea, de înșelătorie, și o determinase pe nevastă-mea să mă învinuiască de cruzime mintală și să mă dea în judecată pentru a obține custodia asupra copilului meu și a afacerilor mele.

Vedeam că n-o să am nici un ajutor din partea tribunalelor sau a avocaților. Sînt toți corupți, incapabili să vadă cît de hotărît trebuia să fie cineva cu ai săi. Trăim timpuri decadente. Nu-i de mirare că lumea se duce de rîpă.

Eram încolțit. Îmi blocaseră fondurile, mă plimbau cu șmecherii legale. Eram furios în noaptea aceea, plimbîndumă de-a lungul camerei. Ferestrele erau închise, iar transperantele trase. Nu-mi plac ochii curioși. Eram singur, iar a doua zi urmau să mă încercuie de pretutindeni. Atunci m-am gîndit la Satana.

Probabil că avea dreptate, din moment ce fusese atît de hărțuit. O victimă a aceloraşi greşeli. L-am chemat. Cînd ai cu adevărat nevoie de el, îl găseşti. I-am adus ofrande — am aruncat Biblia în foc ; am prins pisica neveste-mii — afurisitul ăla de animal — şi i-am tăiat gîtul pe covorul din sufragerie, invocîndu-l pe diavol.

Puțea. Totul puțea şi el era acolo — un lucru puturos. Era slugarnic, servil şi linguşitor. Duhnea a putrefacție şi vocea te îmbolnăvea de nervi. Dar aparențele înşeală. Ştiam că are ceea ce-mi trebuia.

I-am spus că vreau să ies din situația în care mă aflu. Îmi vroiam nevasta înapoi, fata acolo unde o trimisesem şi asociatul în iad.

A fost de acord. Putea să îndeplinească primele două cerințe şi, cu toate că judecata asociatului meu era la îndemîna Celuilalt, poate că pînă la urmă avea să-i obțină şi sufletul. Oricum, murea şi ce vroia Satana de la mine ?

Sufletul, bineînțeles. Eram sigur că asta îmi va cere. La ce i-ar fi folosit ? Cred în reîncarnări. Am făcut un tîrg drept. I-am spus că înainte trebuie să renasc şi să trăiesc o nouă viață. După aceea îmi putea lua sufletul.

Dacă mi-ar fi luat tot sufletul şi mi-ar fi dat doar a doua jumătate a vieții oprite, n-ar fi fost cinstit, nu-i aşa ? Erau nişte reguli pe care trebuia să le respecte. O.K., i-am spus, am încredere. Noi doi sîntem la fel, gîndim la fel. O dar el nu e de aceeaşi părere.

Puțea, necuratul. Mi-a dat cuvîntul şi cred că a trişat, mînă spală pe alta, aşa-i zicala.

Asociatul a murit în aceeaşi noapte. I-a luat foc locuința. A încercat să fugă pe scări, a fost împroşcat cu ulei inflamat, a ieşit arzînd şi a murit în chinuri. Bine i-a făcut.

Dosarele firmei erau în casă pentru audiență, așa că au ars și ele, eliberîndu-mă de griji.

A murit în scandal, deoarece nevastă-mea a fost descoperită în casa lui. Avea o cameră la etaj, iar ea a sărit pe fereastră cu cămașa de noapte ruptă și așa a apărut în fotografiile din presa de a doua zi. Asta i-a închis orice posibilitate de divorț. A venit acasă și a trebuit să-și țină gura. Nu va mai avea nici o șansă în nici un proces.

N-am lăsat-o niciodată să uite scandalul, chiar dacă susține că n-a fost nimic între ei — el își făcea doar datoria de gazdă. Nu-i mai dau voie să iasă din casă și-o bat de-o sting cînd îmi vine cheful. După istoria cu ziarele, nu mai are nici un suport legal pe care să se bizuie.

Fiica mea e încă în celula capitonată pe care i-am pregătit-o. Dacă are de gînd să simuleze nebunia, o s-o fac să regrete cumplit. E acolo de zece ani și a rămas la fel de încăpățînată. Dar doctorul și ajutoarele au fost bine plătiți. Folosesc mînuși de piele, curele de cauciuc și șocuri electrice. Se va potoli, de nu...

Din păcate, nu voi mai apuca s-o văd. Mor, iar în testament am aranjat ca tratamentul ei să continue. Am cancer la gît, de la inhalarea unor gaze otrăvite acum cîțiva ani. Cred că mi se trage din seara cu pungașul ăla puturos. Suflarea lui îmi ardea gîtul, doar v-am spus că a trișat.

Și s-a întors, chiar acum. S-a întors și mi-a dat partea de contract ce mi se cuvenea. Voi trăi o nouă viață, de la naștere la maturitate și, eventual, moarte. Atît că a trișat.

Nu-mi poate da o viață ce nu a fost încă trăită. Nu mă poate reîncarna în viitor. N-are controlul vieților viitoare. Dispune de vieți deja trăite, așa spunea, trișorul — de ce nu mi-a spus-o cînd am făcut tîrgul ?

Și se pare că e o regulă în aceste tranzacții, anume că nu-mi poate da o viață în același sex. Ceva despre polaritate pozitivă și negativă în suflete. Dacă trăiești de două ori, o dată trebuie să ai un sex, a doua oară altul. Rotunjește sufletele, aș spunea trișorul.

Și trebuie să fie o rudă de sînge, mai spune scîrbosul și nemernicul de tîlhar.

Peste cîteva minute voi fi mort. Și după aceea îmi voi deschide din nou ochii, un copil nou-născut, și voi începe o nouă viață de-a lungul lungilor, lungilor ani ai unei alte persoane. Trebuie să trăiesc totul, fiecare blestemată, oribilă, dureroasă, cumplită secundă a ei.

Voi renaște ca propria-mi fiică.

Va fi iadul.

Traducere de CRISTIAN LĂZĂRESCU

LA REVEDERE, MIRANDA

MICHAEL MOORCOCK

La revedere, Miranda.
La revedere, Miranda.
Miranda.

Se îndepărta și se năpustea pe deasupra apei cenușii, ca un pescăruș. Era nebun de-a binelea.

La revedere, Miranda.

Rîsul său plîngăreț era respingător pe lîngă zgomotele mării. Avea în el mult prea multă durere pentru ca oricine îl auzea să-i fie alături. Puteau doar să reacționeze împotriva acestui zgomot, puteau încerca să-l oprească, repede. Dar nu-l puteau prinde. Nicholas putea să zboare.

Miranda !

— Aș vrea să am un pistol. Miranda.

— L-ai omorî, tată ?

— Sigur că da. L-aș ucide de-a binelea. De ce o face ?

— E nebun, tată. Dacă ți-aș da un pistol, l-ai omorî ?

— Sigur că da. Pe loc. Nu mai suport. Ne chinuiește intenționat.

— L-am iubit.

— Știu că l-ai iubit — odată. Da' asta nu-i o scuză să se-nvîrtă pe-aici văitîndu-se. Exact ca o piază a morții. Exact așa.

— E dragostea, tată — dragostea devenită nebunie. Ar trebui să fie împușcat. Asta și vrea, cred.

— Asta vreau eu, oricum.

Locuiau în căsuța de pe promontoriu. N-ar fi vrut să iasă. El însă era afară de două zile și două nopți, de-acum. Nebunul zburător. Ei bine, n-ar fi trebuit

să le spună despre asta — levitație — trebuia s-o țină pentru el. Un om n-are nevoie să știe. Dar dacă știe, atunci trebuie să facă ceva. Nu-și putea mărita fata — cu un monstru.

Acum uite ce s-a-ntîmplat. Pînă la urmă tot i-a găsit. Miranda prevăzuse.

Doamne, să fi avut un pistol, numai ...

Te rog vino afară și spune-mi „La revedere", Miranda.

Era din nou pe acoperiș.

Nu-s decît eu — Nicholas.

Lîngă horn, țipînd cu vocea aceea ascuțită, întocmai ca a unei păsări.

Spune-mi la revedere, Miranda.

Fata își acoperi urechile. Fața i se strîngea în durerea cumplită pe care vocea lui i-o tăia în nervi. Durere fizică.

— Oprește-l, tată !

— Cum să-l opresc ? Dacă aveam un pistol, îl împușcam dracului.

— Trebuie să facem rost de un pistol.

— De unde ? Unde-am putea găsi ?

— Va trebui să mergi pînă-n sat.

— Nu cu el acolo.

Oh, Miranda. Numai un la revedere.

— La revedere, la revedere, la revedere ! Pleacă, Nicholas ! **Pleacă !** Te rog !

— O face anume. Dumnezeule, o să ne înnebunească și pe noi ! Mîine-o să cobor în sat. Voi risca. Trei zile. Dumnezeule !

Miranda !

— Mîine. Mîine plec sigur.

— Ai spus și ieri asta.

— Ei bine, mîine mă duc. Asta nu doarme ?

Miranda ! La revedere.

Sări spre tatăl ei, sfîșiind cu mîini palide :

— Du-te, tată. Adu pistolul ! Pistolul ! Pistolul !

— Mîine. (Se lupta cu ea.) Încetează ! Am spus c-o să mă duc mîine și-așa am să fac.

Degetele lui galbene o înhățară.

— Încetează acum, Miranda !

— **Pistolul !**

— **Du-te, Nicholas !**

Respirația-i era un zgomot subțire. Era murdară, cu fața trasă și cuțitul încă în mînă. Sîngele tatălui ei picura, de pe lamă, pe cadavru.

Numai un „La revedere", Miranda. Atît. Te iubesc.

Trupul ei slab se înfioră.

Merse spre ușă cu pași prudenți. Întinse mîna spre zăvor iar mîneca maronie îi căzu în josul brațului zgîriat. Trase zăvorul.

— **Pleacă, Nicholas !**

Îi auzea vocea printre norii sfîșiați. **Miranda !**

Aerul era tăios, la fel de tăios ca vocea lui.

Privi în sus, peste acoperișul casei și-i zări făptura nebună zburînd, planînd. Auzi trecerea trupului lui pe deasupra și-l văzu rotindu-se peste mare, auzi vocea, ascuțită, chinuită : **La revedere Miranda !** Deveni conștientă de inima ce-i împingea în carne, sub sîn. Înhăță cuțitul.

Miranda !

— Oh ... spuse în timp ce cuțitul o străpungea, și începu să cadă, mai întîi peste ușa ce se legăna, apoi pe spate, izbindu-se cu un sunet moale de pietrele dușumelei.

Cînd se întoarse văzu că lumina dădea tîrcoale prin fața ușii, eliberată din casă și risipindu-se în noapte. Ateriză lîngă ușă, dar era prea slăbit ca să umble, așa că trebui să lunece pînă în casă pentru a vedea leșurile.

Rămase uimit. Fața sa întunecată, slabă, răvășită, se mișcă de efortul gîndului, dar gîndul era acum dincolo de el.

Miranda ?

Își scutură capul încet, dar asta nu-i ajută la nimic.

Corpul său dădu înapoi prin cadrul ușii, la cîteva palme deasupra solului.

La revedere, Miranda.

Plecă în zbor, încă strigînd — și, ciudat, în strigăt nu se simțea durere.

traducere și adaptare :

Cornelia Alexoi

ACUM†n
ACUM - n

ROBERT SILVERBERG

Totul fusese atît de simplu, de elegant, de profitabil pentru noi. Și, deodată, am întîlnit-o pe adorabila Selene și am fost gata să ne sfîșiem. A apărut în viețile noastre în timpul orei regulate de transmisie, miercuri 7 octombrie 1987, între șase și șapte P.M., Ora Europei Centrale. Ora obținerii banilor. Eram în contact satisfăcător cu mine ca și cu mine. (Acum — n) era primul la rînd, după care aveam să aflu vești de la (acum + n).

Mă așteptam la un oarecare necaz. Știam că se va întîmpla ceva, pentru că luni, în timp ce primeam mesaje de la mine cel de Miercuri, intervenise o inexplicabilă și neexplicată întrerupere a comunicării. Rezultatul a fost că n-am mai primit știri de la (acum + n) privind prețurile articolelor din portofoliul nostru rămase de săptămîna trecută, și am devenit incapabil să acționez. Trecuseră două zile, acum sînt eu cel de miercuri care n-a reușit să-i trimită datele lui eu cel de luni, și n-am idee ce se va întîmpla care se întrerupă contactul. Mai puțin decît orice mă aștept la Selene.

În afaceri ca ale noastre nu e indicată nici o distracție, sexuală sau de alt fel. Trebuie să ne concentrăm total. Permanent există un contact stabil, de nivel scăzut, între noi; ne simțim unul altuia prezența încurajatoare. Dar transmiterea de date de la sine la sine cere o atenție încordată.

Să vă spun metoda mea.

Atunci poate-mi veți înțelege necazul.

Mă ocup de investiții. Lucrez întotdeauna la aceeași oră. Oră la care în New York e amiaza ; Marea Bursă e încă deschisă. Pot da telefoane rapide agenților mei, cînd îmi vine rîndul să cumpăr sau vînd.

În acest moment, biroul meu e salonul de cocktail cunoscut ca „Sala Celestă" a hotelului Henric VIII, la sud de Tamisa. Biroul mi se poate afla oriunde. Tot ce-mi trebuie e un telefon. „Sala Celestă" e o denumire adecvată. Încăperea se rotește la nesfîrșit pe un sistem bine uns, silențios. Sculpturi tremurătoare, în așa-numita modă galactică, plutesc prin aer, răspîndind cascade de lumină policromă asupra celor ce sorb băuturi. Dincolo de marile vitralii ale acestei săli supreme se întinde întunericul cețos al serii londoneze, pe care nu-l iau în seamă. Mi-e indiferent unde mă aflu : Londra, Nairobi, Karachi, Istanbul, Pittsburgh. Nu caut decît un mediu potrivit de confortabil, aer pe care poți avea încredere să ți-l admiți în plămîni, servicii în stilul pe care-l cer, și un post telefonic. Caracteristicile individuale ale locului nu mă impresionează. Sînt asemenea celor zece planete din familia noastră solară: un călător perpetuu, dar nu și un admirator al peisajelor.

Eu cel care este (acum — *n*) e gata să primească transmisia de la eu cel care e (acum). „Haide, (acum + *n*)," îmi spune. (Pentru el sînt (acum + *n*). Pentru mine însumi sînt (acum). Totul e relativ ; *n* reprezintă 48 de ore, în aceste zile).

— Îi dăm drumul, acum — *n*), îi spun.

Îmi adun puterile sorbind din pahar. Chateau d'Yquem '79 într-un pocal ceh lustruit. Lichid grețos de dulce ; chelnerul a rămas cu gura căscată cînd i l-am comandat *înainte de cină*. Horreur Quel aperitif ! Dar vinul ușurea-

ză transmisia. Unge conductul, oarecum. Sînt gata.

Masa mea e un unic bloc elegant de cristal iradiat scînteietor, iridiscent, emiţînd insinuant modele moarate schimbătoare. Pe masă, despăturit, se află numărul de azi din „Herald-Tribune", ediţia europeană. Mă aplec înainte. Scot din buzunarul de la piept o coală de hîrtie, foaia volantă tipărită cu lista garanţiilor pe care le-am cumpărat luni după-amiază. Îmi îngădui acum ochilor să hoinărească peste cifrele înghesuite ale datelor de piaţă din ziar. Zăbovesc îndelung pe titlu, astfel încît să nu se strecoare nici o greşeală: „Preţuri de închidere, New York, Marţi 6 octombrie. „Pentru mine, sînt preţuri de ieri. Pentru (acum — *n*) sînt cele de mîine. (Acum — *n*) confirmă că primeşte o imagine clară.

Urmează să-i transmit preţurile lui eu cel de luni. Urmăriţi schema, da?

Studiez şi selectez.

Nu caut decît acţiuni care se modifică pe zi cu 5% sau mai mult. În sus sau în jos, nu contează; mobilitatea e singurul criteriu, şi acţionăm restrîns sau extins în funcţie de caz. Avem nevoie de rapiditate, pentru că marja noastră maximă de supraveghere deţine în prezent doar nouăzeci şi şase de ore, socotind intervalul dintre (acum + *n*) pînă înapoi la (acum — *n*) prin intermediul lui (acum). Nu ne putem permite să aşteptăm scadenţele acumulărilor lente de capital; trebuie să ne reducem riscurile alegînd oscilaţii repezi, violente, acaparînd profiturile pe măsură ce apar. Mutaţiile trebuie să fie violente. Altfel, costurile de curtaj ne-ar mînca serios din capital.

Nu mi-e deloc greu să aleg acţiunile ale căror preţuri i le voi transmite eului meu de luni. Sînt cele de pe pliantul misitului, pe care le-am şi cumpărat: evident, (acum — *n*) nu le-ar fi cumpărat dacă eu cel de miercuri nu i-ar

fi spus despre ele, și cum acum eu sînt eu cel de miercuri, trebuie s-o fac. Așa că trimit :

Arizona Agrochemical, $79^1/_4$, + $6^3/_4$

Canadian Transmutation, 116, + $4^1/_4$

Commonwerlth Dispersals, 12, — $1^3/_4$

Eastern Electric Energy, 41, + 2

Great Lakes Bionics, 66, + $3^1/_2$

la Western Offshore Corp

Și așa mai departe, pînă la **Western Offshore Corp.,** 99, — 8. Aucm i-am transmis lui (acum — **n)** o listă a principalelor douăzeci de modificări cu procentaj înalt de marți.

Folosindu-se de avantajul zilei de luni, (acum — **n)** va începe să plaseze comenzi, ocupînd poziții în toate cele douăzeci de acțiuni luni după-amiază. Știu că a avut succes, dat fiind că volantul de la agentul meu confirmă toate cele douăzeci de achiziții la prețuri care acum sînt extrem de favorabile.

Apoi, (acum — **n)** se estompează o vreme și intervine (acum + **n).** Transmite de vineri, 9 octombrie. Îmi dă prețurile de închidere de joi pentru aceleași douăzeci de acțiuni, de la Arizona Agrochemical pînă la Western Offshore. Știe deja pe care din douăzeci le voi fi ales spre vînzare astăzi, dar îmi face complimentul de-a nu mi-o spune ; îmi dă, doar, prețurile. Se retrage și, în rolul meu de (acum), iau hotărîrile. Vînd Canadian Transmutation, Great Lakes Bionics și încă cinci ; acopăr o vînzare scurtă pe Commonwealth Dispersals. Restul pozițiilor le las neatinse deocamdată, de vreme ce se vor vinde la prețuri mai bune mîine, conform spuselor lui (acum + **n).** De ele mă voi putea ocupa cînd voi fi eul meu de vineri.

Operațiunea de azi s-a terminat.

În fiecare operațiune dată — și efectuăm cam trei pe săptămînă — dobîndim nu mai mult de cinci sau șase milioane de dolari. Preferăm să rămînem neobservați. Profitul ante-taxă se ridică la cir-

ca 9% săptămînal. În pofida rețelei noastre de refugii fiscale în Ghana, Fiji, Grand Cayman, Liechtentein și Bolivia, prin care ne sînt canalizate profiturile, putem coborî la net doar cu aproximativ 5% săptămînal per capital total. Aceasta ne menține pe toți trei într-un stil de viață decent și aduce profituri onorabile. Începînd cu 5.000 dolari acum șase ani la vîrsta de 25 de ani, am devenit unul dintre cei mai bogați oameni din lume, fără alte avantaje decît inteligență, perseverență și acces extrasenzorial la prețurile de mîine ale acțiunilor.

E vremea să mă ocup de operațiunea următoare. Trebuie să-i transmit lui (acum — **n)** prețurile de marți ale acțiunilor din portofoliu rămase de săptămîna trecută, astfel încît să poată hotărî ce să vîndă. Știu ce a vîndut, dar i-aș strica distracția spunîndu-i. Ne tratăm cinstit între noi. După ce-am terminat de trimis spre (acum — **n)** aceste prețuri, (acum + **n)** intră din nou pe fir pentru a-mi transmite o listă cu totul nouă de acțiuni în care trebuie să ocup poziții înaintea deschiderii de la New York, joi dimineață. Pe baza acestora, va putea realiza profituri vineri. Astfel trăim de pe-o zi pe alta, jucîndu-ne rolurile schimbătoare.

Aceasta, însă, era ziua cînd Selene a intersectat viețile noastre.

Paharul mi se golise. Am ridicat privirea pentru a chema chelnerul și în acel moment o fată sveltă, brunetă, singură, apăru în Sala Celestă. Era înaltă, grațioasă, strălucitoare, îmbrăcată costisitor într-o manta monomoleculară agățată pe umeri, care răspundea unui program complex de schimbări ale lungimilor de undă, incluzînd o microsecundă de baleiaj cu transparență totală ce deruta ochiul menținînd totodată un anume grad de pudoare. Trăsăturile i se asortau cu vești mîntul : ochi languroși îndepărtați, nas delicat, bu-

ze ferme, conturate ușor cu verde. Pielea îi era extraordinar de palidă. Nu puteam vedea pe ea nici o bijuterie (de ce să aurești aurul rafinat, de ce să vopsești crinul?, observînd doar pe fermecătorul ei obraz stîng o mică bandă decorativă de fard ultraviolet, aleasă evident pentru vizibilitatea în iluminarea înalt-spectrală a acestei unice încăperi.

M-a cucerit pe dată. Avea în ea un amestec de trăsături pe care instantaneu l-am găsit irezistibil: părea atît sfioasă cît și dură ca oțelul, pătimașă și vulnerabilă, încrezătoare în sine și stingherită. Scrută sala, căutînd evident pe cineva, negăsindu-l. Ochii ei îi întîlniră pe ai mei și nu-și mai continuară căutarea.

Undeva în cerebrum, (acum — **n**) spunea cu glas ascuțit, așa cum spusesem și eu luni, „Nu te-aud (acum + **n**). **Nu te-aud !"**

Nu i-am dat nici o atenție. M-am ridicat. I-am zîmbit fetei, făcîndu-i semn spre scaunul liber de la masa mea. „Herald Tribune"-ul l-am măturat pe podea. Există, cu anumite prilejuri, lucruri mai importante decît creșterea săptămînală a capitalului cu 5%. Se lumină la față, recunoscătoare, și dădu din cap, acceptîndu-mi invitația.

Cînd se afla cam la șase metri de mine, am pierdut complet contactul cu (acum — **n**) și (acum + **n**).

Prin asta nu înțeleg doar că s-a întrerupt transmiterea de cuvinte și date între noi. Pur și simplu am pierdut orice noțiune a prezenței eurilor mele, trecut și viitor. Acea tovărășie caldă și fără cuvinte, acea stare de noi-însine, acea armonie pe care o cunoscusem constant de tura cu cinci ani în urmă, cînd ne stabiliserăm legăturile, dispăru ca și cînd ar fi fost scoasă din priză. Luni, cînd se întrerupsese contactul cu (acum + **n**), încă îl mai avusesem pe (acum — **n**). Acum nu mai aveam pe nimeni.

Eram înfiorător de singur, la fel de singur pe cît sînt oamenii de rînd și încă mai singur, căci cunos-

cusem o camaraderie aflată dincolo de capacitatea celorlalți muritori. Șocul disperării era cum nu se poate mai intens.

Nu peste mult însă, Selene ședea lîngă mine, și apropierea ei mă făcu să-mi uit cu totul noua solitudine.

Spuse :

— Nu știu unde e și nici nu-mi pasă. A întîrziat o dată mai mult. Finito pentru el. Bună, ție. Eu sînt Selene Hughes.

— Aram Kevorkian. Ce bei ?

— Chartreuse on the rocks. Verde. Încă de la jumătatea sălii am știut că ești armean.

Sînt bulgar, de treisprezece generații. Îmi convine să port un nume armean. N-am corectat-o. Chelnerul se grăbi spre noi ; am comandat chartreuse pentru ea, un martini sec pentru mine. Tremuram ca un adolescent. Frumusețea ei era tulburătoare, copleșitoare, năucitoare. În timp ce ne ridicam paharele, am încercat într-o doară să-l prind pe (acum — n) sau pe (acum + n).

Tăcere. Lîngă mine însă se afla Selene.

— Nu ești din Londra, am spus.

— Călătoresc mult. Stau un timp ici, un timp colo. De fel sînt din Dallas. Cred că poți să auzi Texasul în glasul meu. Cel mai recent domiciliu stabil, Lima. Pentru skiul din iulie. Acum, Londra.

— Și următoarea escală ?

— Cine știe ? Tu cu ce te ocupi, Aram ?

— Investesc.

— Ca să-ți cîștigi existența ?

— Oarecum. Mă zbat și eu. Ești liberă diseară ?

— Desigur. Luăm masa în hotel ?

— Afară e o ceață de cîine, am spus.

— Exact.

Simpatico. Perfect îi dădeam 24, 25 cel mult. Poate o scurtă căsnicie, acum patru, cinci ani. Un venit privat nu colosal, dar frumușel. Femeie de lume, cu experiență, și totuși păstrîndu-și încă, cine știe cum, un sîmbure de inocență, o moliciune vrăjită a sufletului. M-am în-

drăgostit de ea pe dată. Refuză cel de-al doilea cocktail.

— Am să fac rezervări pentru cină, am spus, în timp ce se ridica să meargă la toaletă. Am privit-o îndepărtîndu-se. Mers suplu, ținută impecabilă, omoplați înalți. Cînd ajunse cam la douăzeci de pași distanță, mi-am simțit celelalte euri revenind brusc.

— Ce se întîmplă? întreabă furios (acum — **n**). Unde-ai dispărut? De ce nu emiți?

— Încă nu știu.

— U n d e naiba-s prețurile de marți pentru acțiunile de săptămîna trecută?

— Mai tîrziu, am răspuns.

— **Acum.** Înainte să amuțești iar.

— Prețurile pot aștepta, am spus, și am întrerupt legătura cu el. Lui (acum + **n**) i-am spus:

— În regulă. Ce știi din ce-ar trebui să știu?

Eu cel de peste 48 de ore spuse:

— Ne-am îndrăgostit.

— Sînt conștient de asta. Dar ce anume ne-a tăiat legătura?

— Ea. E psi-anihilantă. Absoarbe toate energia de transmisie pe care o investim.

— Imposibil! N-am auzit în viața mea de-așa ceva.

— Nu? spuse (acum + **n**). Frate, ora asta care tocmai a trecut a fost prima mea ocazie de-a lua legătura cu tine de miercuri încoace, cînd am intrat în încurcătură. Nu-i nici o coincidență că am stat cu ea aproape 100% din timpul scurs de miercuri seară, cu excepția cîtorva pauze de două minute, și atunci n-am putut să te prind pentru că **tu** trebuie că erai cu ea în secvența ta temporală. Și așa ...

— Cum se poate? am țipat. Ce-o să ni se-ntîmple dacă ...? Nu. Nu, ticălosule, mă duci de nas. Nu te cred. Nu există nici o cale ca ea să poată face asta.

— Cred că știu cum o face, spuse (acum + **n**). Există o ...

În acel moment Selene reveni, arătînd și mai radios de frumoasă, și liniștea coborî din nou.

Am avut o cină bună. Stridii de Mombasa reci, salade nicoise, file de vită rară Kobe, scăldate în Richebourg '87. Din cînd în cînd încercam să-mi prind eurile. Nimic. Mi-am făcut oarecari griji în legătură cu transmiterea preţurilor de marţi pentru portofoliul lui (acum — **n**), şi m-am hotărît s-o las baltă. Evident, nu reuşisem să iau legătura cu el, de vreme ce nu primisem nici un pliant cu preţurile acelui portofoliu în cursul serii, şi dacă tot nu-l prinsesem n-avea nici un rost să mă agit. Cel mai minunat aspect al acestei telepatii în timp e sentimentul de stabilitate pe care ţi-l dă : **orice s-a întîmpla, trebuie să se întîmple,** şi aşa mai departe.

După cină am coborît un etaj pînă la cazinou, pentru brandiesuri şi ceva jocuri. I-am cerut casierului contravaloarea a două mii de lire, apăsîndu-l cu degetul pe plăcuţa de schimb, iar jetoane i s-au revărsat prin fanta din piept. Jumătate i-am dat Selenei. a jucat supra-grav-subgrav, iar eu ruletă ; ne-am mutat de la o masă la alta după cum aveam chef şi noroc. În două ore, ea şi-a triplat suma iar eu am pierdut totul. N-am fost niciodată bun la jocuri de noroc. Pînă şi la bursă obişnuiam să pierd, înainte ca bursa să înceteze de a mai fi un joc de noroc pentru mine. Evident am lăsat-o **să-şi** treacă tot cîştigul în contul ei, iar cînd s-a oferit să-mi returneze suma iniţială am rîs.

Şi acum încotro ? Era prea devreme pentru culcare.

— La piscină ? propuse.

— Bună idee, am spus ; sotelul însă avea două, ca de obicei. La nudişti sau la textilişti ?

— Cine are costum ? întreabă, şi rîserăm amîndoi, luînd liftul-fulger sprebazin.

Vestiarele erau separate, B şi F. Nimeni nu se-sfieşte să-şi arate pielea, dar dessous-urile au încă tabú-rile lor. M-am despuiat repede şi am aşteptat-o lîngă piscină. În a-

cest interval am simțit prezența familiară a unui alt eu încercîndu-mă: (acum — n). Nu emitea, însă știam că e prezent. Pe (acum + n) nu-l puteam simți deloc. Cu reține, am început să admit că Selene putea fi răspunzătoare pentru problemele mele comunicaționale. Ori de cîte ori se îndepărta cu mai mult de douăzeci de pași, puteam relua legătura cu eurile mele. Totuși, cum o făcea? Și putea fi oprită? Mao să m-ajute, aveam de ales între subzistență și noua mea iubită?

Piscina era un vast octogon cu trambulină de plonjat și un set de lumini psihedelice sub apă, stîrnind tremurătoare modele coloristice. Să tot fi fost cincizeci de înotători și încă vreo cîteva duzini la plajă, îmbunătățindu-și calitativ bronzul. Nimeni în lume nu poate supraviețui prea mult în mijlocul unei asemenea mase de cărnuri, și totuși, cînd Selene apăru din vestiarul femeilor și-și începu lunga expediție peste dale către mine, capetele începură să se întoarcă spre ea cu zecile. Trupul ei nu era deosebit de voluptuos, deținînd însă magnetismul automat pe care nu-l emană decît adevărata frumusețe. Era categoric suplă, dar totul avea proporții perfecte, ca și cum ar fi fost plămădită de însăși mîna lui Phidias. Picioare lungi, brațe lungi, mîini înguste, talie îngustă, sîni mici și tari, șolduri miraculoase curbate. „Primavera" lui Botticelli. „Leda" lui Leonardo. Se purta cu o grație absolută. Inima îmi bubuia în piept.

Între sîni purta un fel de amuletă: un disc de metal roșu gravat cu simboluri geometrice. Nu i-l observasem cînd era îmbrăcată

— Talismanul meu, explică. Nu mă despart niciodată de el.

Și o zbughi, rîzînd, spre trampolină, sări, bătu, se înălță, se răsuci și străpunse magnific suprafața apei. Am urmat-o. Am gonit amîndoi dintr-un unghi într-altul al bazinului, punîndu-ne la încercare, că-

utîndu-ne unul altuia limitele fără a ni le găsi. Ne-am scufundat și ne-am întîlnit departe în adînc, ne-am încleștat mîinile și am țîșnit fericiți la suprafață. Apoi ne-am întins sub lămpile calde cu cuarț. După aceea, am încercat sauna. În sfîrșit, ne-am îmbrăcat.

Ne-am dus în camera ei.

Păstră amuleta în timp ce făceam dragoste. O simțeam rece pe pieptul meu pe cînd ne îmbrățișam.

Cum rămînea, însă, cu banii? Cu acumularea de capital? Cum rămînea cu micul meu secret, joker-ul din pachetul Wall Street, mesajele din viitor pe baza cărora mulgeam de milioane piața? Joi nu era programat nici un contact cu celelalte euri, dar nu l-aș fi putut stabili chiar să fi trebuit. Era perfect limpede: Selene îmi ecrana cîmpul psi. Zona critică avea douăzeci de pași. Cînd ne separa o distanță mai mare o puteam face; altfel, nu. Cum se întîmpla? Cum? Cum? Cum? O incompatibilitate accidentală a vibrațiilor psionice? O anihilare tragică a puterilor mele prin proximitatea splendidului ei eu? Nu. Nu. Nu. Nu.

Joi am bîntuit prin Londra, ca o conflagrație, vizitînd galeriile, boutiquri-le, muzeele, palatele drogaților, crîșmele, casele scînteietoare. În viața mea nu mai fusesem atît de îndrăgostit. Oare în șir mi-am uitat dilema. Absența mea de lîngă mine, despărțirea ce păruse atît de zdrobitore în prima sa clipă, acum părea trivială. La ce-mi trebuiau ei, de vreme ce o avem pe ea?

Aveam nevoie de ei ca să fac rost de bani. Banii erau o boală pe care dragostea o putem ameliora dar nu și vindeca. Și dacă nu restabileam contactul curînd, mă aștepta un șir întreg de calamități.

Joi spre seară, în timp ce ieșeam clătinîndu-ne, afumați, din tr-un palat de drog aflat pe High Holborn, cu mările fremătîndu-ne, am simțit din nou contractul. (Acum + n) se

repezi scurt, în timp ce aşteptam la stop iar Selene fugise sălbatică pînă pe partea opusă a străzii.

— ... amuleta e cauza, spuse el. Am prins de veste de la ...

Selene veni în fugă înapoi :

— Hai, prostule ! Ce-aştepţi ?

Două ore mai tîrziu, pecînd se afla în braţele mele, mi-am strecurat mîna în susul şoldului ei satinat, pînă pe mătăsosu-i sîn, şi am apucat placa de metal roşu cu două degete.

— Iubito, nu vrei să scoţi asta ? am spus inocent. Detest senzaţia unei bucăţi de metal rece şi lunecos între noi în timp ce ...

În ochii ei întunecoşi se ivi groaza.

— Nu pot, Aram ! Nu pot !

— Nici pentru mine, dragoste ?

— Te rog. Lasă-mă să am mica mea superstiţie.

Buzele ei le găsiră pe ale mele. Schimbă cu isteţime subiectul. Mi-a rămas în gînd tremurul ei şocat, de spaima refuzului.

Mai tîrziu ne-am plimbat pe malul Tamisei şi am privit sosirea zilei de vineri. Într-o auroră de ceaţă. Azi aveam să scap de ea pentru cel puţin o oră, ştiam. Legile timpului o dictau. Căci miercuri, între şase şi şapte, P.M., Ora Europei Centrale, acceptasem o transmisie de la eul meu de (acum + n), vineri sosise, şi eu eram acelaşi (acum + n), care trebuia să ia legătura la momentul potrivit cu omologul său de (acum — n), miercuri. Ce se va întîmpla dacă n-aveam să-mi reuşesc întîlnirea cu timpul la timp, nu ştiam. Nici nu doream să descopăr. Universul, bănuiam, aveam să-şi continue oricum evoluţia. Dar propria mea sănătate mintală — contactul meu cu acel univers — nu era obligată s-o facă.

Intrasem la strîmtoare. Cît a fost de lungă, minunata zi de vineri, a trebuit să plănuiesc o despărţi-

re de Selene la ora cocktail-ului cînd, mai mult ca sigur, avea să dorească să fim împreună. Pînă la urmă însă, a fost cît se poate de simplu. I-am spus concierge-i :

La ora șase și șapte minute trimiteți-mi un mesaj în Sala Celestă. Sînt chemat pentru treburi urgente, trebuie să vin imediat la computer pentru transfer intercontinental de date, personal. Da ?

Concierge-a replică :

— Vă putem da legătura chiar la masa dumneavoastră din Sala Celestă.

Am scuturat ferm din cap :

— Faceți cum spun eu. Vă rog.

Am pus degetul pe contul de gratuitate al concierge-i și am semnalizat un transfer de cinci lire. Concierge-a zîmbi.

La șase și șapte minute, mesagerul dă buzna în Sala Celestă, și vine să tragă la o masă unde stau eu cu Selene.

— Transfer intercontinental de date, Mr. Kevorkian, spune robotul. Apel urgent. Centrul de calcul.

Mă-ntorc spre Selene :

— Iartă-mă, iubito. Dezolat, dar trebuie să mă duc. Afaceri urgente. Cîteva minute doar.

Mă apucă de brat cu tandrețe :

— Dragule, nu ! Lasă apelul s-aștepte. Acum e aniversarea noastră. Patruzeci și opt de ore de cînd ne-am întîlnit !

Blînd, îmi eliberez bratul. Îl întind, exhibînd ceasul-brățară cu pietre prețioase :

— Încă nu, încă nu ! Nu ne-am întîlnit pînă la șase și jumătate, miercuri. O să mă-ntorc la timp ca să sărbătorim. (Sărut vîrful magnificului nas.) Să nu le zîmbești străinilor cît lipsesc, spun, și-o iau repede din loc cu robotul.

Nu mă duc la sala computerelor. Cumpăr grăbit un „Herald-Tribune" din hol și mă-ncui în toaleta de bărbați. Iau legătura conform programului cu conform probramului cu (acum — n) de miercuri, total neștiutor de ceea ce i se va întîmpla în seara a-

ceea miraculoasă. Citesc prețurile acțiunilor, douăzeci de garanții, de la Arizona Agrochemical pînă la Western Offshore Corp. Fac însemnări și mă uit la ceas. (Acum — n) închide șapte poziții lungi și vînzarea scurtă din Commonwslth Dispersals. Între timp caut să fac legătura cu (acum + n) de sîmbătă seară. Nici un răspuns. Nimic.

Deocamdată pierd și contractul cu (acum — n). Era de așteptat; căci aceasta e momentul cînd eu cel de miercuri a intrat pentru prima oară în cîmpul psi-anihilant al Selenei. Aștept cu răbdare. După un timp (Selene — n) pleacă la toaletă. Contactul se restabilește.

(Acuc — n) îmi spune:

— În regulă. Ce știi din ce-ar trebui să știu?

— Ne-am îndrăgostit, răspund.

Restul conversației urmează cum știți. Ceea ce s-a întîmplat, trebuie să se întîmple. Mă frămînt dacă să-i strecor amănuntul pe care l-am aflat de la (acum + n) despre pretinsele puteri ale amuletei Selenei. Ar trebui s-o spun repede, înainte să pierd legătura..... Imposibil. Nu mi s-a spus. Conversația continuă pînă la momentul prielnic pentru a spune:

— Cred că știu cum o face, există o...

Un zid de liniște coboară. (Selena — n) s-a întors la masa lui (acum — n). Prin urmare eu (acum) mă voi înnapoia la masa Selenei (acum). Fug îndărăt în Sala Celestă. Selena, cu o mutră amărîtă, stă singură, sorbind din pahar. Fața i se luminează la vederea mea.

— Vezi? strig. Exact la timp. La mulți ani, iubito! La mulți, mulți, mulți ani!

Sîmbătă dimineața cînd ne-am trezit am decis să stăm pe mai departe în aceeași cameră. Selena făcu un duș în timp ce eu am coborît să rezolv transferul. Aș fi putut aranja totul telefonic, fără să mă dau jos din pat, dar am preferat să merg personal

la recepție, lăsînd-o pe Selena în cameră. Vă dați seama de ce.

În hol, am primit un mesaj de la (acum + n), vorbindu-mi de luni, 12 octombrie.

— Sigur e amuleta, spuse. Nu știu cum funcțio-de dispozitiv mecanic psi-neazâ, dar are în ea un soi anihilant. Dumnezeu știe de ce o poartă, dar dacă aș reuși să i-o iau ar fi în regulă. Amuleta e de vină. Dă-o mai departe.

Mi-am amintit, cu acest prilej, de contactul fulgerător pe care-l primisem joi în fața palatului de drag pe High Holborn. Am realizat că aveam un alt mesaj de trimis, onorarea unui rendez-vous cu cel ce devenise (acum —n).

Sîmbătă spre seară, am mai prins legătura cu (acum —n) încă o dată, doar un moment. Din nou am recurs la un șiretlic pentru a duce la îndeplinire desfășurarea necesară a destinului. Selene și cu mine stăteam în hol, așteptînd un lift-fulger. Mai erau și alții de față. Diafragma liftului se deschise iar Selene intră, urmată de ceilalți. Dintr-un exces de cavalerism, i-am lăsat pe toți să mi-o ia-nainte și am ratat „accidental" închiderea porții. Liftul-fulger coborî cu Selene înăuntru. Am rămas singur în hol. Cronometrajul îmi era bun ; după cîteva momente am simțit căldura interioară ce-mi vestea apropierea minții lui (acum —n).

— ... amuleta e cauza, am spus. Am prins de veste de la...

Singurătatea mă întrerupse.

În timpul săptămînii începute luni, 12 octombrie, n-am mai primit nici o informație în avans despre fluctuația prețurilor. Nici în cinci ani de zile nu mai fusesem atît de lipsit de date. Contactele cu (acum —n) și (acum +n) erau sporadice și nesatisfăcătoare. Schimbam o frază ici, un noian de cuvinte grăbite colo, nmic mai mult. Desigur, în fiecare zi existau momente cînd frumoasa Selene era departe de mine suficient timp ca să trimit un mesaj. Deși pa-

siunea noastră reciprocă ne consuma total, găseam ocazii de a evada din raza de douăzeci de paşi a cîmpului ei psi-anihilant. Problema era că prilejurile mele de a emite nu coincideau întotdeauna cu cele ale lui (acum —n) sau (acum +n) de a recepţiona. Rămîneam uniţi printr-un interval de 48 de ore, iar modificarea acestuia ar fi presupus disciplină extinsă şi coordonare infinit de atentă, pe care nici unul între noi nu le putea realiza într-o asemenea situaţie. Aşa că orice contact cu curile mele trebuia să depindă de o coincidenţă a despărţirilor de Selene.

Regretam profund aceasta. Totuşi, o aveam pe Selene să mă mîngîie. Ne descopeream unul pe altul toată ziua şi toată noaptea. Cînd ne răpunea oboseala, apucam pentru două ore un fir de somn-adînc şi ne reveneam, apoi o luam de la capăt. Tatonam limitele extazului. Cred că şi pentru ea era la fel.

Deşi lipsit de avantajul meu unic, am jucat şi în săptămîna aceea. Parţial, era vorba de impuls : pariurile deveniseră o obsesie. Pe de altă parte, o făceam şi la imboldurile Selenei :

— Nu-ţi neglija munca pentru mine, torcea ea. Nu vreau să stau în calea obţinerii de **bani.**

Banii, descoperisem, o fascinau aproape la fel de intens ca pe mine. Încă o dovadă de compatibilitate. Ştia multe despre bursă în sine, şi mă urmărea, ca o spectatoare surescitată, în fiecare zi, pe cînd îmi răsfoiam portofoliul.

Luni bursa era închisă : Columbus Day[1]. Marţi, bîjbîind prudent, am vîndut Arizona Agrochemical, Consolidated Luna, Eastern Electric Energy şi Western Offshore, reinvestind sumele în blocuri ample din Meccano Leasing şi Holoscan Dynamics. Numărul de miercuri din „Tribune", spre amărăciunea mea, îmi aduse ştirea că Consolidated Luna primise concesiunea Copernicus şi crescuse cu nouă puncte şi jumătate în ultima oră a tranzacţiilor de marţi. Meccano Leasing, în schimb, fusese respins

categoric în licitaţia Robomation şi coborîse cu 4½ de cînd îl cumpărasem. Mi-am contactat repede agentul şi am vîndut Meccano, care coborîse chiar sub valoarea de dimineaţă. Pierdusem 125.000 dolari — plus încă 250.000 dolari ratati prin vinderea prea grăbită a acţiunilor Consolidated Luna. Miercuri, după închiderea pieţei, directorii de la Meccano Leasing au declarat pe neaşteptate o divizare cincila-doi şi o dividentă specială sub forma unei distribuţii de unu-la-zece a mandatelor de depreciere acută pentru participare cumulativă. Meccano îşi recuperă toată pierderea de marţi-miercuri, încasînd pe deasupra încă cinci puncte.

I-am ascuns Selenei toate aceste detalii. Ea nu vedea decît partea strălucitoare a speculaţiilor mele : convorbirile telefonice, calculele rapide, mişcările sutelor de mii de dolari. Jalnicele cîrpeli nu i le-am dezvăluit, ştiind că-mi puteau ştirbi prestigiul.

Joi, simţindu-mă ca bătut şi căutînd siguranţa unui profit, am ales 10.000 Southwest Power and Fusion la 38, doar cu cîteva ore înainte ca staţia generatoare magnetohidrodinamică a S.P.F. din Las Cruces să facă explozie, distrugînd jumătate de comitat şi jecmănindu-mă net de 90.000 dolari din valoarea investiţiei, cînd acţiunea fu în fine evaluată, după o deschidere amînată, vineri. Am vîndut. Mai tîrziu a sosit ştirea că asigurarea S.P.F.-ului va suporta toate pagubele. S.P.F.-ul şi-a revenit, cîtă vreme Holoscan Dynamics s-a prăbuşit cu 11½, costîndumă încă 140.000 dolari. Nu ştiusem că subsidiarul de asigurări al Holoscan-ului era principalul sponsor al acoperirii dezastrului de la S.P.F.

Una peste alta, în săptămîna aceea am aruncat la coş peste 500.000 dolari. Agenţii mei erau năuciţi. Aveam printre ei o reputaţie de infailibilitate. Majoritatea se îmbogăţiseră pur şi simplu duplicîndu-

mi propriile tranzacții în conturile lor.

— Scumpete, ce s-a-ntîmplat ? m-au întrebat.

Pierderile din săptămîna următoare s-au ridicat la 1.250.000 dolari. Din nou, nici o veste de la (acum +n). Misiții insistau că mi-ar prinde bine o vacanță. Pînă și Selene își dăduse seama, de-acum, că pierdeam masiv. Curios, criza părea să-i întețească pasiunea pentru mine. Poate pentru că loviturile atît de crude pe care le primisem mă făceau să arăt tragic și Byronian.

Am petrecut zile sălbatice și nopți și mai sălbatice. Trăiam într-o aură pulsînd de senzualitate. Oriunde ne duceam, deveneam centrul atenției. Aveam acel nimb radiant pe care nu-l cunosc decît marii îndrăgostiți. Emanam o strălucire de plăcere pe toată amplitudinea spectrului.

Pierdeam milioane.

Cu cît pierdeam mai mult, cu-atît îmi deveneau mizele mai nepăsătoare, și pagubele cu-atît mai adînci deveneau.

Eram în real pericol de a fi șters de pe suprafața pămîntului, dac-o țineam tot așa.

Trebuia să scap de ea.

Luni, 26 octombrie. Selene a luat firul de somn-adînc, urmînd ca în două ore să elimine oboseala celor trei zile agitate și nopți nedormite. Eu doar m-am prefăcut că iau firul. Cînd o văd că adoarme, mă ridic. Mă îmbrac. Împachetez. Îi scriu un bilet. „Călătorie de afaceri. Mă întorc curînd. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc." Prind racheta de amiază spre Istambul.

Minarete, moschei, temple bizantine. Închizînd firul de somn-adînc, petrec o zi și jumătate în pat, odihnindu-mă omenește. Mă trezesc și văd că au trecut 48 de ore de la despărțirea de Selene. Vai și amar ! Amară singurătate! Îl simt însă pe (acum +n) invadîndu-mi mintea.

— Notează! spune brusc. Cumpăr 5.000 F.S.P., 800 C.C.G., 150 L.C., 200 T., 1.000 T.X.N., 100 B.V.I. Ia pe scurt 200 B.A., 500 U.C.

M., 200 L.O.C. Clar ? Citește-mi-le.

I le citesc. Apoi dau telefon și-mi fac comenzile. Abia dacă-mi pasă ce reprezintă simbolurile telegrafice. Dacă (acum +n) spune să fac așa, așa fac.

O oră și jumătate mai tîrziu, centralista îmi spune :

— Vă caută o anume Miss Hughes, sir.

Mi-a dat de urmă ! Calamitas calamitatum !

— Spune-i că nu-s aici ! zic. Zbor la aeroport. Cu un elicopter. Un turboreactor comercial mă duce imediat la Tel Aviv. Iau o cameră la Hilton și dau instrucțiuni clare să nu fiu deranjat. Mesele numai în cameră, „Herald-Trib" zilnic, și nici o altă întrerupere.

Studiez piața acțiunilor. Vineri reușesc să-l prind pe (acum —n).

— Notează ! spun brusc. Cumpără 5.000 F.S.P., 800 C.C.G., 150 L.C., 200 T. . . .

Apoi îmi sun agenții. Închid lungile de miercuri și acopăr scurtele de miercuri. Profitul depășește un milion. Îmi revin. Dar mi-e un dor teribil de ea.

Petrec un weekend chinuitor în singurătatea camerei de hotel.

Luni. Vine glasul lui (acum +n) de miercuri, cu noi instrucțiuni. Ascult. La ora mesei, sub capacul farfuriei cu supă de ovăz, plutește un bilet de la ea. „Iubitule, de ce fugi de mine? Te iubesc la puterea a noua. S."

Ies din hotel deghizat în liftier și iau avionul El Al spre Cairo. Încordat, nervos, mă alătur unui grup turistic admirînd piramidele, destul de nefiresc ca vilegiaturist. Ghidul vorbește în ebraică ; îmi convine. Mă încui în hotel. „Herald - Tribune" la dispoziție. Miercuri, îi trimit instrucțiuni eului meu de luni, (acum —n). Aștept instrucțiuni de la eul meu de vineri, (acum +n). În loc de-așa ceva, obțin transmisiuni bruiate, zgomot, confuzie. Ce nu-i în regulă ? Acum unde să mai fug ? Brasilia, McMurdo Sound, Anchorage, Irkutk, Maograd ? O să mă găsească. Are resursele ei. Există cîteva secrete pentru cel

ce are voința de-a le surmonta. Cum mă tot găsește ?

Mă găsește.

Vine un bilet : „Te-aștept la Abu Simbel. Ne întîlnim acolo vineri după-amiază sau mă arunc de pe ce-a mai rămas din capul lui Ramses, la apusul soarelui. Te iubesc. Sînt disperată. S."

M-a învins. O să mă duc să la faliment, dar trebuie s-o am.

Vineri voi merge la Abu Simbel.

Stătea pe vîrful monumentului, delicioasă în rochia ei de bumbac alb bătută de vînt.

— Știam c-ai să vii, zise.

— Ce altceva puteam să fac ?

Ne-am sărutat. Supleţea ei mă inflamă. Soarele dogorea coborînd spre deșertul apusean.

— De ce-ai fugit de mine ? mă întrebă. Cu ce-am greșit ? De ce nu mă mai iubești ?

— N-am încetat nici o clipă să te iubesc, i-am răspuns.

— Atunci — de ce ?

— Am să-ți dezvălui un secret pe care nu l-am împărtășit niciodată altcuiva decît eurilor mele.

Cuvintele se rostogoliră afară. I-am spus totul. Descoperirea darului meu, haosul inițial al bombardamentului senzorial din alte timpuri, uluirea de-a trăi o oră în avans și una în urmă, și în prezent. Lunile de disciplină necesare pentru a-mi dezvolta facultatea. Aprига luptă de-a-mi extinde gama percepției extrasenzoriale pînă la cinci ore, zece, douăzeci și patru, patruzeci și opt. Bucuria de a juca la bursă și-a nu pierde niciodată. Complicatele sisteme de speculație ; limitele auto-impuse pentru a nu sfîrși în posesia tuturor averilor din lume ; plăcerile imensei bogății. Și singurătatea. Și grandoarea nopții cînd am întîlnit-o pe ea.

În sfîrșit, am spus :

— Cînd sînt cu tine, nu merge. Nu pot lua legătura cu eurile mele. Am pierdut milioane în ultimele două săptămîni, ju-

cînd la bursă ca un muritor de rînd. Mă bruiai.

— Amuleta, spuse. Ea e de vină. Absoarbe energia psionică. Suprimă cîmpul psi.

— Am știut că asta e. Dar cine-a mai auzit de-așa ceva ? De unde-ai luat-o, Selene ? De ce o porți ?

— Am obținut-o de departe, de foarte departe, spuse Selene. O port ca să mă apăr.

— Împotriva cui ?

— Împotriva propriului meu dar. A darului meu cumplit, de coșmar, a darului meu blestemat. Dar dacă trebuie să aleg între amuletă și dragoste, n-am de ales. Te iubesc, Aram, te iubesc, te iubesc !

Apucă discul metalic, îl smulse de pe lanțul de la gît, îl azvîrli peste marginea monumentului. Se rostogoli pe cerul asfințitului și dispăru.

I-am simțit pe (acum — n) și acum + n) revenind. Selene dispăru.

Timp de o oră am stat singur în vîrful Abu Simbel-ului, nemișcat uluit, împietrit. Dintr-o dată, Selene fu înapoi. Îmi apucă brațul și șopti :

— Repede ! Hai să mergem la hotel !

— Unde-ai fost ?

— Marțea viitoare, spuse. Oscilez în timp.

— Ce ? ? ?

— Amuleta îmi stopa oscilațiile. Mă ancora pe linia temporală a prezentului. Mi-am procurat-o în 2.459 A. D. De la cineva pe care l-am cunoscut acolo, cineva care ținea foarte mult la mine. A fost darul lui de adio, și mi-a dat-o știind că nu ne vom mai putea întîlni vreodată. Acum, însă ...

Dispăru. Lipsi optsprezece minute.

— Am fost înapoi marțea trecută, spuse la înapoiere. Mi-am dat telefon și mi-am spus să te urmez la Istanbul, apoi la Tel Aviv, și pe urmă în Egipt. Acum vezi cum te-am găsit ?

Ne-am grăbit spre hotelul ei cu vedere spre Nil. Am făcut dragoste, și cu un moment înaintea orgasmului m-am pomenit

singur în pat. (Acum + n) îmi vorbi, spunînd :

— A fost aici cu mine. Ar trebui să fie în drum spre tine.

Selene reapăru.

— Am fost ...

— ... duminica viitoare, am completat. Știu. Nu-ți poți controla deloc oscilațiile ?

— Nu. Pendulez liber. Cînd energia se acumulează cu adevărat, acopăr secole întregi. E o tortură, Aram. Viața n-are nici o succesiune, nici o structură. Strînge-mă la piept !

Cu frenezie, am încheiat ceea ce nu apucaserăm să sfîrșim înainte. Rămăsaserăm îmbrățișați strîns, epuizați.

— Ce-o să facem ? am strigat. Nu te pot lăsa să oscilezi așa !

— Trebuie. Nu te pot eu lăsa să-ți sacrifici subzistența !

— Dar ...

Dispăru.

M-am sculat, m-am îmbrăcat și m-am grăbit spre Abu Simbel. În ceasurile dinaintatea zorilor am căutat prin nisipurile de lîngă Nil, tîrîndu-mă, cernînd, sondînd. Pe cînd razele soarelui tiveau crestele muntelui, am găsit amuleta. Am alergat la hotel. Selene reapăruse.

— Puneți-o, iam comandat.

— Nu mi-o pun. Nu te pot lipsi ...

— Pune-o.

Dispăru. (Acum + n) spuse :

— Nu te teme. Totul o să iasă strașnic de bine.

Selene se înapoie.

— Am fost în vinerea de peste două săptămîni, spuse. Mi-a venit o idee care va rezolva totul.

— Fără idei. Pune-ți amuleta.

Scutură din cap.

— Ți-am adus un cadou, spuse, și-mi întinse un număr din „Herald Tribune", cu data de vineri, peste două săptămîni. Oscilația o înhățâ. Se duse și sentoarse și-mi dădu ziarul din 19 noiembrie. Ochii îi străluceau de încîntare. Dispăru. Îmi aduse „Herald Tribune" din 8 no-

iembrie. Din 4 decembrie. Din 11 noiembrie. Din 18 ianuarie 1988. Din 11 decembrie. Din 5 martie 1988. Din 22 decembrie. Din 16 iunie 1997. Din 14 decembrie. Din 8 septembrie 1990.

— Destul! am spus. Destul!

Continua să penduleze în timp. Teancul de ziare creştea.

— Te iubesc, gîfîi, şi-mi înmînă un cub transparent cu latura de-un deget. „The Wall Street Journal" din 19 mai 2206, explică. Plecă. Îmi mai aduse multe „Herald Tribune"-uri, din multe date 1988—2002. Apoi o bobină întreagă de microfilm. În sfîrşit, se lăsă jos, buimacă, sfîrşită, şi spuse:

— Dă-mi amuleta. Trebuie să se afle la cel puţin douăsprezece degete de trup ca să-mi neutralizeze cîmpul.

I-am strecurat discul în palmă.

Sărută-mă, murmură Selene.

Şi uite-aşa. Ea îşi poartă amuleta; sîntem inseparabili; nu mai am contacte cu celalte euri. Pentru a-mi manevra investiţiile, nu fac decît să consult colecţia de ziare, pe care am redus-o la dimensiunile unei minicapsule şi o port în montura unui inel. Pentru siguranţă, Selene are şi ea un duplicat.

Sîntem foarte fericiţi. Sîntem foarte bogaţi.

O singură dilemă persistă. Nici unul dintre noi nu-şi foloseşte darul nativ. Evoluţia n-ar fi produs asemenea lucruri dacă n-ar fi trebuit să fie folosite. Oare ce riscuri ne asumăm eludînd planurile ei?

Resimt cu o anumită amărăciune lipsa puterii mele, pe care o neagă amuleta Selenei. Chiar şi compania ei splendidă nu compensează întru totul pierderea armoniei reprezentate de

$$\left\{\begin{array}{c}(\text{acum} - n)\\(\text{acum})\\(\text{acum} + n).\end{array}\right\}$$

Aș putea, desigur, să aranjez foarte simplu să mă îndepărtez de Selene o oră ici, o oră colo, și să redeschid contactul. Aș fi putut chiar să-mi continui acest mod de a juca la bursă, rezervînd cîte o oră de transmisie la fiecare două zile, în afara cîmpului amuletei. Dar ceea ce-mi lipsește e contactul **continuu.** Prezența permanentă a celorlalte euri ale mele. Dacă aș redobîndi acel contact, Selene ar fi condamnată să oscileze, altfel ar trebui să ne despărțim.

Aș mai dori și să aflu o cale ca facultatea ei să nu-i aducă teroare ci bucurie.

Poate că există o soluție. Pot oare puterile extrasenzoriale să fie induse prin proximitate? Ar putea trece oscilațiile Selenei asupra mea? Mă lupt să mi le asum. Lucrăm împreună la transferul darului ei spre mine. Chiar azi m-am simțit deplasîndu-mă, cu o microsecundă poate, în viitor, apoi o microsecundă în trecut. Selena a spus că sigur imaginea mea a părut să se încețoșeze.

Cine știe? ne va aparține oare succesul?

Cred că da. Cred că dragostea va învinge. Cred că vom învăța secretul, și ne vom coordona disparițiile, Selene și cu mine, și vom oscila amîndoi ca unul, vom pendula împreună prin timp, ne vom înălța, vom goni ținîndu-ne de mînă peste milenii. Va putea renunța la amuletă odată ce-am să fiu și eu apt de-a o însoți în călătoriile ei.

Roagă-te pentru noi, (acum + n), frate, celălalt eu al meu, și într-o bună zi, voi veni la tine să-ți strîng mîna.

Traducere de
STELIAN LUCA

1972

PAȘI PE NISIPUL TIMPULUI

SORIN ȘTEFĂNESCU

Mulajele de tălpi umane găsite de Leakey și Hay la Laetoli, demonstrează că „acum cel puțin 3,7 milioane de ani, și probabil chiar mult mai înainte, hominizii erau ființe bine adaptate la postura bipedă". [23]

Dar ce s-ar întîmpla dacă alte urme ar fi datate *mult mai înainte ?*

„O singură urmă de dinozaur sau brontozaur găsită în același loc cu o singură amprentă de picior omenesc este suficientă să răstoarne teoria darwinistă și să revoluționeze biologia contemporană", declara cu două decenii în urmă dr. A.E.Wilder Smith de la Universitatea Illinois, SUA.

Dr. Wilder nu era departe de adevăr. Numai că modificările importante pe care le-a suportat, în ultimii zece ani, numita teorie, din care practic se mai păstrează doar ideea selecției naturale, sînt cu totul altele și mult mai numeroase. Însă, în ceea ce privește revoluționarea biologiei, și mai ales a conceptelor privind originea omului, amprentele la care se referă profesorul american au toate șansele să aducă un aport major.

Situația acestui gen de descoperiri a devenit atît de delicată încît, în aprilie 1987, australienii au adoptat o ati-

tudine de-a dreptul uluitoare : ei au declarat nici mai mult nici mai puțin că, cercetarea celor trei amprente găsite în sudul Australiei de către o echipă a **Universității Naționale** (în cursul unui proiect de cercetare cu durata de 3 ani), este ... „strict secretă" (!) [37], refuzînd să dea publicității orice altă informație.

Sînt urmele autentice ? Dacă da, cine le-a lăsat ? Erau oameni sau numai tălpile semănau cu ale umanilor? Cînd și cum au fost imprimate în rocă și cum de s-au păstrat atîta vreme ?

Phenanthropus mirabilis

The American Journal of Science publica în 1822 un articol în care semnatarul, Henry Schoolcraft, pe parcursul unui expozeu bine documentat și foarte atent argumentat, analiza mai multe urme de picior uman descoperite pe malul vestic al fluviului Mississipi, în apropiere de St. Louis (statul Missourii) într-o placă de calcar cu crinoide, Schoolcraft afirma, nici mai mult, nici mai puțin, că una din amprente (piciorul stîng) era atît de clară încît reproducea pînă și desenul liniilor din talpa necunoscutului. Ea măsura la 1/2 inch lungime (aprox. 28 cm.), 4 inch lățime (aprox. 10 cm.) în dreptul degetelor răsfirate și 2 1/2 (aprox. 6 cm.) în dreptul călcîiului. După poziția degetelor și conturul tălpii, individul nu părea să fi purtat vreodată încălțăminte.

La început, s-a crezut că era vorba de vreo șarlatanie sau, în cel mai bun caz, o confuzie. Anii au trecut dar impresia nu s-a modificat.

Iată însă, că, în timpul ședinței *Academiei Naționale de Științe din New York*, ținută pe 17 noiembrie 1882, O.C. Marsh surprinse asistența cu un raport detaliat privind o serie de „presupuse amprente de talpă de om,, așa cum le-a caracterizat cu multă reținere vorbitorul, indentificate într-o bucată de gresie din Carson, Nevada. Mai atrăgea atenția faptul că în aceeași zonă fuseseră găsite nu numai urme de lupi sau păsări și ci și de elefanți și cai, animale dispărute cu multe zeci de mii de ani în urmă de pe teritoriul american. Temîndu-ne de blamul colectivității științifice, Marsh ezită să afirme cu tărie apartenența la specia umană a mulajelor descoperite, dar atrage atenția asupra uluitoarei asemănări.

„Trei perechi de urme aparțin atît tălpii piciorului stîng, cît și piciorului drept. Două perechi arată piciorul stîng avansat față de dreptul. Poziția sa este cea pe care ar lăsa-o în mod normal în timpul mersului orice persoană. Distanța de la un călcîi la altul este de 18 inch (aprox. 46 cm). O pereche înfățișează picioarele aproximativ paralele între ele, distanța care le separă fiind aceeași cu cea observată la o ființă umană normală.

Fragmentul citat a apărut în *Curier Journal* din Lousville (S.U.A.), pe 24 mai 1953, și se referă la altă descoperire făcută de astă dată prin 1930, în Kentucky, de către Wilbur Greely Burrougs, cel care va ajunge nu peste mulți ani șeful *Departamentului de Geologie* de la *Berea College*.

Lui Burrougs, frămîntat de aceleași reticențe ca și O.C. Marsh, i-au trebuit mai bine de șapte ani pînă cînd a început să facă primele timide dezvăluiri.

Ezitarea lui Burrougs este mai mult decît justificată. Indiferent la ce laborator a făcut apel, toate analizele indicau un singur răspuns : amprentele aveau aproximativ 250 milioane de ani ! Deci, în paleozoic existau creaturi bipede, paraent umanoide, care putea încălța pantofi mărimea 7 1/2 EE (în sistem american). La sugestia doctorului Frank Thone, editor al revistei *Science Service*, și cu acordul lui Charlie Gilmore de la *Smithsonian Institution*, Burrougs a botezat presupusa creatură *Phenantropus mirabilis*.

Inițial, a fost emisă ipoteza că amprentele erau ale unei șopîrle uriașe, locuitor obișnuit al continentului american în paleozoic. În acest caz, ar fi trebuit să se descopere măcar sugestia unei cozi de sprijin. Dar nu s-a întîmplat așa ceva.

Analizate la microscop, urmele nu trădau nici un fel de *prelucrare*. Conturile luaseră naștere, în mod evident, ca urmare a tasării terenului și nu datorită *decupării* în sol cu ajutorul vreunei unelte, fiecare fărîmă de material fiind *deplasată* și nu *tăiată*.

Dar dacă *Phenanthropus mirabilis* ar fi putut încălța acum 250 milioane de ani pantofi moderni standard, în chimb, precedîndu-l cu alte 250 milioane de ani cineva pare să fi folosit .... sandale !

William J. Meister ar fi rămas probabil toată viața nu căutător și colecționar anonim de pietre și triboliți (10).

Pe 1 iunie 1963, mînat de pasiunea sa, ajunse, împreună cu familia, la Antelope Springs, circa 60 km nord-vest de Delta, Utah. Trei zile mai tîrziu, spărgînd cu ciocanul o bucată de rocă, aceasta, despicîndu-se în două, dădu la iveală „amprenta unui picior uman *avînd încrustată în chiar tiparul ei mai mulți trilobiți*". (130) Cele două jumătăți erau negativul și pozitivul unei ... sandale!

Măsura 10 1/4 inch (aprox. 26 cm) lungime 3 1/2 inch (aprox. 9 cm) lățime la talpă, 3 inch (7,62 cm) lățime la călcîi și, presupusul obiect, ar fi putut să vină perfect pe piciorul drept al unui american mediu.

Meister știa foarte bine că trilobiții apăruseră acum peste 500 miloane de ani, dar ceea ce vedea, îi zdruncină serios încrederea în cunoștințele sale. Drept urmare, puse bolovanii în sac și se prezentă la Melvin A. Cook, profesor de metalurgie la Universitatea Utah și președinte al unei firme de produse chimice din West Jordan, Utah.

Melvin era în temă. Cu puțin timp înainte, aflase despre o descoperire similară, făcută în aceeași zonă de Deam Bitter, educator la o școală din Salt Lake City. Bitter găsise imprimate în rocă două contururi de sandale, dar lipsa trilobiților făcuse ca evenimentul să treacă neobservat.

Acum, însă, profesorul Cook fu cuprins de tipica îndoială ce ne macină de fiecare dată cînd sîntem confruntați cu evenimente ieșite din obișnuit. Temîndu-se de ridicol, el evită problema, sfătuindu-l pe Meister să se adreseze geologilor din cadrul universității. Aceasta îi urmă povața, dar avu neplăcutul prilej să constate că toți specialiștii erau ocupați pînă peste cap cu lucrări mai importante decît *mica* sa enigmă.

În consecință, se adresă unui ziar local, *Desert News*. Inițiativa se dovedi inspirată și, la scurt timp, ciudata amprentă intră în atenția specialiștilor.

„(...) trilobiții și ființele umane sînt separate de milioane de ani", comenta James Madsen, de la *Muzeul de Știința Pămîntului, Universitatea Utah*. Dar totul, adăuga imediat, precaut, ar putea fi pus pe seama unei neobișnuite coincidențe avînd însă cauze foarte naturale.

Claence Coombs *(Columbia Union College*, Tacoma, Maryland) și Maurice Carlisle, geolog *(University of Colorado, Boulder)*, ceva mai receptivi, au acceptat chiar invitația lui Meister de a face o explorare la locul descoperirii. Escapada nu s-a soldat cu nimic nou, dar, două săptămîni mai tîrziu (20 iulie 1968), Carlisle reveni însoțit de dr. Clifford Burdick, geolog consultant din Tucson, Arizona.

Burdick se dovedi un protejat al Fortunei:

„In prima zi, relatează acesta, am avut norocul să descopăr, imprimată pe o placă de șist, urma unui picior desculț de copil, cu cele cinci degete vag conturate. Amprenta măsura aproximativ 6 inch (15 cm) lungime, cu degetele răsfirate, ca și cum copilul n-ar fi purtat niciodată încălțăminte (...) Scobitura tălpii nu este prea accentuată iar degetul mare nu este proeminent (130).

Analiza eșantionului, care în momentul receptării urmei nu era probabil decît noroi, a eliminat orice dubiu privind modul de formare a surprinzătorului tipar: cineva sau ceva a apăsat asupra solului, lăsînd o amprentă teribil de asemănătoare cu talpa unui pui de om!

Dacă acest mulaj este poate cel mai mic dintre toate altele, amintesc, parcă de legendarii uriași.

Astfel, la aproximativ 6 km nord de Parkersburg, pe malul Virginiei de Vest al rîului Ohio, au fost găsite în 1896 urme lungi de 48 cm.

Dar, „la sfîrşitul lui 1932, Ellis Wright, vînător, raportă descoperirea unor amprente de picior uman avînd o mărime de necrezut, imprimate în rocile de ghips în zona vestică a White Sands, New Mexico. La sugestia sa, o echipă a fost trimisă să cerceteze locul (...), erau 13 urme de om (...) Fiecare avea aproximativ 22 inch lungime (56 cm) şi 8-10 inch lăţime (20-25 cm) ..." (130)

Aproape la fel de mari erau şi conturile lăsate în stîncă, descoperite în 1969, la cîţiva kilometri de limita estică a oraşului Tulsa.

Iar cele de pe malul rîului Paluxy, la Glen Rose, Texas, sînt pur şi simplu uluitoare ; dar nu în privinţa dimensiunilor (45 cm) ci a contextului : paşii aparent de copil şi de om matur însoţesc şi se intersectează cu amprente clare de ... dinozaur !

Erau dinozaurii animale domestice, astfel încît puteau fi crescute ... în turme ? Întrebarea sună ciudat, dar este imposibil să nu te gîndeşti la ea, cu atît mai mult cu cît înălţimea „păstorilor" sau „vînătorilor de dizonauri", cum îl numeşte un publicist,(6) care teoretic ar corespunde mărimii amprentelor, este de 3-4 m.

Urmele de la Glen Rose au fost descoperite în 1908, după o violentă furtună ce a reuşit să spele sedimentele în care fuseseră îngropate acum circa 110 milioane de ani. Un întreprizător făcu mai multe mulaje, le numi „paşi de uriaşi" (26) şi le vîndu turiştilor ce străbăteau zona. În 1938, Roland Bird, paleontolog, la *Muzeul American de Istorie Naturală*, căzîndu-i în mînă o astfel de replică, se grăbi să facă un studiu la faţa locului. Deşi Brid, cercetîndu-le, evită să se se pronunţe asupra naturii lor, calificîndu-le doar „misterioase", ele s-au metamorfozat cu timpul în „amprente umane", devenind, datorită situării în acelaşi strat cu cele de dizonauri, un înfocat subiect de contraversă pentru cercurile ştiinţifice americane.

Dar acum cîțiva ani, nodul gordian păru a fi, pe neașteptate, tăiat de un nespecialist. Numele lui, Glen Kuban, student la biologie (Colegiu Wooster, Ohio). În 1980, el se hotărî să vadă cu proprii ochi faimosele marcaje de pe malul rîului Paluxy. Primele investigații aduseră și o primă observație neremarcată de nimeni pînă atunci : latura exterioară a fiecărei urme era mai lungă decît cea interioară, ceea ce însemna că ființa ce le produse „avea degetul mare plasat în locul celui mic" (26). În 1982, Kuban reveni la Glen Rose și, aprofundînd cercetările, descoperi „amprente de picior profilate similiar cu cele umane — late în partea frontală și alungite —", dar care prezentau „degete distincte de dizonaur". (26)

Kuban își prezentă concluziile în 1986 : „urmele de picior descoperite la Glen Rose au fost produse, aparent, de dizonauri bipezi aparținînd unei specii necunoscute pînă în prezent și care nu pășeau pe degete, așa cum făceau ceilalți dinozauri, ci pe călcîie și talpă, degetele lăsînd astfel doar amprente foarte slabe". (26)

În final, argumentele lui Kuban fură acceptate chiar și de către cei mai aprigi susținători ai ipotezei umanoide privind respectivele mulaje.

Dar situația se menținu doar cîteva luni. În octombrie 1986, James Farlow, paleontolog *Indiana University-Purdue University)*, apreciind că soluția propusă de Kuban este rezonabilă, cu atît mai mult cu cît urme de dizonauri „cu platfus" (52) au fost găsite și în alte locuri, formulează o întrebare cel puțin la fel de importantă ca și problema inițială : „Enigma este", spune Farlow, „de ce unii dinozauri aleseseră acest stil de a călca ?" (52)

Disputa asupra cazului Glen Rose este o situație particulară, ce nu trebuie să genereze extrapolări nefundamentate. În plus, așa cum s-a văzut, chiar dacă i s-a găsit

o aparentă soluție, ridică alte probleme la fel de enigmatice și care, în viitor, ar putea să prezinte neașteptate legături cu istoria evoluției inteligenței pe planeta noastră.

Mulajele descoperite, în 1984, în sud-estul R.S.S. Turkmene, de o expediție a *Academiei de Științe* a respectivei republici, nu fac decît să întărească cele spuse mai sus. Printre cele 1 500 de amprente ale unei specii necunoscute de dizonauri, imprimate în calcar, erau și cîteva lăsate în mod evident de picioarele goale ale unui Homo Sapiens. Vechimea estimată: 150 milioane de ani! Experții au stabilit că pietrificarea solului s-a produs *după* lăsarea amprentelor.

Un proces asemănător pare să fi avut loc și în nisipul pustiului Gobi din R. P. Mongolă. Numai că, acolo, siliciul se transformase în ... sticlă. Pentru aceasta sînt necesare 1 400°-1 600° C. Prin ce proces s-a produs respectiva temperatură? Un incendiu de pădure? Arderea lemnelor în aer liber nu generează astfel de valori. În plus, zona vitrifiată este relativ restrînsă.

Și mai este ceva ieșit din comun.

Amprenta (găsită în 1959 de expediția comună sovieto-chineză) pare făcută de o talpă profilată similar cu cea a bocancilor cosmonauților de pe navele expedițiilor selenare *Apollo*.

Cosmonauți sau pămînteni echipați special acum sute de mii de ani?

La Amélie-les Bains (Pirienii Orientali, Franța), Zazliai (URSS), Cochabamba (Bolivia), în Peru, ca și în alte zone ale globului au fost găsite numeroase blocuri de rocă purtînd adînc imprimate nu numai contururi de tălpi, dar chiar și palme omenești (!).

Analiza lor atentă a înlăturat fără nici un dubiu, ca și în celelalte cazuri similare, ipoteza *cioplirii* mulajelor respective.

„Dacă amprente (fosilizate) sînt dovedite ca urme omenești (...), singura explicație plauzibilă care să se potrivească rămîne din *Geneză*: Creatorul a făcut diferite forme de viață în timpul Săptămînii Creației. De atunci, unele s-au stins iar altele, datorită condițiilor ecologice alterate, s-au modificat în elemente adaptate limitelor speciilor lor". (130)

Prezumția profesorul Clifford Burdick, este bineînțeles o glumă, cu atît mai mult cu cît cercetătorii dispun de ipoteze mai raționale și credibile.

(va urma)

---

6. Apostol, Dan, *Vînătorii de dinozauri*, Almanah Știință și Tehnică, 1986.

23. x x x *The Cambridge Encyclopedia of Archaelogy*, Cambridge University Press, Tnewin Copplestone Publishing Ltd, 1980.

26. x x x *The case of the mystery footprints: a clear victory for evolutionists*, Discover, aug. 1986.

37. x x x *Descoperire*, Agerpres — R.L., 18 iunie 1987.

52. x x x *Footnotes on alleged human footprints*, Science News, 18 oct. 1986.

130. Streiger, Brad, *Mysteries of Time and Space*, Printice - Hall Inc., Englewood - Cliffs, New Jersey, 1974.

NOTĂ: Textul este un fragment din volumul SFIDAREA TIMPULUI în pregătire la editura IRIS.

REVISTA REVISTELOR

ANTICIPAȚIA — Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Numerele 467, 468, 469, 470, 471.
Redactor-șef: Ioan Eremia Albescu.
32 pag., 17x25 cm., două culori
Publicație editată de revista „Știință și tehnică"
Proze de: Adrian Ionescu, Ray Bradbury, Dănuț Ungureanu, Gheorghe Păun, Cristian Lăzărescu, Lucian Merșica, Horia Aramă, Silviu Genescu, Cristian T. Popescu, Ștefan Ghidoveanu, Dan Merișca, Dorin Fețeu, Marian Truță, Ion Doru Brana, Sorin F. Popa, Dimitrie Lupu, Camil Baciu, Ovidiu Bufnilă.
Roman în serial: „SFÎRȘITUL COPILĂRIEI" de Arthur C. Clarke

Traducere de Dan Mihai Pavelescu

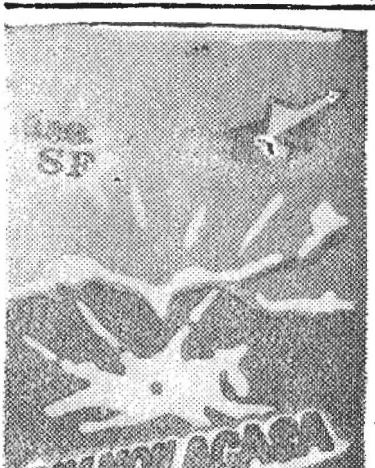

CLUBUL S.F.

Editura „LABIRINT"
Numerele 01 — 06
Redactor : CONSTANDINA PALIGORA
32 pag., 13x20 cm., copertă separată policromie
Proze de : Dănuț Ungureanu, **Aug. Corneliu Giagim,** Constandina Paligora, George Anania, Romulus Bărbulescu, Cătălin Ionescu, Mircea Liviu Goga, Eugen Ștefan Lenghel

REVISTA CĂRȚILOR

LA ORIZONT ACEASTĂ CONSTELAȚIE
Antologie de proză SF românească
Selecția textelor și postfață de LUCIAN HANU
Editura Albatros, 1990, București
(Volum pregătit anterior Revoluției din Decembrie 1989)
Cuprins: Ruxandra ADRIAN CECIU — *Arconax*; Ovidiu BUNFILĂ — *Șapte oameni cu joben*; Mihnea COLUMBEANU — *Eternul purgatoriu*; Constantin COZMIUC — *Maidanul cu extratereștri*; Dorin DAVIDEANU — *Zece secunde*; Dan D. FARCAȘ — *Incidentul de la seara 123*; Bogdan FICEAC — *Inorogul*; Silviu GENESCU — *Într-o zi, curînd ...*; Ștefan GHIDOVEANU — *Atenție, folosiți scările!* Györffy GYÖRGY — *Preț de o clipă, nemuritori ...*; Răzvan HARITONOVICI — *Concertul*; Oswald HÖRER — *O carte de vizită*; Cătălin IONESCU — *Loser*; Bogdan IVAN — *Lumea ruailor*; Cristian LĂZĂRESCU — *Aleea din noapte*; Marcel LUCA — *Caroline Project*; Cornel MARANDIUC — *Și dacă vin păstorii*; Lucian MERIȘCA — *Tic-tac*; Maria NICOLAE — DUMITRESCU — *Un copil iubea o floare*; Mirela PACIUGĂ — *Error*; Viorel PÎRLIGRAS — *Cordoba stelelor*; Ștefan SGANDAR — *Vînătoarea*; Cristian Mihail TEODORESCU — *Pedalați și fiți fericiți*; Dănuț UNGUREANU — *Ploi tîrzii*.

ANATOMIA UNEI SECUNDE
Antologie de proză SF timișoreană
Redactor: ION JURCA ROVINA; Prefață: CORNEL UNGUREANU

EDITURA FACLA, Timișoara, 1990

Cuprins : DUȘAN BAISKI : Orizontul, colți de lup, Grafitti pe un geam aburit ; CONSTANTIN COZMIUC : Maidanul cu extratereștri ; Așteaptămă în visul de mîine ; DORIN DAVIDEANU : Zece secunde ; Prin timp și spațiu cu Victor Țiblă și Doru Bară ; Privirea stelelor, rece ; SILVIU GENESCU : Privind spre „Titanic" ; Imagini dintr-o lume îndepărtată ; LUCIAN IONICĂ : Dincolo de albastrul cerului ; MARCEL LUCA : Eroarea ; Explozia clipei ; Mesagerul ; Contact eșuat ; Sfîrșitul planetei Zoster ; Reportaj despre un fapt divers, Ella ; Dresorul de brygi ; ALEXANDRU PECICAN : Mașina vorbitoare ; Stăpînul timpului ; OVIDIU PECICAN : In a gadda da vida ; Oglinda ; CORNEL SECU : Calota.

CRONICI MICROELECTRONICE

Antologie de proză SF românească și universală

Selecție și prezentare ALEXANDRU MIRONOV, ȘT. GHIDOVEANU, MIHAI BĂDESCU

Traduceri : ȘTEFAN GHIDOVEANU, IGOR BLOCK, DAN IORDACHE, DAN MIHAI PAVELESCU

Cuprins : CONSTANTIN COZMIUC — Depanatorul de suflete ; DOREL DORIAN — Scrisoare deschisă adresată corporației de criminologie privind decesele prin „solo fagot" ; GHENADII ALTOV — Proiectantul principal ; RADU HONGĂ — Lecția de mutantologie ; E. C. TUBB — Evane ; CRISTIAN LĂZĂRESCU — Omul simbiotic ; ROGER ZELANY — Mașina de la Heartspring's Centre ; AUREL CĂRĂȘEL — Recidivistul ; WILLIAM GIBSON & MICHAEL SWANWICK — Lupta aeriană ; DĂNUȚ UNGUREANU — Isidor își asumă riscul ; PHILIP K. DICK — Vînătorul de recompense (fragmente).

Dosarele Istoriei

SIESSO J. W. **RIPOSTA** — 330 pag., ilustrații, 99 lei

O pasionantă și inedită incursiune în inima organizațiilor teroriste dar și în cele mai vestite baze ale unităților de luptă antiteroristă (S.A.S., Beretele verzi, etc.). Senzaționala și palpitanta relatare a intervenției comandourilor anti-teroriste pe aeroportul Entebbe—Uganda (1976), în Iran pentru eliberarea ambasadei S.U.A. (1980) și la Londra (1981) pentru eliberarea ostaticilor din ambasada Iraniană.

Arte Marțiale

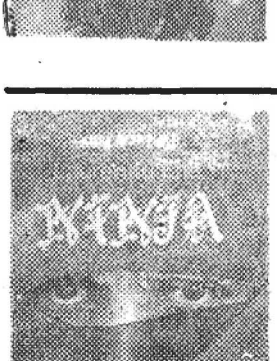

ENE Laurențiu, **NINJA** — 100 pag., 30 ilustrații, 60 lei

Misterioasa lume a asasinilor de profesie, de origină asiatică, NINJA, se dezvăluie pentru prima oară cititorului român. O lume aspră, guvernată de reguli străvechi, precise, de multe ori de neînțeles pentru omul obișnuit. O lectură palpitantă și absolut inedită.

BRUSSOLO Serge,

CARNAVALUL DE FIER

300 pag. 74 lei

Science Fiction

Autorul, unul dintre cei mai buni scriitori de S. F. francezi din momentul de față, este laureat al prestigiosului Grand Prix de la Science Fiction Francaise.

Lucrarea a fost publicată pentru prima oară în 1983 bucurîndu-se de un succes deosebit. Roman științifico-fantastic straniu, derutant. O lume în care nemurirea se obține din .... sudoare, o lume în care mările și rîurile sînt pline nu cu apă ci cu ... ființe omenești, o fiestă uluitoare : Carnavalul de Fier.

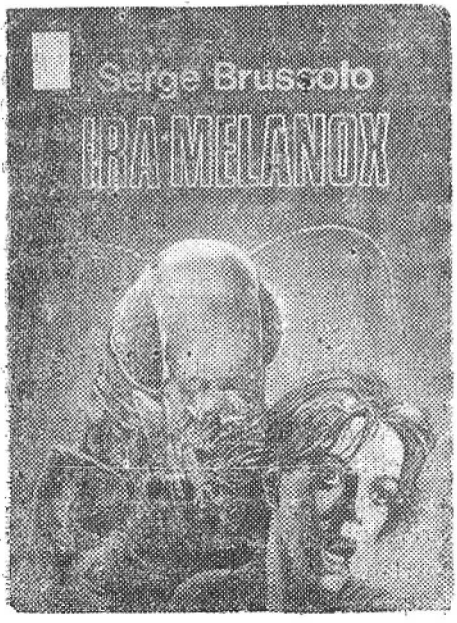

BRUSSOLO Serge,

IRA MELANOX

190 pag. 50 lei

Un roman în stilul obișnuit al scriitorului francez care ține încordat cititorul de la primul pînă la ultimul rînd. O creatură enigmatică : Ira Melanox.

Lei 35